

СПАСЕННЯ

**Вказує на провізію Божу для того щоб дати
охорону чоловіку від знищення даючи йому
спасення щоб жив вічно і в повному щасті**

Книга для Йонадабів

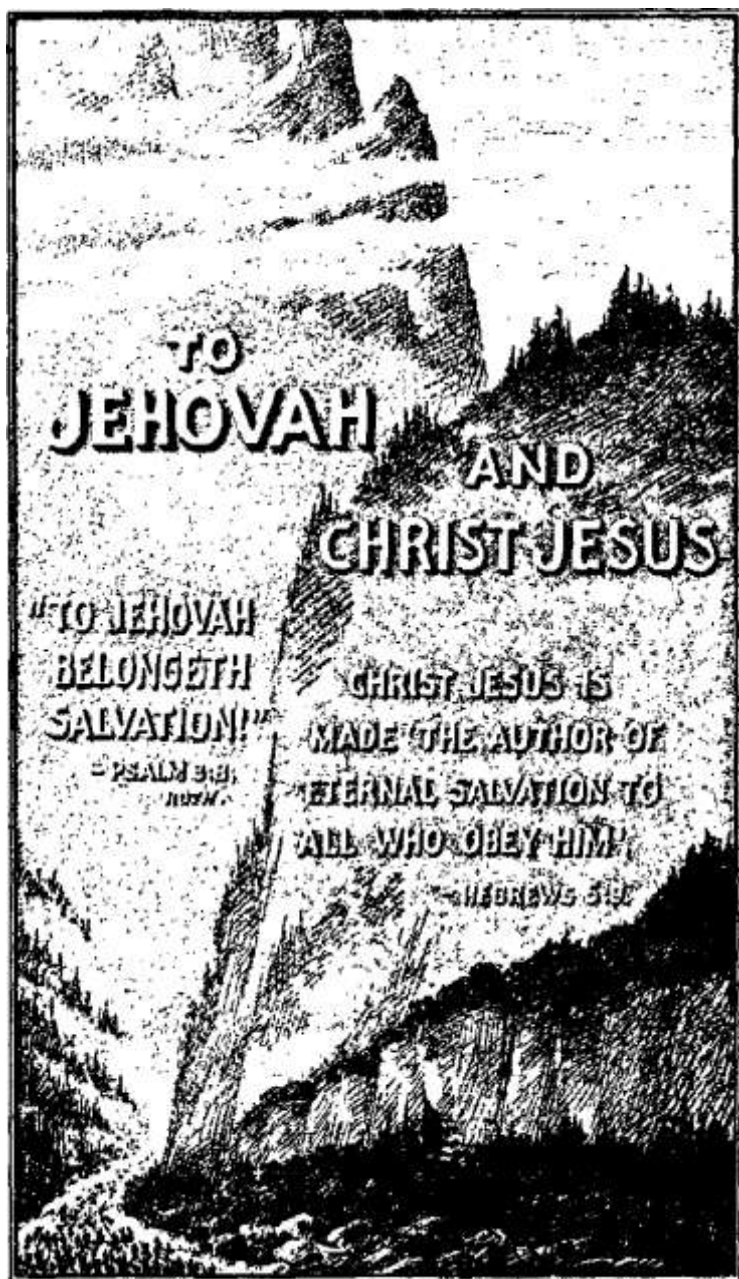
By
J. F. RUTHERFORD
ENEMIES RICHES CREATION PROPHECY
GOVERNMENT and other books

1,000,000 Edition

publishers
WATCHTOWER
BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC. International
Bible Students Association
Brooklyn, N. Y., U. S. A.

ALSO
London, Cape Town, Toronto, Strathfield, Berne,
Copenhagen, and in other countries

COPYRIGHT, 1939 by
J. F. RUTHERFORD
Made in the United
States of America

РОЗДІЛ 1

КРИТИЧНИЙ СТАН

Поїзд, переповнений пасажирами рухався з швидкістю сто миль за годину. Він повинен був перетнути річку по мосту який робив майже п'ятидесяти процентну криву таким чином, що пасажири на задній платформі поїзда могли бачити голову поїзда. Коли поїзд виїхав з тунелю він почав в'їзжати на міст. Двох чо-

ловіків, які їхали на задній платформі поїзда оглядаючи місцевість, з тривогою обговорювали складні світові обставини і висловлювали сподівання що знайдеться якийсь спосіб, щоб запобігти ще одній світовій війні.

Тривожний сигнал поїзда і екстренне гальмування змусили чоловіків подивитись вперед і на їх велике здивування вони побачили, що міст попереду був у вогні і падав у річку. Вони усвідомили, що вони є у великій небезпеці. Це був дійсно критичний стан. Чи поїзд міг бути зупинений

СПАСЕННЯ

вчасно для збереження життя багатьох пасажирів?

Сьогодні кожна нація знаходиться в утиску і страху. В кожного народу це виявляється у внутрішніх терпіннях і тривозі. За це вхопилисяправлячі елементи, як виправдання за небачено високі податки і нецільові витрати громадських коштів. Розпад сьомої світової держави є під загрозою і цього дуже бояться ті, хто править. Диктатори поставили під загрозу всі народи і навіть тепер всі свободи людей майже зникли. Ці теперішні дні війни починаються без формального оголошення і дійсно тепер можна сказати, що нелегко покласти голови за тих, хто править.

Остерігаючись нападу з якогось джерела, кожний нарід робить величезну підготовку до війни і це дає даліше виправдання, щоб позбавити людей їх свободи. Багато хто вірить, що озброєний конфлікт, який зачепить всі народи землі вже на порозі, а отже всі народи намагаються зміцнити себе проти такого критичного становища. Чи є який шлях для втечі до місця безпеки? Тільки ті, хто вірить і розуміє знають з запевненого слова Божого, що скоро має прийти. Щирі особи бажають набути знання. Неупереджений розгляд того що наступить допоможе кожній особі доброї волі побачити і повністю оцінити тільки єдиний шлях утечі.

КРИТИЧНИЙ СТАН

НАЙБІЛЬШЕ ГОРЕ

“Спасення” означає визволення від горя і отримання прибіжища в місці повної безпеки. Оскільки найбільше горе, яке коли-небудь було на світі знаходиться вже перед дверима, і перед тим критичним станом стоять всі народи землі.

Існують певні загальні правила, які не міняються і які виявляють причину неминучого горя і указують тільки єдиний спосіб втечі і безпеки. Той, хто зверне на них увагу скористає з них і з тими правилами мусить ознакомитись як посвячений так і безбожний. Історія подає достатньо доказів, що приблизно 4,000 років тому світ був знищений потопом і небагато було збережено. З того часу було багато горя але найбільше зі всіх ще має прийти. І відносно цього критичного стану мусить бути дане беззаперечне свідощтво.

Ті, хто тепер розгляне і зважить на таке свідощтво з неупередженим умом зрозуміє і буде діяти негайно, тому такий може сподіватися втекти до місця безпеки. Всі люди доброї волі, хто бажає бачити справедливість з готовністю визнають, що Творець є Всемогучий Бог, котрого ім'я Єгова, і що Біблія є святе слово правди, яке Всемогучий Бог дає для помочи тим, хто любить правду. Тут є подані цитати з святого Писання і читач може розглянути тексти святого Писання для підтвердження того що вказане тут.

СПАСЕННЯ

Ісус з Назарету, син Всемогучого Бога прийшов у світ для певної цілі, щоб голосити правду (Йоана 18:37). Він свідчив про Божі загальні і незмінні правила, про які вище згадано, яких всі люди повинні навчитися для їх власного добра. Він відкрив причину горя, яке впало на люди і народи, і ясно вказав на єдиний спосіб утечі до місця безпеки і цілковитої охорони.

Він говорив про потоп за днів Ноя, і говорив про злі обставини які переходили перед потопом по всій землі котрі є доказом, що найбільше зі всіх лих ще має прийти. Ісус є найбільшим зі всіх пророків (Дії ап. 3:22,23). Його пророцтва мусять цілком сповнитись, оскільки Він представник Всемогучого Бога, який висказує замір Єгови, котрий то замір ніколи не може не здійснитися (Іса.46:11; 55:11). Коли ми спостерігаємо переходячі обставини, про які пророкував Ісус і бачимо добре відомі для нас фізичні факти, які точно відповідають пророцтвам, тоді ми упевнені що це час для сповнення пророцтв і що ці події сталися для цієї самої цілі. Ісус пророкував про обставини, які тепер існують в світі і котрі то обставини попередять найбільше зі всіх лих, яке світ коли небудь знав.

Він передбачив світову війну, яка почалася в 1914 і була раптово зупинена в 1918 році. Він заявив, що така війна буде супроводжуватися голодом, мором і великим неспокоєм на землі, і що це

КРИТИЧНИЙ СТАН

буде початок горя перед великим знищенням, яке скоро має прийти на світ (Мат. 24: 7). Він пророкував що по війні багато горя прийде на народи землі (Одкр. 12: 7–12); і факти показують, про сповнення цього пророцтва. Він передбачив, що після світової війни Його правдиві послідовники, якими є свідки Єгови, мусять йти і говорити людям про причини цього неспокою і ревню давати свідоцтво про те, що царство небесне прийшло. Це пророцтво знаходиться в стадії сповнення. Ісус пророкував, що гидота спустошення з'явиться на землі і святі Писання роблять це ясним, що така гидота є задум або об'єднання релігійного, політичного і комерційного елементів, щоб самовільно управляти народами землі і забрати їх свободу і зробити їх невільниками. Це пророцтво тепер в процесі сповнення; і в зв'язку з тим Ісус сказав для добра всіх людей доброї волі: “Коли побачите гидоту спустіння, стоячу де не слід, втікайте в гори”, тобто до організації Бога – єдиного місця безпеки – Марка 13:14.

І чому треба втікати тепер? Ісус відповідає: “І буде бо тоді мука велика, якої не було від настання світу до сього часу і не буде” (Мат. 24:21). “І будуть того часу побиті Господом від краю до краю землі, не будуть по них плакати, не будуть їх збирати ані ховати, гноєм лежатимуть верх землі” (Ерем. 25:33). Ці пророцтва тепер в процесі сповнення показують,

СПАСЕННЯ

що світ приходить до критичного стану, якого раніше ніколи не було. Відкриття правди Господнього слова людям доброї волі було подібне до пасажирів у вище зазначеному поїзді, які раптово виїхали з темного тунелю і тепер перебувають поза темрявою і відносно якої пророк Божий написав: “Ось бо, – темрява вкриватиме землю, й поморок–народи...” – Іса. 60: 2.

Ніколи ще не було такого часу в історії світу щоб була така велика несвідомість загалу відносно замірів Божих, які є записані в Біблії, а особливо між релігійністами. Люди доброї волі до Бога тепер вступають у світло нового дня і будучи просвітленими вони бачуть перед собою великий критичний стан. Вони бачуть шалену воду ріки (яка символічно представляє людей) котрі кидається в море, тобто, в бурхливі і неконтрольовані умови, які ще попереду. Вони мають видіння найбільшої катастрофи коли небудь знаної, коли решта людей що не є доброї волі до Бога є повністю несвідомі того, що їх чекає попереду. Повінь води або потоп за днів Ноя був пророчим образом в тому часі, і з приводу того Ісус говорив: “І як сталося за днів Ноя, так буде й за днів Сина чоловічого. Їли, пили, женились, оддавались, аж до дня, як увійшов Ной у ковчег, і настав потоп, тай вигубив усіх” (Луки 17: 26-27). Який буде наслідок для тих, хто не є доброї волі? І чи є можливий

КРИТИЧНИЙ СТАН

спосіб для втечі? З критичним станом, вище зазначеним, тепер стикається цілий світ. Те що має бути зроблено, має бути зроблено скоро і тільки люди доброї волі до Бога Єгови, звертаючи увагу на це попередження, діють скоро і знаходять єдине місце безпеки.

ПРИЧИНА

Єгова є Бог любові; що значить що Він є цілковито несамолюбний і нічого не робить з користю для себе. Він є Бог справедливості і кожне Його діло є праведне (1Йоана 4:8; Пс. 19:7–9; 89:14). Його власть є безгранична тому Він є Всемогучий Бог. Певним є що Він має власть зупинити те знищення, яке загрожує. Чому повинен Бог справедливості і любові дозволити здійснити таке жахливе нещастя яке прийде на народи і племена землі?

Знання цього факту є потрібне щоб одиниця могла оцінити правдиву відповідь і по сій причині тут подається коротке твердження беззаперечних фактів, які вказані в святій історії.

Пророцтва, давно записані в Біблії і факти які пов'язані з ними, а особливо фізичні факти які перейшли в сих днях, записані саме для цієї цілі, стають інформацією для людей доброї волі, яка дасть їм можливість і допоможе знайти місце безпеки. Тому є заявлено: Бог сотворив землю для чоловіка а тоді сотворив совершенного чоловіка і

СПАСЕННЯ

жінку і помістив їх на землі, щоб заселяли її (Іса. 45:12,18). Бог дав приказ совершенній людській парі: “Плодіться і намножуйтесь і сповнюйте землю...” (1Мойс. 1:28 Роттердам). Бог сотворив Люцифера як духове сотворіння або володарем світа, зокрема, над совершенним чоловіком (Езек.28:14,15). Всі сотворіння в небі і на землі віддавали честь Богу Єгови тому, що всі сотворіння отримали життя від Всемогучого Бога. Люцифер відійшов від цього правила і зажадав того, що йому не належало, а саме, честь і похвала, що справедливо належать Всемогучому Богу.

Люцифер збунтувався проти Бога і старався безпідставно зробити себе рівним Богу, і в цьому бунті він відвернув з дороги справедливості як ангелів, так і людей і Адам прилучився до того бунту. Ім'я Люцифер Бог потім змінив на Сатана, що означає “противник”; Диявол, що означає “брехун”; Змій, “губитель” і Вуж, “зводитель”. З того часу великий бунтівник був знаний під чотирма іменами Сатана, Диявол, Вуж, Змій (Одкр. 20:2). Диявол тоді став непослушним Богу і закликав Його помістити людей на землі, які доказали б свою вірність і лояльність Богу і також Сатана оголосив, що він зможе змусити всіх людей проклинати Бога перед Його лицем (Йова 2:4–6). Виклик Диявола підняв питання щодо зверхності. Якщо б Сатана міг змусити всіх людей проклинати Бога, це довело б, що Сатана є рівний Богу

КРИТИЧНИЙ СТАН

Єгови, або вищий за Нього. Бог звернув увагу всьому твориву щоб вони чули і бачили докази, та щоб не залишилося в них ніколи найменшого сумніву відносно того, хто є Всевишній. Бог виніс присуд смерти проти Сатани, однак замість того, щоб відразу знищити його, Бог відложив виконання того присуду і прийняв визов Сатани для того, щоб дати йому цілковиту можливість докзати свій хвалькуватий визов. Тому Бог сказав до лукавого Сатани: “Та тільки проте щадив тебе, щоб на тобі показати потугу мою...” – 2 Мойс 9:16, Лісар.

Тому можна бачити, що Бог замірив дати Сатані бунтівнику повну і вільну можливість докзати свій визов і в своєму часі день остаточного обрахунку мусить прийти і ніж той день прийде Бог приказав оголосити своє ім'я по цілій землі а тоді Він покаже свою найвищу силу проти свого противника Диявола. Адам і Єва, через непослух поповнили гріх і були засуджені на смерть, але Бог дозволив їм жити деякий час, в яким вони привели дітей. Вони не могли ніколи виконати Боже-ственний приказ наповнити землю справедливими людьми, тому що вони були грішниками; але вони могли здійснити продовження роду людського, народивши осіб на свою власну подобу, хоч вони були несовершенні. Всі їх діти були зачаті в гріху і народжені в беззаконні і в своєму часі вони мусіли померти (Пс. 51:5; Рим. 5:12).

СПАСЕННЯ

Наголошуючи на питанні зверхности, Бог дав свою обітницю, що у назначений Ним час, Він пішле на землю спасителя, який викупить рід людський або потомків Адама, та що Він дасть спосіб, при помочи котрого викуплені особи можуть бути схоронені і отримати вічне життя.

Це значить, що кожний з несовершених потомків Адама котрий втече і буде збережений повинен підкоритись правилам Єгови і доказати свою невинність до Бога і сі останні роблячи так будуть оправданням імени Єгови і докажуть, що Сатана брехун. У належному часі Бог післав свого возлюбленого Сина на землю. Він був перенесений, тобто, стався тілом і жив на землі між людьми. “І Слово тілом сталося, і пробувало між нами (й бачили ми славу Його, славу, яко Єдинородного від Отця), повне благодати і правди” (Йоана 1:14). В сім тексті Ісус є названий “Слово” тому, що Він був перш ніж появилось життя і був представником Бога Єгови. Коли чоловік Ісус досяг віку тридцять років, Він був помазаний на царя Його обіцяного царства і тоді Сатана намагався знищити Ісуса, але його спроба виявилася невдахою (Мат. 4: 3–10). Тоді Ісус почав оголошувати ціль свого приходу на землю і розказувати людям про царство, яке Бог установить. У своїй першій появі перед людьми Ісус говорив людям: “Покайтесь, наближилось бо царство небесне”

КРИТИЧНИЙ СТАН

(Мат. 4:17). Опісля Він був помазаний на Царя Його правдивого царства або правительства, котре наблизилось. Протягом три з половиною роки Він продовжував говорити людям про царство Боже як надію людства, і весь той час Йому гірко і злобно противився Сатана і релігійні люди того часу, котрі були провідниками і названі фарисеями. Ісуса звинувачували в бунті і зраді тому, що Він безперестанно проголошував прихід царства Божого. Коли Він постав перед Римським правителем, той звинуватив Його у зраді і тоді поставив Йому питання: “Ти цар”? на що Ісус відповів: “Ти кажеш, що я цар, я на се родився і на се прийшов у світ, щоб свідкувати правді...” (Йоана 18:37). Він продовжував послідовно проголошувати замір Бога встановити своє царство на землі аж до часу свого розп'яття. Бог не позбавив Сатану його влади над світом, але дозволив йому залишатися в сій позиції для того, щоб він мав нагоду здійснити свій виклик, якщо зможе.

В той час, коли Ісус був на землі, Сатана був невидимим князем або володарем світу і Ісус говорив про Сатану як про “князя світу цього” (Йоана (2:31;14:30)). Сатана добре знав, якщо Бог установить своє царство з Ісусом Христом як царем і невидимим володарем, тоді лукавому правлінню Сатани прийде кінець і його сповнення скоро візьме місце. Сатана старався робити все

СПАСЕННЯ

що в межах його сили щоб перешкодити заміру Божому.

Царство небесне з Ісусом Христом, як царем, є смертельним ворогом для Сатани і його прихильників. Поки Ісус був на землі Диявол і його релігійні агенти безперервно старались вбити Ісуса і нарешті досягли успіху, неправдиво визнаючи Його винним у зраді і прирекли Його до розп'яття прибивши до дерева. Бог дозволив позбавити Ісуса життя, знаючи, що Він підніме Ісуса зі смерті як духове сотворіння і поставить Його на чолі свого царства і це буде зроблено в Його власному назначеному часі і для Його власної слави.

Ісус говорив своїм послідовникам, що Він повинен піти і отримати царство і тоді повернути на зад і взяти своїх вірних котрі з'єднані з Ним до себе, щоб були разом з Ним у Його царстві (Йоана 14:1-3; Луки 22:25–30). Через три дні після розп'яття на дереві Бог підняв Ісуса зі смерті і дана була Йому всяка власть як на небі так і на землі; і через сорок днів після цього Він вознісся на небо і став царем світу, властиво помазаним і уповноваженим правителем з правом управляти (Мат. 28: 18; Фил. 2:9–13; Дії ап. 2:32–36). З того часу вірні апостоли Ісуса Христа безперервно виглядали приходу Його царства про яке Він їх навчав і яке, як Він заявив їм, мало прийти при кінці світу Сатани.

КРИТИЧНИЙ СТАН

Всі правдиві послідовники Ісуса Христа впродовж століть також очікували і надіялися на прихід того царства під Ісусом Христом. Сильно були зацікавлені в приході Його і Його царства апостоли, тому висунули до Ісуса питання невдовзі перед Його смертю: “Скажи нам, коли се буде, й який знак Твого приходу й кінця світу” (тобто кінець царювання Сатани без перешкод) (Мат. 24: 3). У відповідь на це питання Ісус сказав, що першим видимим свідоцтвом для людей буде світова війна, в якій встане нарід на нарід і царство на царство і це сталося в 1914 році. Ісус сказав, що війна принесе голоднечу й помір і трус по місцях; і кожен знає що всі ці річі прийшли внаслідок світової війни. Потім Ісус говорив своїм послідовникам: “Коли ви побачите гидоту спустіння, яка стоїть там, де не повинна стояти, (тобто, претендуючи на право і владу управляти світом), втікайте до царства” (Мат. 24:15; Марка 13:14). Що також прийшов час, що декілька людей які названі “диктатори”, разом з великою релігійною системою світу заявляють право управляти і керувати людьми і забирати їх свободу а також управляти світом і землею замість Христа, царя.

До того ж Ісус сказав, що велике горе повинно прийти на народи землі із-за дії Диявола, який старається перешкодити здійсненню заміру Божого (Одкр. 12:12). На світ прийшло велике горе,

СПАСЕННЯ

яке ще ніколи не приносило так багато смутку на родам і це горе прийшло з ще більшою силою після світової війни. Як подальше свідощтво Його не видимої присутності і кінця безперешкодного правління Сатани, Ісус говорив: “І буде...на землі переполох народів в заколоті як зареве (доставить-багато клопоту) море (означає народи) та філі (занепокоєні радикальні елементи які стали божевільними із-за теперішних обставин); і омертвіють люди від страху та дождидання того, що прийде на вселенну...” – Луки 21: 25,26.

Ті обставини тепер переходять на землі і кожна спостерігаюча особа добре це знає. Протягом всього часу існуючі обставини вище зазначені, служили доказом Його присутності і кінця безперебійного правління Сатани. Ісус заявив і приказав:”І проповідуватиметься євангелія царства по всій вселенній на свідкування всім народам; і тоді прийде кінець” (Мат. 24:14). З цього слідує, що ті, хто любить Бога і Христа повинні бути послухні цій заповіді. У послушенстві до сього, ця маленька громада християн, що складається з чоловіків і жінок, які знані як “свідки Єгови” мають привилей і безперестанно ходять від місця до місця проповідуючи добру новину про царство Боже.

Це проповідування євангелія мусить продовжуватися поки велика загроза критичного стану прийде до вершка;і коли це проповідування доброї новини про царство скінчиться, що тоді нас

КРИТИЧНИЙ СТАН

тане? “Буде бо тоді мука велика, якої не було від настання світу до цього часу, й не буде” (Мат. 24: 21). Це велике горе – битва Армагедон, яка є також під назвою “битва великого дня Бога Вседержителя” Одкр. 16:14–16). Це битва Всемогучого Бога, в якій остаточно і назавжди вирішиться питання хто є Всевишній і чи може Бог або ні виконати свій висказаний замір. Ця велика битва приведе до знищення кожної часті організації Сатани і його прихильників. Після вознесіння Ісуса на небо Він став царем з повною силою і правом управляти, але ще не прийшов Богом назначений час на Його царювання, як царя. Бог, по своїй волі дозволив і дав Сатані повну можливість докзати свій злий виклик, якщо зможе. Тому відносно Ісуса Христа є написано: “Сказав ГОСПОДЬ моему Господеві:Сядь праворуч коло мене, доки не положу ворогів твоїх підніжком тобі в ноги!” (Пс. 110:1). Ісус мусів очидати до назначеного часу Єгови для Нього, щоб взяти і проявити свою власть для знищення правління Сатани і щоб вс тановити своє власне справедливе і повне правління на землі (Жид. 10:12,13). Цей час очидання прийшов до кінця в 1914 році, і тоді Бог післав Ісуса Христа царювати, коли ворог Сатана все проявляв свою силу (Пс.110:2–6). Цей період очидання закінчився в 1914 році і Ісус Христос був післаний царювати,

СПАСЕННЯ

як великий Екзекутивний Чиновник Єгови, про що святе Писання повідомляє: “Що прийняв єси силу Твою велику і воцарився єси. І розгнівались погане, (спочатку світової війни) і настиг гнів Твій (Божий)...” (Одр. 11:18). Гнів Божий був виражений проти Сатани у той час і Ісус Христос, Екзекутивний Чиновник Єгови, скинув Сатану і його злих ангелів з неба. (Одр. 12:1–9). Бог виразить свій повний гнів проти Сатани і його організації в битві Армагедон.

Він зупинив свій виражений гнів в 1918 році, який буде відновлено в битві Армагедон. В той час перед битвою і аж до часу битви в Армагедоні, Бог проголосить своє ім'я по цілій землі, так як Він про це раніше заявив, і та вістка викриває Сатану і його земних агентів і ця робота називається “Божа дивовижна робота”. Ця робота полягає в тому, що Бог посилає вперед своїх свідків для надання остороги людям про неминуче горе, що має прийти на світ. Він посилає своїх свідків щоб говорили людям, що релігія є одна з сітей Сатани, щоб засліпити людей і відвернути їх від Бога; що заміром Бога є вскорі знищити всю діяльність Сатани в найбільшому горі, яке коли–будь було на світі і тому Він посилає своїх свідків дати осторогу про надходяче горе. І ця робота названа як “дивовижна робота” Божа тепер сповняється.

КРИТИЧНИЙ СТАН

Це є час найбільшого критичного стану, коли люди є попереджені про те, що має настати, тому що Бог нічого не робить без надання справедливо проголошеного попередження. Він вжив Ноя щоб дати подібну остерогу про надходячий потоп, і тепер Він посилає вперед своїх свідків, а особливо до народів “християнства” і говорить своїм свідкам “попередь їх від мене” (Езек. 33:7). Він посилає вперед своїх свідків, щоб повідомити людей а особливо релігійних провідників, що Сатана є великий ворог Бога і людей, що ті релігійні провідники є частию організації Сатани і що вони будуть знищені, хіба що вони залишать організацію Сатани і втечуть до Господа.

Для релігійоністів ця вість виглядає дуже дивним ділом і відтепер вона є під назвою Божа “дивовижна робота” і Господь повідомляє, що коли ця робота скінчиться, тоді негайно прийде Його “дивовижний акт” що значить, битва великого дня Бога Вседержителя, яка знищить організацію Сатани і всіх тих, хто тримається або підтримує її (Іса. 28:21). Знов це буде на місці для нас завважати, що святе Писання, визначене і записане Єговою звертається до Сатани, а іменно: “Та тільки проте щадив тебе, щоб на тобі показати потугу мою і щоб ім’я моє проповідано по всій землі” (2Мойс.9:16 Лісар). Тому свідки Єгови в послушенстві до заповідей Божих, йдуть по землі і

СПАСЕННЯ

проголошують ім'я Єгови, Всемогучого і Всевишнього. Ця остерога мусить попередити велике нещастя і горе, котре з певністю прийде на Сатану і його організацію і знищить їх для того, щоб світ став чистим і готовий для вічного царювання Ісуса Христа в праведності і мирі.

Це було б неможливо встановити справедливості на землі, якби Сатана і його прибічники продовжували утримувати владу над людьми. І це є причина, по якій Бог Єгова покладе кінець організації Сатани. Певним є, що Сатана і його сили чинитимуть опір до самого кінця. Тому є потреба у великій битві Армагедон, яка буде найбільшим горем на світі і все, що в опозиції до Бога буде цілком знищене. Аж до цього часу велика маса людей були засліплені Сатаною, і його агенти спонукали їх, щоб повстати проти Бога і тому сліпий веде сліпих людей, які знаходяться в сліпоті котра веде їх до знищення, як Бог оголосив. В битві Армагедон буде таке велике знищення людей на землі, що не буде кому їх ховати (Ерем.25:33). Ісус сказав, що знищення буде цілковите і останнє і ніколи більше не буде спричинене таке горе, тому є написано: “І лихо вже не повториться” – Наума 1: 9.

Всі свідоцтва Біблії, як і фізичні факти, які добре відомі всім людям, котрі стараються бачити їх, сильно показують, що битва Армагедон вже надходить і є близько.

КРИТИЧНИЙ СТАН

Осторога тепер мусить бути дана і буде дана. Отже світ стоїть перед найбільшим критичним станом який коли будь існував і тому так життєво необхідно є попередити всіх, хто бажає жити, тому Бог поклав обов'язок на тих, хто знає Його правду, щоб розказували її іншим; і по цій причині це видавництво стикається з великим противенством з боку релігійоністів – Езек. 33:4–19.

В часі Армагедону Ісус Христос і Його Отець на одній стороні, будуть воювати проти Диявола і його видимих і невидимих сил по другій стороні; і ця битва буде виразом гніву Божого проти всього зла. Тепер на землі знаходиться мільйони людей і природним є запитати, чи буде спасення для них? Чи знайдуть вони місце охорони, безпеки і спасення від неминучого і страшного гніву Всемогучого Бога?

ВИ МОЖЕТЕ БУТИ СХОРОНЕНІ

У дні Ноя Диявол навернув людей до зла, і Бог оголосив свій замір знищити все живе в потопі, який невдовзі прийшов (1Мойс. 6:10). Протягом багатьох років Ной по приказу Бога, ходив поміж людей і проголошував їм осторогу про неминуче лихо потопу. Ной був одним зі свідків Єгови “проповідником праведності” (2 Петра 2:5). Люди не звертали уваги на осторогу, за винятком родини

СПАСЕННЯ

Ноя, і коли прийшов потоп всі були знищені і тільки Ной і його родина, яка складалася з восьми осіб, втекли і були збережені. Як вони були збережені? По приказу Бога Ной збудував ковчег, і коли почався потоп він плавав по воді.

У цьому ковчезі Ной і його родина були захищені від гніву Божого, вираженого через потоп або повінь води. Ця велика катастрофа на світі пророко предсказувала битву Армагедон. Знищення яке приніс потоп, було образом або представленням того, що Армагедон принесе на весь світ. Треба відзначити тепер, що Бог постарався щоб захвати деяких людей від Його гніву, вираженого в Армагедоні і такі захищені особи будуть перенесені до безпеки і спасення. Немає людини тепер, яка посвятила себе Богу Єгови і Його царству і є бажана для Диявола або будь кого з представників Диявола на землі.

З цього можна бачити, що всі одиниці, хто твердо відстоює ім'я Бога Єгови і Його царство, стається предметом нападу Сатани а головно його релігійних післанців. До тих людей які бажають справедливості, і котрі є доброї волі до Бога і Його царства і бажають втекти Єгова звертається наступними словами: “Збирайтеся разом о ви, на роде небажаний (Дияволом і його товпою релігійністів і їх союзників)” (Соф. 2:1). Такі люди доброї волі є попереджені щоб вони збирались разом, що

КРИТИЧНИЙ СТАН

значить, що вони повинні відділити себе від політичної, релігійної і подібних систем або організацій, які віддають честь чоловіку, а зневажають Бога; тому що вони люблять справедливість, вони повинні відділити себе окремо від неправедності. Ті люди, які є доброї волі до Бога будуть збиратися разом і всі такі будуть шукати Господа і будуть старанно вивчати Його дороги і що Господь вимагає від них для того, щоб знайти місце безпеки.

Коли такі люди доброї волі повинні відділитися від злих організацій світа і збиратися разом і стати по стороні Бога і Його царя Ісуса Христа? Слово Єгови відповідає: “Докіль не настигло ще те, що призначено, – час бо пролітає, мов полова – докіль іще не прийшов на вас палаючий гнів Господень, не наспів на вас день досади Господньої” – (Соф. 2:2). Шукати Господа, отже шукати місця безпеки не може бути відкладено аж Армагедон прийде на світ тому, що це вже буде надто пізно, щоб втекти до місця безпеки. Господь Ісус згадує про такий час горя як зима і відносно людей Він говорить: “Моліться ж, щоб не довелось вам утікати в (час) зими” (Мат. 24: 20). День Божого гніву, вираженого в Армагедоні, є “зима”, в якому то часі на світ впаде таке горе, якого світ ніколи раніше не знав.

Якщо ви не є заховані від страшної нищительної катастрофи, тоді буде надто пізно щоб шукати

СПАСЕННЯ

місце захисту і спасення. Що повинна зробити одна людина щоб знайти місце безпеки? Вона повинна втекти до Бога Єгови і Ісуса Христа, названих Ісусом як “гори”. Гори представляють царство Боже під Христом. Вище зазначений пророк Єгови дає відповідь на питання цими словами: “Шукайте Господа, всі ви покірні в землі, що певните закони Його; шукайте справедливости, шукайте смирности; може хоч ви уцілієте в день гніву Господнього” (Соф. 2:3). Для їх помочи і добра Господь дає тим, які є людьми доброї волі розумове видіння страшного і неминучого лиха Армагедону і радить їм дотримуватись Його оголошених правил, щоб вони могли знайти місце втечі.

Тільки смирні звернуть увагу на застереження і будуть діяти негайно. Смирні є ті, хто бажає вчитися правди і охочий слухати і вивчати правду, не дивлячись на те, хто доносить правду до їх уваги. По приказу Єгови Його вірні свідки звертають увагу на вість правди, яка є записана в святому Писанні, яка ставить перед людьми можливість зрозуміти Божий замір. Смирним людям Бог дасть можливість вчитися і признає таких хто хоче вчитися і тому про це є написано: “Господь благий і правий, тому навчає грішника, де дорога спасення. Він веде покірних до правди, і вказує смирному дорогу свою” – Пс. 25:8,9.

До таких покірних Єгова говорить: “Шукайте

КРИТИЧНИЙ СТАН

справедливості” що значить, прагнути знати Божу провізію відносно спасення чоловіка від горя; і щоб знати Його дорогу треба знайти справедливу дорогу. Всі дороги Божі є праведні і справедливі: “Господь справедливий у всіх дорогах своїх, і благий у всіх ділах своїх” (Пс. 145: 17). Кожний, хто бажає справедливості, повинен бути старанний, щоб дізнатися що написано в слові Божому, тому що воно є його певним і досконалим провідником: “Справедлив єси, Господи, і праві суди твої. Ти заповідав свідчення твої в справедливості і в повній вірності. (Пс. 119: 137, 138). “Слово Твоє – світильник перед ногами моїми і світло на стежці моїй” – Пс. 119:105.

Чесні щирі і покірні люди доброї волі до Бога моляться молитвою в якій записано слово Боже для їх користі, тобто: “Господи вкажи мені дороги твої і навчи, де стежки твої. Веди мене в правді твоїй, і навчи; ти бо єси Бог спасення мого; на тебе цілий день я вповаю” (Пс. 25:4,5). “Шукати смирності” по приказу Божому значить, що кожний завжди мусить старатись навчитися що Бог через Ісуса Христа навчає людей. Кожен, хто є впевнений в своїй власній мудрості не є покірний. Смирні є ті хто бажає і прагне навчитися, яку роботу має для них великий і Всемогучий Бог і про це вони дізнаються вивчаючи те, що є написано в святому Писанні і охоче стараються розуміти се. Господь робить ясним значення святого Письма

СПАСЕННЯ

через уживання фізичних фактів у сповненні Його пророчого слова. У цьому Бог показує свою доброту до всіх одиниць, хто бажає справедливості. Ціль того, що зазначено тут, є дати можливість щирим студентам Божого слова придбати знання і розуміння заміру Всевишнього; тоді смирний навчиться про справедливу дорогу Божу і радісно підкорятиметься Божому слову правди, яке є відкрите для нього.

Ті, хто шукає смирності і справедливості мають обітницю від Бога Єгови, оскільки про це є написано у вище зазначеному святому Писанні: “...може хоч ви уцілієте в день гніву Господнього”. Ті, що отримають признання Єгови, отримають Його благословення, і будуть приведені до місця безпеки і повного притулку навчаючись до роги до вічного спасення. Той, хто шукає справедливую дорогу бажає знати святі Писання і ті святі Писання були написані для його користі. Отже застереження дане всім таке: “Старайся поставити себе вірним перед Богом...” – 2 Тим. 2:15.

РОЗДІЛ 2

ДО ЖИТТЯ

Спасення від неминучого горя—одна річ; спасення до життя є друга річ. Великий ворог чоловіка є смерть. Найбільше благословення для чоловіка—отримати вічне життя в мирі, щасті і добробуті. А отримати спасення від смерти означає придбати життя вічне. Спасення від гніву Божого, вираженого в Армагедоні, не буде обов'язково означати, що всі такі остаточно будуть збережені від смерті і отримають вічне життя. Бог Єгова установив певні і незмінні правила, якщо чоловік буде послухний їм, то це схоронить чоловіка і приведе до вічного життя. Ті, що уникнуть горя Армагедону тоді ввійдуть на дорогу до вічного життя.

Вчитися Божим правилам вірити і бути послухним буде далі конче потрібно для тих, хто буде збережений до вічного життя. Щоб мати признання від Бога сотворіння мусить угодити Йому. “Без віри ж не можна угодити, вірувати мусить бо, хто приходить до Бога, що Він єсть, і хто Його шукає, тих нагороджує. Вірою, звістку прийнявши Ной про те, чого ніколи не видано, в страсі (Божому) збудував ковчег на спасення дому свого, котрим осудив сьвіт, і стався наслідником праведности, по вірі” – Жид. 11:6,7.

Ной і його родина уникли лиха потопу, але з тих восьми людей згадується тільки Ной котрий

СПАСЕННЯ

отримав остаточне признание Боже – Жид 11: 7, 13,39.

Мойсей і велика кількість ізраїльтян були збережені від води в Червоному морі, яка знищила єгиптян (Жид. 11: 29), але небагато з тих ізраїльтян, як пізніше згадує Господь, дістали Його признание. Це не обов'язково мусить означати, що кожен з цих останніх має отримати вічне життя, але тут зроблено наголос, що всі, хто отримає спасення до життя мусять мати признание Всемогучого Бога. Тому є необхідно щоб чоловік був навчений що Бог вимагає від нього, а тоді чоловік мусить старатися підкоритися під установлені Богом правила. “...По правді постерігаю, що не на лице дивиться Бог” – Дії ап. 10:34; Якова 3:17.

Всі люди стоять рівні перед Богом, і всі вони повинні охоче коритися Божим правилам. Всі повинні мати і продовжувати розвивати віру. “Віра” означає мати знання заміру Божого, який є виражений в Його слові, Біблії, і тоді з довірям вповати на слово Боже, яке є відкрите і є правда. Релігійні організації, а особливо провідники, спонукують людей, щоб вірити то вони повинні приєднатися до будь якої релігійної установи або організації які люди називають церквами; провідники або священники стверджують, що приєднуючись до такої релігійної організації є спосіб до спасення.

ДО ЖИТТЯ

Такі заяви або твердження священників є цілковито неправдиві, тому що такі організації не мають признання Божого. Противно, такі релігійні організації навчають головно наук людських, котрі то науки засліплюють людей до заміру Божого, який є виражений в Його слові, і такі науки людей роблять заповіді Божі недіючими і є надзвичайно шкідливі для людей – Мат.15:6–9.

Є сотні релігійних організацій на землі, які різняться між собою своїми доктринами або науками, яких вони дотримуються і навчають. Багато людей доказують, що “не має значення до якої релігійної організації ви приєдналися, тому що всі вони прямують однією дорогою і якщо чоловік є задоволений у своїм власнім умі, то він є на правильній дорозі і це все, що потрібно для того, щоб гарантувати його спасення”. Ця доктрина – само введення в оману, і якщо слідувати за нею – це приведе до знищення. ”Дурному шлях його здається простим, розумен же той, хто слухає поради” (Прип.12:15). “Доволі є шляхів, що нам здаються праві, та кінець їх це дорога до смерті” – Прип. 14:12.

Йти за науками і традиціями людей приводить до знищення. Чоловік, який ігнорує Боже слово і йде дорогою чоловіка позначений в Божому слові як дурень. Своім напрямом ділання він показує, що він не має віри в Бога, отже тому є написано в святім Письмі: “Безумний говорить в серці

СПАСЕННЯ

своїм (тобто мотива, яка керує його напрямом ділання); нема Бога” (Пс. 14:1). Мудрий чоловік є той, що старанно досліджує дороги Божі, які є записані в Біблії, а потім вірно і ревно йде по цій дорозі: “Щоб мудрий вислухав і став іще мудрішим, а розумний знайшов мудрі ради” (Прип. 1:5). “Дай науку мудрому—зробиться ще премудрішим, в мудряй праводушного, а він своє знання примножить” Прип. 9:9). “Мудрий приймає серцем заповіді, а безумний устами спотикається” (Прип. 10: 8). “Хто братаєсь із мудрими, – буде й сам мудрий, хто ж заходить у дружбу з дурними—зледачіє” (Прип. 13:20). “Надійсь на Господа всім серцем твоїм і не покладайся на власний твій розум. У всіх стежках твоїх думай про Його, а Він простуватиме шляхи твої” – Прип. 3:5,6.

Божя дорога є справедлива дорога. “На дорозі правди—життя, й нема на її стежці смерті. “(Прип. 12: 28). Релігія, яка б вона не була, є форма поклоніння деяким вищим силам, і ця віра основана на науках людських, переданих традиціями з роду в рід, і ця система віри винайдена і запроваджена Божим противником Дияволом з ціллю відвернути людей від Бога. Тому релігія є пасткою Диявола. Християнство не є релігія. Християнство походить від імені Ісуса Христа, який всякого часу був послухний заповідям Всемогучого Бога. Тому Ісус Христос є початком Християнства. Християнство—значить знати, що Бог зазначив в своїм слові

ДО ЖИТТЯ

відкриваючи свій замір і цілковите послушенство заповідям Божим всякого часу.

Якщо йти за провідництвом релігії—вічна смерть. Якщо йти за провідництвом Ісуса Христа—вічне життя (Йоана 17:3). Знання правди ставить людей перед вибором; життя або смерть. Для того щоб отримати життя, кожен повинен уникати релігії і по правді слідувати за керівництвом Ісуса Христа.

АВТОР СПАСЕННЯ

“Спасення походить від ГОСПОДА”, тобто, від Бога Єгови (Пс. 3 : 8). Немає чоловіка або організації людей, що можуть дати спасення іншим. Релігійні організації, а особливо їх провідники заявляють, що вони можуть зберегти душі або принести спасення для людей; але така заява є цілковита брехня. Бог Єгова є Творець і Життєдатель і ніяке сотворіння не може отримати життя від нікого іншого. Бог створив совершенного чоловіка і дав чоловіку життя (1Мойс. 2:7). Бог постарався о спасення від смерті до життя грішних людей. Наука, що чоловік має насліджене життя і що душа чоловіка є безсмертна і не може померти є така ж фальшива як і сам Диявол і є результатом першої брехні Диявола. Наука про насліджене безсмертя душі була брехнею, яку сказав Сатана, Диявол вперше до Єви і яка привела до смерті Адама і

СПАСЕННЯ

Єву (1Мойс.3:3). Кожен чоловік є душа, цебто живе, дихаюче сотворіння. Він не має окремої душі, відділеної від його тіла; але тіло з мяса і дихання живого сотворіння разом становлять душу. Коли вони відокремлені, тоді душа не існує.

Якщо б душа була безсмертна вона не могла б померти; про що є прямо написано у слові Божому: "... Котора душа провинить, то та й умре" (Езек. 18: 4). "Котрий чоловік жиє і не побачить смерті, визволить душу свою від сирої землі? шел" (Пс. 89: 48). Коли чоловік вмирає, він є цілковито мертвий і повністю без знання або свідомості. Він не є свідомий де небудь і тому наука про "чистилище" і про "вічні муки", "де свідомо люди терплять кари є цілковита брехня і фальшива наука видумана Дияволом для зведення людей. "Бо живі знають, що помруть, а мертві нічого і нічого не тямлять, і нема їм уже заплати, бо й пам'ять про них пішла в забуток. Все, що маєш снагу робити, роби руками твоїми; бо в могилі, куди ти йдеш, нема вже роботи, ні роздумування, ні знання, ні мудрості" –Еккл. 9: 5, 10.

Чому весь рід людський вмирає? Тому, що перший чоловік Адам свідомо згрішив і тим самим прилучився до Диявола в бунті проти Бога Єгови. Весь рід людський походить від Адама; Адам згрішив перед тим як він і Єва породили дітей, з цього слідує, що всі люди по природі були народжені

ДО ЖИТТЯ

несовершеними і успадкували гріх “Ось бо я в беззаконню родився, і в грісі почала мене мати моя” (Пс. 51:5). “Тим же то, як через одного чоловіка гріх у світ увійшов, а через гріх смерть, так і смерть у всіх людей увійшла, (через того), в кому всі згрішили” (Рим. 5:12). Якби Всемогучий Бог не постарався щоб схоронити людей від смерти в своєму часі, то всі люди вмирили б вічно, бо тільки Бог міг предвидіти людям спасення, і тому є написано: “Від Господа спасення...” (Пс. 3:8). Отже можна легко бачити з сьвятого Писання, що чоловік, який своїм напрямом ділання заявляє що нема Бога є дурень, тому що він відмовляється слухати і коритися Богу і цим показує, що він є дурнем.

НЕСАМОЛЮБНИЙ

Бог не є зобов'язаний забезпечити для будь якого чоловіка спасення, тому що всі люди від природи грішники. Спасення грішного чоловіка не може принести користи для Бога Єгови. Він міг би дозволити всім людям померти і в той час створити новий рід і доказати Дияволу що він брехун з засвідчити Всевишність Єгови. Але Йому було угодно зробити інакше. Тому є написано: “Бог є любов” (1 Йоана 4:16); що значить, що Він є цілком несамолюбний. Чинячи цілком несамолюбно Бог Єгова постарався о спасення чоловіка від смерті. Тому є написано: “Так бо полюбив Бог світ,

СПАСЕННЯ

що сина свого єдинородного дав, щоб кожен віруючий в Него, не погиб, а мав життя вічне” – Йоана 3:16.

Цей текст святого Писання не підтверджує науки про загальне прощення або загальне спасення. Наука про загальне прощення або спасення є хитрістю Диявола, щоб перешкодити людям навчитися єдиного способу спасення до життя. Чи згадане спасення є тільки для тих, хто повірить Господу Ісусу Христу?, як вище зазначене святе Писання говорить: “Щоб кожен віруючий не погиб...”. Це значить, що хто не повірить Господу, мусить померти. “Плата бо за гріх смерть, дарування ж Боже–життя вічне в Христі Ісусі, Господі нашім” (Рим. 6:23). Оскільки життя це дар Божий, тоді його не можна отримати від когось іншого. Жадний чоловік не може отримати дар, поки він перше не отримає знання що цей дар може бути даний йому, потім він повинен охоче прийняти те що йому пропонують, щоб дар був повний. Дар не буде даний нікому проти його волі.

Коли дар є запропонований чоловіку, він вступає у силу лише тоді, коли той дар є прийнятий на встановлених умовах (Рим. 5:13). Ісус Христос є згаданий в святих Писаннях під символом “Камінь”, на якому спочиває велика організація і царство Єгови і Він дає життя тим, хто отримав життя. Тому про це є написано: “Се камінь, зневажений од вас будівничих, що стався головою уг

ДО ЖИТТЯ

ла; і нема ні в кому другому спасення, бо й нема іншого імені під небом, даного людям, щоб ним спастись нам” (Дії ап. 4:11,12). “Єгова є Спасителем” через ім’я Ісуса; інакше сказати, Ісус є способом через який Бог Єгова постарався о спасення до життя для людей на даних умовах і таке спасення Бог забезпечив із-за свого несамолюбства. Про народження хлопятка Ісуса ангел Єгови сповістив радісну вість: “Бо народивсь вам сьогодні Спас що єсть Христос Господь, у городі Давидовім” (Луки 2:11). Як Ісус Христос стався спасителем людей?

ВИКУП

Ісус Христос став властилем людських сотворінь через викуп. Викупна ціна є кров життя чоловіка Ісуса виллята у смерть згідно волі Бога Єгови, Його Отця. (Іса. 53:10,12). Ісус добровільно віддав життя щоб відкупити рід людський, про що Ісус сказав: “За те Отець мене любить, що я кладу душу мою, щоб знов прийняти її. Ніхто не бере її від мене, а я кладу її від себе. Маю власть положити її, і маю власть знову прийняти її. Сю заповідь прийняв я від Отця мого” (Йоана 10:17–18). Ісус віддав своє власне життя (совершенного чоловіка), але ожив (зроблений живим, А.П.В) духом, (що було зроблено силою великого Духа Бога Єгови (1 Петра 3: 18). Бог підняв Ісуса зі смерті до вічного життя – Дії ап. 2:31,32; Одкр. 1:18.

СПАСЕННЯ

Про Ісуса є написано “Він стався тілом (тобто чоловіком) і жив серед нас” (людей), про що писав Йоан, апостол Ісуса Христа (Йоана 1:14). Ангели є духові сотворіння, а людські сотворіння є нижчі ніж ангели і тому є написано про Ісуса: “А бачимо Ісуса, малим чим умаленим від ангелів за муку смерті увінчаного славою й честю, що благодаттю Божою за всіх пожив смерті” (Жид. 2:9). “І здававшись видом, яко чоловік, принизив себе, будши слухняним аж до смерти, смерти ж хрестної. Тим же і Бог Його високо возніс, і дав Йому ім’я, більше всякого імени, щоб в ім’я Ісусове приклонилось усяке коліно, що на небі, і на землі і під землею, і щоб усякий язык визнавав, що Господь Ісус Христос у славу Бога Отця” – Фил. 2:8–11.

Ісус зазнавав терпінь три з половиною роки через противенство грішників і був постійно переслідуваний релігійністами і серед тих тяжких обставин Він затримав свою невинність до Бога. З приводу цього є написано про Ісуса: “Хоч і Син Він був, тільки ж навчивсь послуху через те, що терпів, і звершившись, ставсь усім, що слухають Його, причиною спасення вічного” – Жид. 5:8,9.

З приводу викупної ціни, якою людство є куплене, є написано: “Знаючи, що нетлінним сріблом або золотом викупились од марного життя вашого, від отців переданого, но дорогоцінною кров’ю Христа як непорочного і чистого агнця” – 1 Пет

ДО ЖИТТЯ

ра 1: 18,19.

Кров життя чоловіка Ісуса забезпечила ціну викупу для чоловіка. Більш детально про жертву викупу розглядатиметься в слідуючому розділі. Тут є безперечний доказ, що Ісус через право викупу є властити́лем людства і одягнений в повну силу і вла́сть дати спасення від смерті тим людським сотворінням, які будуть послухні вимогам Божого закону. Бог Єгова є великим Спасителем, тому що “спасення належить до Бога” і Бог зробив Ісуса Христа “Автором вічного спасення”, тобто, Виконавчим Чиновником Божим, який дасть життя людям згідно волі Божої – Рим. 5:18; 6:23.

СПАСЕННЯ, ДЛЯ КОГО

Чи спасення буде дане всім людям, чи тільки тим людям, що бажають отримати се спасення? Ні, тільки тим які бажають цього. Відзначте уважно слова з святого Писання: Ісус ставсь “Автором вічного спасення усім, що слухають Його” (Жид. 5:9). Спасення дається людям згідно певних умов, котрі Бог назначив в своєму слові, і одна особлива умова є: “Так бо полюбив Бог світ, що сина свого єдинородного (Ісуса Христа) дав, щоб кожен віруючий в Него не погиб, а мав життя вічне” (Йоана 3:16). Бог післав Ісуса в світ, “... щоб спався ним світ” (Йоана 3:17). Існують певні вимо

СПАСЕННЯ

ги, які є дані до забезпеченого спасення, які повинні бути виконані. Божа провізія для спасення чоловіка не могла означати примусове спасення, але є дане тільки для тих хто повірить, і обітниця є дана тим, хто повірить, що вони не помруть. Померти, значить не існувати. Тільки любов Божа може дати спасення чоловікові, отже спасення є для тих, які бажають бути спасеними. Спасення це дар Божий через Ісуса Христа (Рим.6:23), і це показує, що ніякий чоловік не може дати спасення до життя для чоловіка. Життя се безкоштовний дар Божий для тих, хто підкориться умовам того дару, той вільно отримає його.

Спасення не є забезпечене для всіх. Розумне сотворіння, яке свідомо і добровільно спротивиться Богу Єгови, звичайно не зможе отримати спасення до життя як безкоштовний дар. Люцифер або Диявол є свідомим і добровільним ворогом Бога, і його кінець є знищення (Іса. 14:19; Езек. 28:19).

Адам був сотворений совершенним чоловіком тому що все, що Бог творить є совершенне (5 Мойс. 32:4). Адам, будучи совершенний розумом, був повністю ознайомлений із законом Божим і яке буде покарання за його переступ. Сатана—противник Божий обдурих Єву і привів її до гріха, але “Адам не був зведений”. Він добровільно приєднався до бунту Диявола і від тоді стратив мудрість і стався добровільним і свідомим грішником

ДО ЖИТТЯ

(1 Тим. 2:14). Адам мав привілей отримати життя вічне, із-за умови, що він буде послухний Богу.

Адам, будучи належним чином повідомлений, що свідомий гріх означатиме смерть і кінець життя, свідомо вибрав смерть. З того можна бачити, що він ніякого часу не може мати прощення і спасення до життя. Бог засудив Адама на смерть; бо Бог не міняється (Мал. 3:6). В старому завіті Бог сказав оці слова: "... аж покіль вернешся в землю, що з неї узято тебе. Земля бо єси і землею візьмешся" (1 Мойс. 2:7; 3:18). Цей присуд є остаточний і не може бути змінений. Він буде стояти вічно. Бог засудив Адама на смерть в Едемі, але Він відложив виконання свого присуду на якийсь час, для Його власної мудрої цілі. Адам помер у точно Богом назначеному часі (1Мойс. 5: 5). Немає ніякої обітниці записаної в святім Писанні, що Адам буде викуплений і буде мати воскресення або спасення в будь який час. Адам був на справедливій пробі до життя і потерпів невдачу. Якщо б Бог дав Адаму другу нагоду або другу можливість, то се б заперечило Його справедливий і власний присуд даний проти Адама, що є неможливим для Бога; оскільки є написано: "Відректись бо себе не може" (2 Тим. 2:13). "Бог, не чоловік, той льживий, щоб туманити людину. Сказав би Він, та й не вдіяв? Він сказав, та й несправдив би?" – 4 Мойс. 23:20.

СПАСЕННЯ

Але з потомками Адама ситуація або умова є повністю відмінна. Перед тим як Адам згрішив, він і його жінка Єва не сповнили їх привілею на роджувати дітей. Здається, що Бог відклав повне виконання засуду смерті проти чоловіка, щоб Адам і Єва могли народити дітей; що вони й зробили (І Мойс. 4:1,2,25; 5:3-8). Засуд був проти Адама, але коли його діти народилися, вони не були на пробі до життя і тому не були засуджені на смерть. Однак коли вони народилися, вони були засуджені із-за наслідженого гріха.

Несовершений Адам і Єва, будучи під засудом, не могли привести совершенних дітей. Всі діти Адама були зачаті в грісі і народжені в незаконні через те, що Адам і Єва були грішниками і були під засудом смерті, коли їх діти народились. Ті діти не вчинили нічого перед або під час народження, що могло б зробити їх грішниками, тому вони дійсно не могли зробити нічого для цього. Їх зачаття і народження було без їх знання або згоди. Вони стали грішниками через наслідство; і це є правда відносно кожної дитини, яка народилася на землі, окрім єдиного Ісуса. Відносно успадкованого гріха святе Писання говорить ясно і беззаперечно. “Тим же то, як через одного чоловіка гріх у світ увійшов, а через гріх смерть, так і смерть у всіх людей увійшла (через того), в кому всі згрішили. “Тільки ж царювала смерть од Адама аж до Мойсея і над тими, хто не згрішив по подобині

ДО ЖИТТЯ

переступу Адамового, котрий єсть образ будучого” – Рим. 5:12,14.

Мойсей був образом на Ісуса Христа, великого спасителя чоловіка від смерті. Діти Адама, через наслідство були під засудом і протягом деякого часу мусіли померти і повернути в порох, тому що Бог не може признати несовіршених і дозволити таким жити (Авак. 1:13). Бог є милосердний до всіх, хто не є свідомим і добровільним грішником і в опозиції до Бога Єгови. На це установлене правило Єгова зробив наголос і заявив в своєму законі до юдеїв через Мойсея, про що є написано: “Хто відцурався закону Мойсейового, при двох або трьох свідках, смерть йому без милосердя” (Жид. 10:28; 5 Мойс. 17:2–7). Все людство, будучи народжені грішниками і під засудом мусять померти, хіба буде зроблено деяке старання, щоб вони жили; Бог Життєдатель не є зобовязаний забезпечити їм спасення. З іншого боку, “Бог є любов”, із-за свого несамолюбства Він показав і постійно показує своє милосердя до людства, давши йому спасення через Христа. Милосердя є доброта, яку поширює Єгова до тих, котрі були засуджені (справедливо) на знищення.

В який спосіб Бог показав своє милосердя до людства? Забезпечивши викуп і спасення через Ісуса Христа (Йоана 3:16,17). Чи тому що Бог є справедливий Він повинен поширювати своє мило

СПАСЕННЯ

сердя на кожне сотворіння? Ні. Ті, хто є свідомими і добровільними противниками Бога, не приймуть Його милосердя, якщо Він поширить його на них і звичайно Бог не буде поширювати своє милосердя на таких противників і Він не буде цього робити.

Крім того, милосердя не є наслідком ділання справедливості, але є виявленням доброти, коли така прикмета може проявлятися згідно з справедливістю. “Яко ж написано, Якова злюбив Я, а Ісава зненавидів” (Рим. 9:13). Яків був вірний і послухний до Бога, а його брат Езав відкинув доброту Божу і вмер без милосердя (Жид. 12:16,17). Бог предвидів, що Яків залишиться вірним; і тому Яків був вжитий, щоб представити клас людей, які отримують милосердя Боже і будуть вірні і послухні до Бога. Бог також предвидів, що Езав, із-за свого самолюбства, станеться ворогом Божим; що він і зробив; і тому Бог з Езавом зробив пророчий образ про клас людей, які відмовляться вірити і покорятись Богу. Чи була будь-яка несправедливість зі сторони Єгови коли Він так робив? Звичайно, ні. Відносно цього є написано в святих Писаннях: “Що ж скажемо? Чи вже ж несправедливість у Бога? Нехай не буде. Глаголе бо Мойсейові: помилую, кого помилую, і змилосерджусь, над ким змилосерджусь. Тим же воно ні від того, хто хоче, ні від того, хто біжить, а від милуючого Бога” – Рим. 9:14-16.

ДО ЖИТТЯ

Правило ділання або закон Єгови – незмінний (Мал. 3: 6). Його милосердя є поширене до всіх, хто дотримується Його установлених правил. Про наслідок лукавих і безбожних є написано в цих словах: “Господь хоронить всіх, що люблять Його, а беззаконних погубляє” (Пс. 145:20.). Чоловік, який починає боятися Бога, починає набувати деяку мудрість. Страх перед Богом Єговою значить ненавидіти зло і любити те що є праведне (Прип. 8:13). Страх перед Господом – початок мудрості... (Пса. 111:10; Прип. 1:7). Тому чоловік, який боїться Бога, згідно значіння святого Писання, починає набувати деяке знання і ступати правдивою дорогою, яка є дорогою мудрості. “Ось бо Господні очі на тих, що бояться Його, на тих, що вповають на милосердя Його” – Пс. 33: 18.

Яке правило Боже треба наслідувати, щоб отримати Боже милосердя? Правило, яке є записане в святому Писанні є віра в Бога і в Ісуса Христа, і бути послухним до заповідей Господніх. Така дорога, яка приводить до життя, є справедлива дорога тому, що заповіді Бога є правдиві і справедливі: “Справедливість Твоя, вічна справедливість, і закон Твій – правда” (Пс. 119:142). Тому є написано у святому Писанні: “Без віри ж – не можна угодити (Богу)...” (Жид. 11:6). Бог Єгова є милосердним тільки до тих сотворінь з наслідженням гріхом, хто повірить в Бога і Ісуса Христа; як

СПАСЕННЯ

про це є написано: “Отець любить Сина, і все дав у руки Йому. Хто вірує в Сина, той має життя вічне; а хто не вірує Синові, не бачитиме життя, а гнів Божий пробуває на йому” – Йоана 3:35,36.

Викупна ціна людства є дорогоцінна кров Ісуса Христа, виллята в смерть за тих, які вірять і є послухні закону Господа. З цього Божественного правила нема ніякого винятку. Ті, хто отримає користь від цього правила і хто перебуває у вірі і є послухний отримають спасення і життя вічне.

ПОКАЗАВ ВІРУ

Чи може Бог помістити людей на землі, які коли поставити їх на найгостріші проби з рук Сатани, які будучи під такими пробами затримують свою невинність і остануться вірними і правдивими до Бога Єгови? Це питання підняте через злий виклик Сатани – Йова 2:1–4. Відмовляючись затримати свою невинність до Бога значить смерть “вічне знищення”, а затримати свою невинність до Бога – значить життя. Щоб зрозуміти і оцінити спасення до життя треба завжди мати на умі питання підняте викликом Диявола, що не поставивши чоловіка на пробу було б неможливим для нього отримати спасення і повністю рішити те спірне питання. З цього обов'язково слідує, що Сатана повинен мати вільні руки, щоб випробовувати людей.

ДО ЖИТТЯ

З того часу несовершенні люди не можуть вдало уператись Сатані, звідси слідує, що таким людям потрібна якась допомога. Бог предвидів і надав таку потрібну допомогу через заслуги Ісуса Христа; однак чоловік або люди які отримають її, повинні щось зробити для того, щоб отримати надану допомогу. Вимоги Божі є, що чоловік повинен повірити в існування Всемогучого Бога, котрого ім'я є Єгова; і такий є перший крок у напрямі для одержання допомоги. Він повинен повірити, що Єгова Бог–Всевишній, і що Бог визволяє тих, “хто старанно шукає Його”, і Він є Той, хто забезпечує спасення для чоловіка через Ісуса Христа.

Якщо чоловік думає, “я не вірю, що є будь який Всемогучий Бог, що може визволити тих, що старанно шукають Його”, такий чоловік не має віри і не може угодити Богу, тому не отримає забезпеченої допомоги через Ісуса Христа (Жид. 11:6). Або, якщо чоловік думає, “що те, що я роблю є добре в моїх власних очах і буду продовжувати поступати тим шляхом то я думаю, що я буду спасений”, це означає, що чоловік немає віри і не може одержати забезпеченої допомоги, і він ставить себе в клас дурнів – Прип. 12:15.

Також і ті, хто покладається на своє сумління або відчуття, то таким бракує розуміння. Віра, це є перша і невід’ємна частина щоб угодити Богу, і

СПАСЕННЯ

про це є написано в святому Писанні: “Тим же то віра (приходить) через слухання, слухання ж через слово Боже” (Рим. 10:17). Це означає, що чоловік не може керуватись відчуттям або тим, що хтось скаже йому, а тільки словом Божим (Пс. 119:105). Протягом багатьох сторіч виникало питання: Хто прийде і повірить? “Хто пійме віри тому, що ми чували, й кому явна правиця Господня?” (Іса. 53:1). При бунті в Едемі Бог оголосив свій замір привести насіння через свою всесвітню організацію, котре то насіння в своєму часі, знищить “стародавнього змія”, Сатану Диявола і все його кодро. Пізніше Він дав обітницю, що в цьому насінню благословляться всі племена землі (1 Мойс. 3: 15; 12:3). Святе Писання подає абсолютний доказ, що тим обіцяним насінням є Господь Ісус Христос, Спаситель і цар світа, котрий буде управляти світом по справедливості і по приказу Всемогучого Бога Єгови (Гал. 3:16; Фил. 2:9–1; Іса. 32:1). Деякі особи мають повну віру і довіру в обітницю, зроблену Всемогучим Богом, як святі Писання і факти ясно показують.

Окремі одиниці мають мале значення, але більш значними є зроблені через слово Боже класи людей, і це є важливо для кожної одиниці належати до одного з таких класів. Єгова установив правила, котрі відносяться до кожного класу і в назначеному часі ті, що чинять згідно Його пра

ДО ЖИТТЯ

вил, знайдуть місце в одному з Його забезпечених класів. Авель є першим названий в святому Писанні, який показав віру в Бога (1 Мойс. 4:4; Жид.1: 4).

Пізніше, в одинадцятій голові до Жидів є описані мужі такі як Енох, Ной, Авраам, (Сара), Ісаак, Яків, Мойсей і інші, всі котрі були класом знаним як вірні мужі, котрі то мужі були пораховані за праведних внаслідок їх віри і послушенства до Бога і Його заповідей. Відносно тих мужів є сказано: “Дожидав бо города (город, котрий був символом правительства або царства) що має основи, котрого будівничий і творець—Бог”. Ті мужі жили в світі, де панувало зло і були оточені слугами Диявола, але серед тих обставин вони мали віру в Бога Єгови і Його обітницю, що Він установить правительство справедливості, яке дасть життя і благословенства всім тим, які будуть служити і коритися Богу.

Вони вірили в обітницю Божу, що Він пішле Месію або Христа для їх схоронення управління і благословення, але тільки по завершенні великої роботи, про яку вони не знали, тому що Бог не повідомив їх про це. Ті люди були поставлені на найгостріші проби, але ніякі проби не могли похитнути їх віри в Бога. Диявол подбав про те, щоб змусити тих людей переносити всілякі зневаги і в слові Божім є записано відносно сих вірних оди

СПАСЕННЯ

ниць що вони піддавалися пробам, насьмішкам і тяжким карам, кайданам і темницям; що вони були побиті камінням і розпилювані; котрих не був достоєн світ (Жид. 11 голова). Ті вірні мужі, із - за їх віри, вірности і послушенства, формують або складають клас вірних мужів, “справедливих мужів”, які мають бути совершенними в Богом назначеному часі.

Від Авеля до Йоана Хрестителя сей клас мужів був випробуваний, доказав свою невинність до Бога, отримав Боже признання; і про них є написано:“І всі ці одержавши свідчення вірою, не прийняли обітування, тим що Бог лучче щось про нас провидів, щоб не без нас осягли звершення” (Жид. 11:39,40). Чому цей клас мужів сповнився з Йоаном Хрестителем? І чому ці мужі не були приведені до звершенності і не отримали життя вічне в часі, як вони були признані Богом? Йоан Хреститель жив у той час, коли Ісус був на землі і було тільки шість місяців різниці між народженням Ісуса і Йоана. Він був останнім з пророків, перед приходом великого пророка Божого, Ісуса Христа. Він помер перед тим, нім ціна викупу була заплачена. Він був предтечею і по милості Божій був зроблений звістителем Ісуса і коли він побачив, що Ісус йде, сказав:“Ось Агнець Божий, що бере на себе гріхи світа” – Йоана 1:29.

З приходом Ісуса прийшов інший клас по розпорядженню Бога Єгови. Найперше Ісус прийшов

ДО ЖИТТЯ

як головний представник Всемогучого Бога і оправдатель Його святого імені. День, в якому був включений Йоан і інші пророки сповнився і відносно Ісуса Христа останній з пророків написав: “Той мусить рости, я ж маліти” (Йоана 3:30). Ісус вибрав дванадцять чоловіків з між ізраїльтян, завітуючих людей Божих, котрих Він особливо навчав і всі ті ученики, окрім одного, залишилися правдивими і вірними Господу Ісусу.

Пізніше Павло був призваний і став послідовником і апостолом Ісуса Христа. Ісус Христос був першим і є голова і провідник столичної організації Божої, яка називається Сион. Вірні апостоли і всі інші, котрі є зроблені членами столичної організації Божої, є останок класу “вибраного слуги”. Апостол Павло—один з вибраного класу; і навчений від Господа, що Ісус Христос і члени Його царського дому повинні перше бути вибрані, звершені Єговою і взяті для Його цілі. Відносно цих вірних мужів, згаданих в одинадцятій голові до Жидів, апостол Павло написав ці слова: “Тим що Бог лучче щось про нас провидів, щоб не без нас осягли звершення”; інакше сказати, що вибрана громада або клас мають перше бути звершені і зібрані до Ісуса Христа, а тоді вірні старинні мужі стануть звершеними і отримують вічне життя. Такий є замір Божий і Він це здійснить.

СПАСЕННЯ ДЛЯ ІМЕНІ ЄГОВИ

Ісус Христос є голова, а клас вибраного слуги Єгови є членами “Його тіла”, які складають церкву Божу (Ефес. 1:22,23). Оскільки Ісус Христос є провідник і оправдатель імені Єгови і Його слова, Він був поставлений на пробу і затримав свою невинність. Також всі члени Його тіла мусять бути поставлені на пробу і доказати їх невинність до Бога. Всім старанним студентам Біблії є знаний запис про жорстоке переслідування Ісуса, які прийшли на Нього на вимогу і з рук релігійоністів, які були агентами Диявола (Мат. 23; Йоана 8:42–44). Від часу Його помазання і аж до розп'яття на дереві, Ісус переносив всякі жорстокі способи переслідування, які були спричинені ворогами Божими. Все це було зроблене на вимогу Диявола і релігійних провідників, і цих провідників Диявол використовував як свій знаряд. Із-за Його вірності аж до смерті, і тому що Він цілком і повністю затримав свою невинність до Бога Єгови аж до кінця, Всемогучий Бог підняв Ісуса зі смерті і зробив Його царем світу і “Автором вічного спасення” і вивисив Його до найвищого місця у вселенній – Жид. 5:9; Фил. 2:9.

Всі правдиві послідовники Христа, в подібний спосіб, як Ісус, мусять переносити переслідування і зневагу спричинену їм ворогами Божими,

ДО ЖИТТЯ

котрі то видимі вороги є релігійністи і які переслідують правдивих Християн. Визнаючи потребу такої рішальної проби для послідовників Ісуса Христа, апостол пише: “На се бо ви покликані, бо і Христос страждав за вас, оставляючи вам приклад, щоб ви йшли за Його стопами” (1 Петра 2:21). На підтримку цього апостол Павло додає в своїм посланні: “Тепер радуюсь у страданнях моїх за вас, і доповняю недостаток горювання Христового у тілі моїм (смертному) за тіло Його, котре єсть церква” – Кол. 1:24.

Відносно потреби цього класу бути випробуваними, є написано: “Вірне слово: коли бо ми з Ним умерли, то з Ним і житимем. Коли терпимо, з Ним і царюватимем; коли відцураємось і Він відцурається нас” (2 Тим. 2:11,12). Кожен член тіла Христового повинен затримати свою невинність до Бога у пробі; і до тих, хто стоїть на пробі, Ісус говорить: “Нічого не бійся, що маєш терпіти. Ось Диявол вкидатиме декотрих із вас у темницю, щоб спокусити вас; і матимете горе десять день. Будь вірний аж до смерті, і дам тобі вінець життя” (Одрк. 2:10). Ісус Христос – “вірний і правдивий свідок” Єгови (Одрк. 3:14). Ісус сказав, що Він прийшов у світ, щоб свідкувати про правду; і кожен член Його тіла, тобто, вибраний клас, повинен свідкувати про правду відносно імені і царства Бога Єгови – Йоана 18:37; Іса. 43:10,13.

СПАСЕННЯ

Головна наука, подана в Біблії є оправдання імени Єгови. Царство Боже під Христом є знарядом, який Єгова вживає щоб оправдати своє ім'я; і відтепер найважливіше є царство. Ісус Христос – цар, “І Він голова тілу і церкві”, і всі члени тіла Христового є царське священство (Ефес. 1; 17-23). Йоан, котрому Господь дав Одкриття і поручив написати книгу Одкриття пише: “І від Ісуса Христа, котрий свідок вірний, первородень із мертвих і князь царів земних; Йому, милуючому нас і обмившому нас від гріхів наших в крові своїй (і зробив тому нас царями і священниками Богу і Отцеві своєму) слава і держава повічні віки. Амінь” (Одкр. 1:5,6). Бог Єгова зробив угоду з Ісусом Христом, що Ісус буде царем і управителем світа; і відносно цієї річі Ісус говорить своїм вірним послідовникам: “Ви ж пробували зо мною в спокусах моїх. І Я завітую вам, як завітував Отець Мій царство, щоб їли і пили за столом моїм, і сиділи на престолах, судячи дванадцять родів ізрайлевих” – Луки 22:28–30.

Диявол всякого часу старався знищити кожного з тих одиниць, які були покликані до царства. Це Диявол робив в його змаганні доказати його злий виклик, і Єгова дозволив Дияволу, щоб він вживав своєї сили і насилав на них горе, щоб Йо го покликані одиниці, згідно розпорядження, могли бути випробувані і в тих пробах доказати свою невинність.

ДО ЖИТТЯ

Така є дійсна причина, чому Бог дозволяє релігійністам, агентам Диявола, переслідувати свідків Єгови, вірних послідовників Ісуса Христа. Їх переслідування є тому, що вони несуть свідощтво про ім'я Боже і Його царство.

“ВІВЦІ”

Ісус Христос є також під назвою “Добрий пастир стада” і він вказує на своїх вірних послідовників, які є зроблені членами “Його тіла” або царської родини, як “вівці”; яких Він навчає, охороняє і підтримує. Його споріднення до членів Його тіла є представлено так, як споріднення пастуха до своїх овець. Вівці знають голос пастуха і вони є послухні йому. Відносно тих сотворінь, котрі є названі “вівці” і котрі є покликані “високим покликом” і зроблені членами царства, Ісус говорив: “Я - двері; мною коли хто ввійде, спасеться, і входити ме, й виходитиме і знайде пашу. Злодій не приходить, як тільки щоб украсти, і вбити, й погубити. Я прийшов, щоб життя мали, й надто мали. Я пастир добрий: душу свою кладу за вівці. Я пастир добрий, і знаю моїх, і знають мене мої. Яко знає мене Отець, так і я знаю Отця, і душу мою кладу за вівці” (Йоана 10: 9-11,14,15). Ті, хто є вибраний і хто цілковито зроблений членом класу царства, з готовністю і радісно посвячують себе виключно Богу і Його царству під Христом.

СПАСЕННЯ

Царство для них є найважливіша річ, навіть більша ніж життя, і тому Ісус говорить до них:” Не журіться про життя ваше”, але скорше посвячуйте себе виключно для справ царства, а Господь подбає про ваші справи. Потім Ісус додає: “І ви не шукайте що вам їсти, або що пити, й не несітесь (високо); того бо всього народи сьвіту шукають; Отець же ваш знає, що треба вам сього. Лучче

ДО ЖИТТЯ

шукайте царства Божого, а се все додасться вам” (Луки 12: 29-31). Вірні послідовники Ісуса Христа визнають, що нема нічого важнішого коли порівняти з царством. Вони радісно визнають Бога Єгови і Ісуса Христа як “Вищі Власти”, яким вони повинні “коритись” (Рим. 13:1). Тому, коли людський закон противиться закону Божому, тоді вірні послідовники Ісуса Христа роблять так, як робили апостоли, “Більше треба коритись Богу, ніж людям” – Дії ап. 5:29.

Вони мають повну віру в Бога і в Ісуса Христа, Його царя і Оправдателя. Треба зазначити, такі вірні не бояться, що люди або дияволи можуть зробити їм, тому що вони вірять виключно в найвисшість Всемогучого Бога. Клас членів цього царства є обмежений і становить 144,000 (Одрк. 7: 4–8; 14:1–3), і це є мале число в порівнянні з мільярдами, які живуть. Ісус говорить про них як про мале число і тому каже: “Не лякайся, мале стадо: бо вподобалось Отцеві вашому дати вам царство” – Луки 12:32.

Порівнянно, довгий період часу був вжитий для вибору малого стада, або класу царства. Вибір почався з вірних апостолів Ісуса Христа, інші були покликані до цього класу у Пятидесятницю. Всі такі повинні перше шукати Господа і добровільно посвятити себе Богу і Христу. Пізніше Господь повідомив апостолів, що замір Єгови

СПАСЕННЯ

є вибрати або зібрати з поган “людей в ім’я своє” (Дії ап. 15: 14). Ті, хто є так вибраний або зібраний і вірно та цілковито служить Богу і затримує свою невинність, є правдиві Християни, тому що вони йдуть слідами Ісуса Христа, згідно заповідей Єгови. Заміром Бога є, вибрати “людей для Його імені”, щоби вони мали можливість бути свідками; тобто, свідками Єгови і свідчили перед іншими, розказуючи їм про ім’я Боже і Його царство. Протягом минулих 1900 років багато людей заявляли відкрито, що вони є Християни, але тільки дуже маленьке число виявилися вірними під час проб.

Тепер прийшов час, коли Ісус Христос, цар, є присутній і засів на престолі та проводить на землі Божу “дивовижну роботу”, яка полягає в проголошенні перед всіма людьми, що релігія є підробкою Диявола, шахрайством і пасткою, що Християни є ті, які всеціло посвятилися Богові і Христу і є послухні Йому; що це є Божий замір вскорі знищити Сатану і його цілу організацію і що це буде зроблено в битві великого дня Бога під назвою Армагедон; і що єдине місце охорони і спасення є в організації Бога під Ісусом Христом.

Зауважте знову, що Єгова сказав Дияволіві про цю річ: ”Та тільки проте щадив тебе, щоб на тобі показати потугу мою, і щоб ім’я моє проповідано по всій землі.”(2 Мойсея 9 : 16) День Армагедону вже близько, коли Бог виразить свій гнів і

ДО ЖИТТЯ

покаже свою велику силу проти Сатани і всієї його сили. Тому перед великою битвою свідки Єгови, або вірні послідовники Ісуса Христа тепер на землі мусять йти по землі і свідкувати перед людьми про ім'я Єгови, Його царя і царство. Ці одиниці, які є повністю вірні і які виконують заповіді Божі є зазначені в святих Писаннях як “останок насіння її”, маючи на увазі останніх одиниць на землі, вибраних дітей організації Бога – Іса. 54:13.

Вони є останні одиниці з покликаного класу, які повинні свідчити про ім'я Бога Єгови, і це вони повинні зробити поки час Армагедону не наступив. Ті одиниці є вірний клас під назвою “останок” несуть свідоцтво по приказу, а Диявол, котрий є названий стародавній “змій”, старається знищити їх; і тому є написано: “І розлютився змій на жінку(організацію Божу), і пішов провадити війну з іншими насіння її, що хоронять заповіді Божі, і мають свідчення Ісуса Христа” – Одкр. 12:17.

Така є причина, чому свідки Єгови так жорстоко переслідуються в кожній частині землі, а також причина, що головні вороги цих вірних слуг Божих є релігійоністи, які є під керівництвом католицької Гієрархії. Релігійоністи є головний знаряд Диявола, який він використовує для переслідування Божих людей на землі. Диявол і його агенти стараються знищити останок малого стада

СПАСЕННЯ

Божого, під назвою “свідки Єгови”; Єгова і цар Ісус Христос повністю захистять їх, і тому ці вірні Християни, знані як “останок” або “мале стадо” овець, продовжують виконувати їх роботу вірно під час великого переслідування і поступаючи так, вони затримують свою невинність до Бога серед проб. В теперішньому часі Господь говорить до останка, що є ще інший клас, котрі є їх “співтовариші”. Всі вівці, які становлять мале стадо, чують і є послухні Його голосу негайно виконують Його слова відносно Його овець. Тоді Ісус каже ці слова: “І інші вівці маю, що не з цієї кошири; і тих я мушу привести, й голос мій почують, і буде одно стадо і один пастир” (Йоана 10: 16). Господь тепер збирає “інші вівці”, тому що прийшов час для такої роботи. Вони є також названі “вівцями”, тому що вони є люди доброї волі до Бога і Його царя і царства. Вони бажають знати і робити те що правдиве і тому вони шукають Господа, оскільки Його дороги є завжди праведні. Ті, що будуть становити Господніх “інших овець” не мають визначеного числа, але збирається “велика громада” без числа і вони виходять “з кожного народу, і роду, і людей, і язиків”; вони радіють і визнають, що спасення належить до Єгови Бога і служать через Ісуса Христа, царя (Одкр.7: 9,10). У дивовижному ділі Господь показав свою любов і доброту до тих з “великої громади”, як є подано нижче.

РОЗДІЛ 3

ВЕЛИКА ГРОМАДА

“Велика громада” становить інший клас одиниць признаних Єговою котрі отримують нагороду за їх вірність і послухенство. З відкриттям і виясненням в святім Писанні великої громади, оцінення Божої люблячої доброти збільшається. Той факт, що Ісус говорить про велику громаду, як про свої “інші вівці” є доказом любові Господа до них і що Він піклується про них. Потім Він додає: “І вони почують голос мій”. Це означає, що вони візьмуть під увагу те, що Він говорить. Ні-яка одиниця не може визначити, хто належить до великої громади, але Господь відкриває тим, хто старанно шукає цю дорогу.

Особа доброї волі до Бога має щире бажання поступати правим шляхом. Тому вона молиться до Єгови словами, які висказані через псалміста: “Господи, вкажи мені дороги твої, навчи, де стежки твої! Веди мене в правді твоїй, і навчи; ти бо єси Бог спасення мого; на тебе цілий день я вповаю”(Пс. 25 :4,5). Єгова, по своїй любові і доброті забезпечив необхідну провізію і відповідає тому, хто просить, як про це є написано: “Господь благий і правий, тому навчає грішника, де дорога спасення” (Пс. 25 : 8). Бути смирним значить бажати вчитися і бути готовим вчитися від інших. Кожен, хто визнає, що Бог є Всевишнім, такий жадає навчитися про Його дорогу і до такого Господь ка

СПАСЕННЯ

же: “Він веде покірних до правди і вказує смирному дорогу свою. Всі стежки Господні—милість і правда для тих, що бережуть завіт Його і свідчення Його” (Пс. 25:9,10). Біблія є слово Боже, яке Він забезпечив для навчання смирного на дорозі справедливості; і це Він робить для того, щоб чоловік Божий мав можливість повністю бути готовий для Його служби (2 Тим. 3: 16, 17). Від того часу людина доброї волі визнає Біблію як Слово Всемогучого Бога, і приймає його за правду і керується ним: “Слово Твоє – світильник перед ногами моїми, і світло на стежці моїй” (Пс.119 : 105).

ОБРАЗИ

Бог вживав як людей, так і неживі річі, щоб зробити образи, типи, драми і картини через які Він навчає смирного і вказує йому дорогу, по якій він повинен йти. Пророчі образи, записані в святому Писанні дані особливо для тих, хто бажає вчитися. Впродовж більш ніж вісімнадцять століть, Бог мав справу з ізраїльтянами і з тими людьми, які там проживали і ті річі, які там переходили, Він вжив, щоб зробити образи або драми для керівництва людей тепер на землі, про що є написано : “ Усе ж се прикладами сталося їм, приписано ж на науку нашу, на котрих кінець віку прийшов” 1 Кор.10:11.

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Тому можна бачити, що такі “зразки” інакше названі “типи”(mrgill), мають бути зрозумілі людям на землі при кінці світу; і тепер ми прийшли до того часу і ті хто бажає знати, буде вчитися. Тоді не було би потреби у створенні тих образів, але вони мали бути зрозумілі в якийсь час; і тепер той час настав. Тип є образом або представленням того, що має прийти в будучому часі. Позатип є дійсність річей, яких тип був образом.

Тип також можна називати „тінню”, а позатип-“дійсність”. Тип також є образом, який служить провідником для роботи інших. Приклад, записаний відносно людей, які служили священниками ізраїльтян: “Вони служать образіві і тіні небесного, як Мойсейові казано, коли мав докінчити скинію: “Дивись бо, сказав, зроби все за зразком, що тобі на горі був показаний” (Жид. 8: 5 ; 2 Мойс.25: 40). Інший образ є Ісус, який є під назвою “Агнець Божий, що бере на себе гріхи світу”; і це ягня, яке було дане в жертву священниками Ізраїля було типом Господа Ісуса (2 Мойс. 12 : 1-29 ; 2 Парал. 30: 15-17). Слово “нарис” або картина може відноситися до будь якої річі, котра може служити провідником і способом, котрим чоловік може на вчитися ходити правою дорогою. Навет будувався в пустині згідно зразка, про який Бог повідомив Мойсея, коли він був на горі: “І спорудять мені вони святиню, щоб мені можна було витати се

СПАСЕННЯ

ред них. Усе, як сам я показую тобі, взір домівки і взір усього знаряддя їх, так і мусите поробити” – 2 Мойс. 25 : 8,9.

Бог, протягом минулих часів вживав як живих людей так і неживі річі, через які Він робив пророчі образи або драми, і таким чином показав в символі свій замір зібрати велику громаду, яка складається з “нших овець”, котра отримає спасення і життя вічне і яка буде служити Богу і Його царю. Багато людей вважають, що ця часть Біблії, яка називається “Старий Завіт”, є просто записом історичних подій, які давно перейшли. У цьому вони дуже миляться. Будь які річі записані в святому Писанні є для помочі тих, хто посвятив ся Богу Єгові щоби вони могли навчитись, де є правдива дорога і таким чином були утішеними і отримали повну гарантію з заміру Божого, що Він дасть їм спасення і благословення в подостатку (Рим.15:4). Біблія є великий дім скарбу і правди і щасливий чоловік, який набуває знання і розуміння цього. Щоб допомогти людям доброї волі до Бога, тепер звернемось до деяких образів, драм або пророчих картин, давно записаних в Біблії.

ВЕЛИКА ГРОМАДА

ЙОНАДАБ

Бог сотворив землю для чоловіка і Він сотворив чоловіка щоб жити на землі і тішитися землею і повнотою її. За дозволом Всемогучого Бога совершенний чоловік в належному часі буде тішитися великою милістю і благословенням (Іса. 45:12,18 ; Пс. 24 : 1). Ті, хто остаточно уникне жахливого горя і знищення в Армагедоні, і хто в тому часі буде мати благословення від Господа на землі, буде складати “велику громаду”, або “інші вівці”, яких Господь збирає в свою кошару. Багато пророчих або символічних образів, що є записані в Біблії, вказують на велику громаду і ці символи або драми тут розглядаються. Біблія згадує про чоловіка, чиє ім’я було Єгонадаб, або Йонадаб; і ті, які будуть становити велику громаду, згадуються під символом “Йонадаби”. Юдеї, або ізраїльтяни були в угоді з Богом і Він мав справу з ними, виключаючи інші народи протягом вісімнадцяти сторіч (Амоса 3:2). Йонадаб був сином Рихаба Кинейнина, нащадок Авраама через його жінку Хеттуру (1Парал.1:32, 33; 2:55). Ім’я Йонадаб значить “Єгова щедрий”, що вказує на факт, що Єгова показав свою ласку до Йонадаба, тому що він повірив в Бога і відмовився бути втягнений в релігійну пастку Диявола. Різні народи на землі практикували релігію Диявола, але потомки Рихаба і Йонадаба, відмовились мати що-небудь до

СПАСЕННЯ

діла з релігією (2Мойс. 3:1; Суд.1:16; 4:1; 5:24). Вони постійно і незмінно були проти вчення Бал-релігії, що практикувалася багатьма народами і яка була великою пасткою, в котру то пастку по пали ізраїльтяни. Нащадки Йонадаба були відомі, як “дім Рихабітів”. Вони були чесні і щирі, які завжди стояли за справедливість і відмовлялись йти на компроміс з кривдниками.

Коли вони уклали угоду, то вірно виконували її. Вони дотримувалися свого слова. Бог, через свого пророка Еремію говорив з признанням про “дім Рихабітів” із-за їх щирости, чесности і вірности до угоди, яку вони зробили: “До родини Рехавійської сказав Еремія:Так говорить Господь сил небесних, Бог Ізраїлів:За те,що ви додержували заповіт Йонадавів, предка вашого, й так усе чини те, як він вам повелівав, – за те, так говорить Господь сил небесних, Бог Ізраїля, не переведеться в Йонадава Рихавенка потомок, що стоятиме перед лицем моїм по всяк час” (Еремії 35 : 18,19). Вони були людьми доброї волі до Бога, любили справедливість і тому Бог вжив їх як взірець або образ на людей доброї волі, які тепер вивчають забезпечений спосіб Єгови для людства, котрі люблять справедливість і показують їх любов до Бога, коли вони прийдуть і пізнають Його. Бог приказав Ілїї щоб він помазав Егуя на царя, який мав виконати певну роботу між ізраїльтянами для оправдання імені Єгови.

СПАСЕННЯ

Егуй був провідником в армії ізраїльській протягом царювання злого царя Ахаба, і його злої жінки перелюбниці, яка практикувала релігію Диявола, як ідолопоклонниця і та релігія представляла теперішню релігію і релігійні системи під назвою “християнство” або “християнська релігія”. Егуй і поручена йому робота представляла Ісуса Христа, великого виконавця і оправдателя імені Єгови, а також вірних послідовників Ісуса Христа, включаючи останок після 1919 року. Зустріч Егуя і Йонадаба і те, що мало місце в тій зустрічі, було образом або пророчою драмою, зразком або типом споріднення людей доброї волі на землі до Ісуса Христа і членів його тіла; і тому цей пророчий образ був зроблений і записаний для користі тих, що живуть тепер на землі (дивись Вартову Башту за липень і серпень 1932 року, під заголовком “Єговів виконавець”). Егуй, при виконанні свого поручення стратив ряд релігійоністів Диявола, які підтримували царя Ахаба і котрі були проти Бога і Егуя, а опісля знищив весь той безбожний клас, який був на його шляху. Він побачив Йонадаба “який не був Юдейом” і який йшов йому назустріч. Ця частина пророчої драми показує, що будуть люди доброї волі, але вони не є з “малого стада”, які будуть шукати Господа і знайдуть місце охорони і спасення. Егуй зупинив свою колесницю і звернувся до Йонадаба; про що є записано в святому Письмі: “І поїхав ізвідти, й

ВЕЛИКА ГРОМАДА

стрітив Йонадаба Рихабенка, що йшов на зустріч йому, й сказав йому; чи твоє серце так до мене, як моє серце до твого серця? І відказав Йонадаб; так. І каже Егуй: Коли так, дай руку. І подав той руку свою, й посадив він його до себе на колесницю. Тай промовив; їдь зо мною, й приглянься моїй ревності до Господа. От і посадив його на колесницю” (2 Цар.10: 15,16). Серце є місце прихильності і мотива на пряму ділання особи.

Якщо чоловік має добре серце, то його вчинки будуть праві, тоді його напрям ділання буде в гармонії з тим серцем або мотивом.

Якщо чоловік вірить в Бога і Ісуса Христа і бажає знати що є правдиве, то про нього можна сказа-

ти, що він є людиною доброї волі до Бога. Коли Егуй побачив Йонадаба він сказав: “Чи твоє серце так до мене, як моє серце до твого серця?”

Jonadab enters Jehu's chario'

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Це ясно означало: “Чи ти підтримуєш мій напрям, який є проти Диявола і його обманної релігійної системи і чи твоє серце є посвячене Богу Єгови ?” Коли Йонадаб відповів йому, що він є з таким же серцем або мотиваю, тим самим він підтримав Егуя, за взятий справедливий напрям проти релігіоністів. Тоді Егуй подав Йонадабові руку і взяв його в колесницю і таким чином цей образ показує, що Господь Ісус постарався о охорону для Йонадабів і запрошує їх шукати захисту або прибіжища в своїй організації.

Колесниця була образом Господньої організації. Йонадаб був взятий у колесницю до Егуя і їхав з ним і це показує, що Йонадаби стають співтоваришами останка, і ходять з помазаними послідовниками Ісуса Христа, котрі є свідками Єгови тепер на землі. У запрошенні Йонадаба щоб йти з ним, Егуй повідомив Йонадаба: “Ідь зо мною і приглянься моїй ревності до ГОСПОДА”. Це має на увазі, що Егуй був енергійний і ревний у виконанні приказу Господнього і він запросив Йонадаба показати подібну ревність; і це показує, що Йонадаби повинні бути ревними, енергійними в їх посвяті і службі до Бога, Його царя і царства. Відносно царя Ісуса є написано: “Бо ревність для дому твого ізсушила мене, і зневага тих, що тебе зневажають, впала на мене” (Пс. 69 : 9). Оскільки Егуй в його ревності представляв Господа, так ми бачимо,

СПАСЕННЯ

що Господь Ісус був всякого часу ревний в роботі, яка була поручена йому Єговою. Диявол, а особливо його релігійні агенти всякого часу наносили великі зневаги на ім'я Бога Єгови; і коли Ісус Христос прийшов на землю, зневаги Єгови впали на Ісуса, і тому Ісус терпів великі зневаги з рук релігійних агентів Диявола.

Всі правдиві послідовники Ісуса Христа терпіли подібні зневаги (Рим. 15:3). Ті, хто прилучається до вибраного класу повинен також переносити зневаги. Тут мається на увазі тих, хто буде становити велику громаду котрі є тепер також зневажені релігійністами і ця опозиція дає Йонадабам можливість доказати їх посвяту до Господа і затримати їх невинність до Єгови. Вони повинні стати на пробу і посвятити себе Богу і Його царству, а не будь якому чоловіку або людській організації. Йонадаби повинні показати таку саму віру і послухенство, яку має клас “вибраного слуги” “мале стадо” (Іса. 42: 1). З цього можна бачити тепер, що помазаний останок, тобто, мале стадо на землі, котрими є свідки Єгови, і ті хто складає громаду, знану як Йонадаби, повинні стати і стають співтоваришами в службі і йти разом в мирі і єдності служачи Богу і Його царю (Пс. 122). Де ім'я Йонадаб з'являється в святому Писанні, про котре тепер є можливо читати, вказує на тих чо

ВЕЛИКА ГРОМАДА

ловіків і жінок на землі, які є доброї волі до Бога і які шукають дорогу щоб служити Богу, Його царю і царству.

УЦІЛІЛИ ВІД ПОТОПУ

Інша пророча драма, яка є для користі Йонадабів в теперішній час є представлена через тих, хто перейшов через потоп і залишився живий. Потоп або велика повінь за часів Ноя була типом, інакше сказати образом або символом більших річей, які мали прийти.

“Тогдашній світ був” знищений Богом в потопі і той потоп представляв Армагедон, в якому теперішній злий світ незабаром буде знищений (2 Петра 3: 5-7). Тільки Ной і ті, що були з ним у ковчезі спаслися від потопу (1Мойс. 7: 22,23). У цьому образі Ной предсказував або представляв Ісуса Христа, возлюбленого сина Божого. Ной був “проповідником праведності” і був свідком для імени і величності Бога Єгови (2 Петра 2:5). Сини Ноя і їх жінки повірили в те, що Ной говорив їм і вони показали свою віру, вступаючи в ковчег з Ноем і залишались там, поки не скінчився потоп і тому вони отримали охорону і безпеку в ковчезі, котрий представляв Божу організацію. Охорона, яку отримали в ковчезі сини Ноя і їх жінки, представляла охорону для тих, що шукають її в організації Божій, в теперішнім часі. Сини Ноя і їх жінки, що

СПАСЕННЯ

пережили потоп, були пророчим образом, предсказуючи інших людей доброї волі, котрі є під назвою Йонадаби або “інші вівці” Господні, які шукають справедливості і смирності і із-за їх віри і послушенства перейдуть через велике огняне горе Армагедону, будучи вірними, будуть складати “велику громаду”. Високі критики, які називають себе проповідниками, священниками, або доктори богослов'я, заперечують Біблійну історію про потоп і тим показують, що вони не мають ніякої віри Бога і є ворогами Божими. Ісус виразно підтвердив що потоп існував і сказав, що це було образом приходу знищення світа.

ВТЕЧА ЛОТА

Інший пророчий образ, який відноситься до людей доброї волі, котрі знайдуть охорону в Господі, цей образ був зроблений давно через Лота і його втечу з Содому. Мешканці Содому практикували релігію Диявола і були сильно лукавими (1 Мойсея 13:13). Лот був племінником Авраама і жив на рівнині недалеко Содому. Тому що велике зло існувало в Содомі, Бог післав своїх представників до Содому, щоб знищити це зло. По дорозі ті представники Єгови повідомили Авраама про замір Божий. Авраам, пом'ятаючи про свого племінника Лота, котрий був би знищений і щоби охоронити його, щиро просив Господа Бога не нищити

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Содому, якщо в ньому знайдеться певне число праведних людей. Бог повідомив Авраама, якщо в Содомі знайдеться хоч десять справедливих людей, то Він не знищить його (1 Мойс.18 : 20-33). Але навіть це число не було знайдено.

Тільки Лот і його родина, яка складалася з нього, його жінки і двох дочок були знайдені такими, котрі показали віру в Бога. Господь показав своє милосердя до Лота, його жінки і двох дочок, вивівши їх далеко від місця знищення: “І бурхонував Господь на Содом та Гоморру сіркою та полум’єм од Господа з небес, і перевертав городи сі і всю околицю, і всіх осадників городських і все, що росло в землі (1 Мойс.19:24:25). Ангели Господні, що прийшли як люди і як Господні представники, вивели Лота і його родину із Содому поза місто перед нищительним вогнем. Вони були попереджені ангелами щодо того, що вони повинні робити: “І як повиводили їх геть, рече: Спасай твою душу. Не озирайтесь, і не зупиняйтесь ніде в усій околиці сій. У гори втікайте, щоб і тобі не згинуть” – 1 Мойс. 19:17.

У цій пророчій драмі Лот і його родина представляють або предсказують тих людей доброї волі, які чують осторогу про велике знищення, яке прийде на світ в Армагедоні, про яке попереджують свідки Єгови тепер на землі. Певним є, що знищення Содому представляло Армагедон і що

СПАСЕННЯ

Содом головню представляв ту частъ організації Сатани під назвою “християнство”; і це є визначене тим, що є записано і відноситься до релігійної системи під назвою “християнський світ”, тобто: Це велике місто (організація) під назвою Содом де Христос був розпятий” (Одкр.11:8). Народи знані як “християнські” стали сильно лукавими і такі релігійні практики злобно переслідують свідків Єгови тому що вони підтримують Бога і Його царство і наполягають на послушенство до Бога і Ісуса Христа в проголошенні вістки про царство. Ісус Христос рахує переслідування і покарання нанесені Його вірному слугі, неначе це було зроблено, так як би, Йому самому (Мат. 5: 32-46). Обставини, які були в Содомі, точно відповідають обставинам, які зараз існують в “християнстві”. Ісус говорив про обставини, які будуть на землі під час Його другого приходу, який є теперішнім часом і уподібнює їх до Содому і даліше каже, що знищення Содому було типом або предказувало те, що повинно прийти на “християнство” в Армагедоні.

Так само було в часи Лота; їли, пили, торгували, продавали, насаджували, будували, котрого ж дня вийшов Лот із Содому, линуло огнем та сіркою з неба тай вигубило всіх. Так же буде й в день, котрого Син чоловічий відкриється” (Луки 17:28-30). Факти тепер цілковито доказують, що по всій зем

ВЕЛИКА ГРОМАДА

лі “християнства” люди, які керують релігійними системами чинять це з самолюбних причин і при помочи цих релігійних систем здійснюють шахрайство та зовсім не звертають уваги на попередження, яке Бог проголошує в їх присутности про наближення часу Армагедону. Тому можна ясно бачити, що пророцтво Господа Ісуса тепер сповняється.

Не тільки віра, але і послушенство показані в образі про Лота, що тікає з Содому. Ангели Господні, відвівши Лота і його родину далеко від Содому перед знищенням остерегли їх цими словами: “Не озирайтесь, і не зупиняйтесь ніде...” “І бурхонував Господь на Содом та Гоморру сіркою та полум’єм од Господа з небес, і перевертав городи ці і всю околицю і всіх осадників городських, і все що росло з землі. І озирнулася жінка його позад його, тай обернулася у стовпа соляного” (1 Мойс. 19: 24-26). Лотова жінка зневажила осторогу представника Господа і те що вона озирнулася назад було актом непослушенства і наслідок був, що стовп солі там стоїть як пам’ятник її непослушенства і це ясно показує: “Коли одиниця вибере коритися Господу, тоді вона мусить віддано і вірно бути послушна-Божим приказам. Покора Господеві має бути стійка і безумовна”. “Рече ж до него Ісус: Ніхто, положивши руку свою на рало й позираючи назад, не спосібен до царства Божого” (Луки 9:62).

СПАСЕННЯ

Ісус, говорячи про обставини, що будуть під час Армагедону на землі сказав: “Того дня хто буде на криші, а речі його в домі, нехай не злазить взяти їх; а хто на полі, так само нехай не вертається назад. Спогадайте Лотову жінку” (Луки 17:31,32). Тому Ісус зробив наголос на важність повного послушення. Лот і його родина отримали осторогу для втечі і вони втекли перед знищенням, яке прийшло на Содом і Гоморру; отже ті, з котрих буде складатись велика громада отримують осторогу для втечі і вони повинні втекти до царства Господа перед початком Армагедону і мусять перебувати під Господньою охороною, ніж повністю розгориться вогонь Армагедону. Ці річі є записані як взірць або провідник для тих, хто обрав служити Господеві.

МІСТА ПРИБІЖИЩА

При виході з Єгипту до обіцяної землі Мойсей був провідником ізраїльтян. На рівнині Моаб, перед входом в Палестину Бог повідомив через Мойсея, що Він постарався о охорону для того хто вбив іншого випадково, без ненависти або злоби для ізраїльтян і чужинців, які були серед них (дивись Вартову Башту № 10,11, 1934 рік). Мойсей був типом на Ісуса Христа (Дії ап.3:22,23). Це значить, що пророчі вискази Мойсея вказують на

ВЕЛИКА ГРОМАДА

роботу Господа Ісуса. Бог Єгова поручив Мойсею повідомити ізраїльтян про те, що Він постарався про три міста прибіжища на східній стороні Йордану і три міста прибіжища на західній стороні Йордану. Це було сказано Мойсейом до ізраїльтян до того ніж вони увійшли в обіцяну землю, або Палестину, і це ясно показує, що сповнення цього образу головно відноситься до другого приходу Господа Ісуса Христа і Його царства і це відбудеться невдовзі перед Армагедоном. Місто є символом організації і тому міста прибіжища символізували або зображали Божу організацію під більшим Мойсейом, Ісусом Христом.

Позатипічне місто прибіжища є організація під Господом Ісусом Христом, головою столичної організації Божої. В розпорядженні закону Божого було так: Якщо чоловік вбив іншого із-за ненависті або злоби, він був вбивця і повинен бути покараний смертю. Якщо вбивство було без злоби або ворожнечі, чи через нещасний випадок, мимоволі або несподівано тоді вбивця, для його власної охорони, міг втекти до одного з міст прибіжища і там знайти охорону і безпеку і мусів залишатись в межах того міста: “Коли ж винувник убийства та вийде за границю охоронного свого міста, і кровоместник запопаде його за границею охоронного міста його, і кровомесник вб’є убийцю, то не буде на йому вини за кров. Бо в охоронному

СПАСЕННЯ

місті свому він мусів пробувати до смерті первосвященника; а по смерті первосвященника, може убийця вернутись в землю батьківщини своєї” – 4 Мойс. 35:26-28.

Шість міст було виділено по обох сторонах Йордану для користи людей Ізраїлю. Ті міста прибіжища символічно представляли охорону, яку люди доброї волі отримають тікаючи від організації Сатани до Ісуса Христа і Його організації і залишатися там, поки не закінчиться Армагедон. Як що вбивця використовував смертельну зброю і на вмісно і свідомо вбив іншого із-за ненависті, ворожнечі або злоби, він не міг скористати від міста прибіжища, і кровомесник міг вбити його, як тільки він зустрів його. Кожен, хто діє зловмісно показує свій лихий стан серця, тобто, неправдиву мотиву і певним є, що такі особи не скористають з міста прибіжища.

І дальшим фактом є, якщо чоловік убив іншого несподівано або випадково, без ворожнечі, то він буде мати можливість скористати з міста прибіжища. Це показує, що позатипічні міста прибіжища є виділені тільки для людей доброї волі до Бога, котрі мають щире бажання поступати справедливо але перебували в такій позиції із за обставин, над якими вони не мали контролю. Такі люди доброї волі, якщо будуть вірними, будуть становити велику громаду. Людське життя не мо

ВЕЛИКА ГРОМАДА

же бути забране за бажанням якої небудь людини, але може бути взате тільки відповідно до закону Божого. Той, хто бере на себе право вбивати іншого є вбивця.

Божа віковична угода, яку Він об'явив Ноеві, зробила наголос на святість життя (1 Мойс. 9:1-6). Є зазначено, що серед певних обставин може бути забране життя вбійника; і ніхто не може взяти життя супроти закону Божого і оминати кару. В теперішнім часі факти цілковито показують, що всі народи землі поламали віковичну угоду через безпощадне і злобне вбивання на смерть багатьох людських сотворінь.

Це роблять народи, що беруть участь у війнах, завоюваннях і іншими способами пригнічують і свідомо вбивають багато людських сотворінь. Самолюбні, політичні і комерційні люди підбурюють і посиляють на війну, а духовенство релігійних організацій освячують такі війни і благословляють тих, хто потурає вбивство інших. Зокрема, в світовій війні кожен військовий підрозділ мав своїх священників які, поки вони були тверезі, намагалися благословити людей, що йшли до битви. Релігійні системи також схвалюють війну, і це здається для них добре робити так. Війна Італії проти Абіссинії і війна в Іспанії яка була викликана із-за бунту проти правительства дістала повне схвалення, підтримку і співпрацю від Римо Католицької релігійної організації. Це не потребує

СПАСЕННЯ

ніякого доказу тому, що це є загальна інформація, що провідники релігійних організацій схвалюють і підтримують і співділяють в кровавих війнах, приводячи до вбивства багатьох людських сотворінь і тим самим ті релігійні лідери поповнили злочин і поламали віковічну угоду.

Всі народи не оминуть засуду Господнього, який є визначений, тобто: “Оце попустошить Господь землю, й вчинить її неплодною; змінить вигляд її й розсіє все, що живе на ній. Земля опустіє до щаду, й мовби злуплена буде; бо Господь вирік се слово. засумує, заніє; поникне, помарніє куля земна; поникнуть і ті, що з висока позирали на людей землі. Бо земля вся зледащіла під живучими на ній, вони бо переступили закони; змінили устави; зломали вічний заповіт. Тим то пожере прокляття землю, й живучі на ній відберуть кару; за те попалені осадники землі, й не багато зостанесь людей” (Іса.24:1,3-6). Армагедон є близько і Бог оголошує, що всі свідомі і добровільні вбивці мусять загинути в Армагедоні. З іншого боку є багато людей, які були покликані до війни і котрі були введені в оману вченням релігійних провідників, що убивати є обов'язок наданий їм Богом. Ці молоді люди, будучи призвані і післані до війни правлячими чинниками і не маючи ніякого знання закону Божого і Його провізії для спасення, брали участь у війнах і вбивствах без знання

ВЕЛИКА ГРОМАДА

всієї відповідальності; і вони можуть, по милості Божій, скористати з позатипічного міста прибіжища. З того часу такі люди, дізнавшись чого вимагає від них Бог і хто потім повірить в Бога і Ісуса Христа і хто шукає прощення через заслуги Його крові і хто втече до організації Божої під Христом, можливо знайде прибіжище і охорону, поки Армагедон перейде.

Є багато інших, котрі перебувають під впливом релігійних організацій і їх проводарів, котрі то релігійні проводарі переконували їх, що вбивати деяких людей є добре і вірячи релігійним провідникам, вони брали участь у переслідуванні правдивих послідовників Ісуса Христа і навіть погоджувались на вбивство їх. Савл з Тарсу був прикладом цього. Він був ревним релігіоністом, фарисей з фарисеїв і коли вірному послідовнику Ісуса Христа Стефану був неправомірно винесений вирок і він був каменований на смерть, Савл з Тарсу стояв близько і погодився на це вбивство (Дії ап.7:58,59). Пізніше Господь відкрив Савлу правду і Савл став Християнином, а потім Господь змінив його ім'я і з того часу він був знаний як Павло, і був зроблений апостолом Ісуса Христа і особливим свідком для царства. Його власне свідчення показує виразну різницю між релігіоністом і Християнином (Гал.1:13-16; Діє 26:5,9- 17).

СПАСЕННЯ

Протягом світової війни багато молодих людей були змушені йти до армії і воювати. Вони щодня бачили релігійну зарозумілість священників, які не завжди були тверезі. Вони спостерігали лукавність тих священників, які постійно перебували з солдатами в тилу; і коли війна закінчилася, деякі з тих осіб, які повернулися навчилися, що релігія є пастка Диявола і що слово Боже є правда, і тоді вони побачили і зрозуміли обман і шахрайство релігійоністів, який вони робили під час війни. Ті молоді люди доброї волі і доброго серця хотіли знати і робити те що є правдиве. Коли вони зустрілися з правдою, яка є записана в видавництвах Божих вони почали шукати Господа і коли знайшли Його, навчилися Його розпорядження для охорони і спасення. Такі особи є доброї волі до Господа.

З часу приходу Господа Ісуса і проголошення царства Його вірними послідовниками, релігійні провідники спричинили і посиляли велике переслідування на свідків Єгови. Вони мають таємно і неправомірно призначені політичні урядові особи, поліцейські офіцери і інші “сильне рамено”, яких вони використовують для переслідувань арешту або ув'язнення багатьох вірних Християн, тому що вони говорять правду, яка викриває Диявола і його релігійну систему. Багато з цих вірних Християн, чоловіки і жінки були жорстоко биті і деякі з них були повбивані і релігійні

ВЕЛИКА ГРОМАДА

лідери, особливо священники, були головними знаряддями і підбурювачами такого переслідування і вбивства. Інші люди, які були з'єднані з релігійними системами були введені в оману, слухали священників і несправедливо відносилися до свідків Єгови, але згодом зрозумівши, що свідки Єгови є вірні слуги Господні, ті люди, які введені в оману але є людьми доброї волі до Бога, звернулись до Господа, показали їх прихильність до свідків Єгови і так вони втекли до позатипічного Господнього міста прибіжища і там знайшли охорону.

Дотримуючись вимог і покоряючись Господу вони знайдуть безпеку і охорону в Армагедоні і доказавши їх невинність до Бога, вони стануть членами великої громади. Кровомесник, про якого є написано в святому Писанні (4 Мойс. 35:19) представляв Господа Ісуса Христа Екзекутора Єгови, який виконує присуди Єгови і в Армагедоні знищить всіх ворогів Божих. Якщо ті люди доброї волі покажуть свою віру в Бога і Ісуса Христа і їх покору, втечуть до Господа перед Армагедоном, будуть продовжувати, шукати смирності, справедливості і служити Господу і таким чином вони оминуть велике спустошення, яке буде в Армагедоні. Тому міста прибіжища і ті, хто знайшов охорону в них, в пророчому образі представляли місце охорони для людей доброї волі, які, коли дока

СПАСЕННЯ

жуть свою віру і вірність, будуть становити велику громаду. Якщо особа з добрим станом серця бачить, що Господь Бог багато століть тому пам'ятав таких людей доброї волі, вище описаних, її серце відгукується в любові і посвяті до Господа.

РАГАБА

Рагаба з Ерихону і члени її родини відігравали частку в одній з Господніх пророчих драм, котра передсказувала і передбачала велику громаду; і то му Біблійна історія про Рагабу є особливо корисна для Йонадабів або людей доброї волі в теперішній час. Частка зіграна Рагабою, також зробила на голос на важність віри і послушенства. Фактом є, що ця пророча драма була керована Богом Єговаю і це є безперечним доказом, що вона в будучності має цілковито сповнитися. Рагаба була блудницею але те, що Єгова вжив її щоб зробити цю пророчу драму показує, що одиниці з недоброю славою будуть шукати Господа і знайдуть Його і знайдуть місце безпеки і охорони протягом неминучого горя Армагедону, який вже близько. Коли Мойсей помер, Бог призначив Йозуя провідником ізраїльтян. Ізраїльтяни ходили по пустині і прийшов час, коли вони повинні були увійти в обіцяну землю, потім звану як земля Канаан. Імя Йозуй означає “Єгова Спаситель”. Він був образом

ВЕЛИКА ГРОМАДА

на Ісуса Христа, чиє ім'я означає те ж саме, Йозуй це єврейське а Ісус грецьке ім'я (Дії ап.7:45; Жид. 4: 8). Час на сповнення цієї пророчної драми, як показують безперечні факти, знані правдивим Християнам, почався в 1918, в якому Ісус Христос, більший Йозуй, прийшов до храму Єгови (Дивись Вартову Башту, з 1 травня 1939 рік). Єгова приказав Йозуєві перевести ізраїльтян через ріку Йордан. Перед походом через Йордан Йозуя післав два довірених чоловіки вивідати Ерихон, місто, яке представляє релігійні організації, які Господь замірив знищити. Ці два чоловіки пішли до Ерихону щоб отримати інформацію і по відомити Йозуя. “І пішли вони та й зайшли в хату до блудниці, на ім'я Рагаба, та й полягали там спати”(Ісуса Нав.2:1). Бог міг виступити проти Ерихону і бути певним без післання тих розвідників, але люди цього міста мали чути про ізраїльтян і великі річі, які Бог зробив для них і тепер була сприятлива нагода для людей Ерихону показати їх відношення до Бога і до ізраїльтян, Його завітуючих людей.

Єгова знав про жінку в Ерихоні яка мала віру в Бога, оснований на тому, що вона чула що Бог зробив для ізраїльтян і їй була дана можливість показати її віру. Її віра і покора привели її до схоронення, коли решта з Ерихону були знищені. Місто Ерихон і його окружність представляли теперішні народи, які становлять “християнство” і котрі

СПАСЕННЯ

практикують релігію і є проти Християнства. Тих два чоловіки, які прийшли як звідателі представляли свідків Єгови, яким доручено розвідати „християнство” і оголосити ім’я і царство Бога і це вони повинні зробити перед битвою великого дня Бога Вседержителя. Не дивлячись на те, що релігійні провідники говорять або будуть говорити з приводу тих двох звідателів, які пішли до дому блудниці і ночували там, ми можемо цілком бути впевнені, що Єгова післав їх туди щоб здійснити свою ціль.

Немає ніякої причини критикувати поступок тих двох чоловіків. Як до Рагаби, то здається вона була вжита в образі щоб показати, що особи з меншою славою чим інші, тобто прості люди, але які є в доброму стані ума і серця і мають більший нахил до справедливості ніж багато з тих визначних самозадоволених лицемірних осіб, які практикують релігію. Ісус не мав доброї слави між релігійними жидами, але “...І багато народу слухало Його любо” (Марка 12: 37). Багато молодих жінок було обдурено високими релігійними провідниками, що привело їх до такого напрямку поведження, який дуже принижує їх.

Деякі молоді жінки знайшли вихід з того недоброго стану, маючи велике бажання справедливості, і такі є значно більше схильні до слухання вістки про Боже царство, ніж чоловіки і жінки які мають високу репутацію серед інших.

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Сьогодні релігійністи, а особливо провідники Римо католицької системи Гієрархії, свідомо намагаються заплямувати ім'я і репутацію правдивих Християн. Вони роблять це цілковито нехтуючи вісткою царя і царства і попередженням, що ця вість є звернена до них. Їх дії ніяким чином не можуть стримати або перешкодити силі і могутості цієї вістки царства. Чесні і щирі люди будуть звертати увагу на вість правди коли представиться перед них, не дивлячись на знаряд, що приносить її.

Дім Рагаби був розміщений при стіні міста Ерихону, що здається значить, що вона не мала нічого спільного з вищою клясою того міста. Коли мури міста мали впасти, її дім був в дуже небезпечній позиції і тільки Господь Бог міг зберегти її і її родину. Її стан є дуже подібний до багатьох людей доброї волі, інакше названих “Йонадаби”, в теперішнім часі. Тільки провізія Божа може зберегти їх в Армагедоні. Поліцейські офіцери міста Ерихон, за вимогою великого релігійного провідника, пішли до дому Рагаби з ціллю арешту двох чоловіків або чужинців, які прийшли туди. Також і сьогодні, релігійні провідники спонукують урядовий елемент землі і поліцію—сильне рамено, яка забирає і ув'язнює свідків Єгови, котрі приходять в дома і свідкують про Боже царство, згідно заповідей Божих. Рагаба показала її віру в Бога, пере

СПАСЕННЯ

ховуючи чоловіків або звідателів і пізніше допомогла їм втекти.

Без сумніву, якби тих двох чоловіків знайшли в її домі, то її позбавили б життя через приховування тих звідателів. Але вона повірила, що її спасення повністю залежало від Всемогучого Бога і вона діяла згідно з цим. Вона відмовилася співділати з ворогами Божими і в цьому вона представляла людей доброї волі в теперішнім часі, котрі обороняють вірних свідків Господніх і відмовляються співділати з політичними силами. Сьогодні Йонадаби або люди доброї волі, що будуть становити велику громаду, бачуть справедливий напрям свідків Єгови і вони віддають всі свої сили щоб допомогти Господнім свідкам, замість поступати по вимозі духовенства і шкодити їм.

Після того, як офіцери залишили дім Рагаби і пішли шукати двох чоловіків, Рагаба пішла на горище її дому, де вона переховувала тих чоловіків, щоб отримати від них добру раду: “І перш ніж повкладались ті спати, прийшла вона до них на горище, тай каже їм: Я добре знаю, що Господь наділив цю землю вам, бо на нас напав страх перед вами і всі осадники цієї землі помліли перед вами; бо ми чували проте, як Господь висушив воду в Червоному морі перед вами, як ішли ви з Єгипту, і що ви вчинили обом царям Аморійським, що були по тім боці Йордані, Сигонові та Огові, що

ВЕЛИКА ГРОМАДА

ви їх вигубили; як же ми про те перечули, так серця повдавались у тугу і в кожного зомліло серце перед вами; бо Господь, Бог ваш, це Бог на небі вгорі і на землі внизу”(Ісуса Нав.2:8-11). Варто відзначити, що Рагаба тоді признала Бога Єгову як Найвище Іство. Вона повірила, що Ерихон впаде, і вона бажала бути визволена від того лиха і бажала бути збережена.

Тоді Рагаба і тих два чоловіки ввійшли в урочисту угоду. Вона обіцяла тримати в таємниці ціль їх приходу і співділання з ними в їх роботі, а чоловіки від імені Бога обіцяли захистити Рагабу і членів її родини, коли місто впаде. Ті два чоловіки там представляли Господа в укладенні цієї угоди і Господь Бог мав відношення до цієї угоди і бачив її сповнення. Потім Рагаба спустила тих чоловіків по стіні червоною вирйовкою або мотузкою і це було знаком угоди перед тим, нім ізраїльтяни мали прийти: “Як же увійдемо в цю землю, мусиш тоді привязати червону мотузку тут до вікна, що спустила нас додолу, та поприводь у хату до себе твого батька, і твою матір і твої брати і всю родину вашу. Хто тоді вийде за твої ворота на вулицю, кров його буде на його голові, а ми будемо безвинні. Усі ж ті, що будуть із тобою тут, за них ми одвічатимем, коли б хто приторкнувся до них”— Ісуса Нав.2:12-20.

Ця пророча драма показує що ті, хто буде ста

СПАСЕННЯ

новити велику громаду мусять боятися Бога, мати віру в Нього і зробити угоду чинити волю Божу, а тоді вірно коритися Божим приказам.

Мотузка червоного кольору, при помочи якої Рагаба допомгла тим двом звідателям утекти і яка пізніше була прив'язана до її вікна як знак, символічно представляла пролиту кров Ісуса Христа, в яку мусять повірити всі особи, котрі будуть схоронені. Ті, хто належить до небесного класу мусять покладатися на дорогоцінну кров Ісуса Христа, як на спосіб отримати життя. Подібно мудра велика громада повинна мати віру і довіру в пролиту кров Ісуса Христа, в якій вони “вимили свої одежі” і таким чином дають себе ясно пізнати, що вони є слугами Божими; а потім вони повинні зайняти своє місце по стороні Бога і Його царства і вірно залишатись там.

Spies escape from Jericho

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Рагаба мусіла сповнити певні умовини її угоди щоб охоронити членів своєї родини і свого дому, і ця частина драми показує, що Йонадаби, які будуть становити велику громаду, повинні бути активні у даванні свідчення про Боже царство щоб і інші люди знайшли місце безпеки і спасення в організації Бога перед Армагедоном.

Кожен член родини Рагаби мусів перебувати в домі протягом облоги Ерихону, і якщо хто небудь з них вийшов на вулицю протягом цієї облоги, він втратив захист. Це точно в гармонії з вимогами положеними на тих, хто втік до міста прибіжища. Всі такі мусять постійно залишатися під охороною Господа і Його організації і перебувати там аж поки не скінчиться горе, яке прийде на світ в Армагедоні. Якщо Рагаба і всі з її родини підкоряться вимогам, які були дані їм, охорона для них буде певна, коли місто Ерихон впаде. Ця частина драми вказує дорогу для тих, хто буде становити велику громаду показуючи, що вони повинні втекти до Господньої організації і безперестанно шукати смирності і справедливості і вірно брати участь із свідками Єгови в проголошенні імені і царства Всемогучого Бога. Угода зроблена і вірно дотримана двома свідателями відносно Рагаби і її родини показує споріднення між останком свідків Єгови і “іншими вівцями” Господніми, Йонадабами, які повинні бути взаємно корисні і всякого

СПАСЕННЯ

часу повинні берегти один одного і дбати про інтереси один одного, як слуги Господа. Вони повинні бути дійсними співтоваришами, жити разом і співділати разом в мирі – Пс.122.

В межах короткого часу, після повернення тих двох звідателів до ізраїльтян, облога Ерихону почалася. На сьомий день цієї облоги, коли був даний сигнал, стіни Ерихону впали і тільки частина тієї стіни, де був розміщений дім Рагаби збереглась. Йозуй, як представник Єгови, вірно дотримався і виконав угоду, яку зробили тих два розвідники з Рагабою. Він післав тих же двох чоловіків і вони вивели Рагабу і всіх членів її родини живими (Ісуса Нав.6:20-25). Рагаба вірно дотрималась своєї частини угоди з представниками Йозуя і Господа. Вона зібрала членів своєї родини в своєму домі, де вони залишалися по приказу. Вона тримала червону мотузку прив'язану до вікна. Вона показала їй віру в Бога і її покору і Господь нагородив її (Якова 2:25). Її віра і покора були згадані Господом через многі роки пізніше, тобто: “Вірою стіни Ієрихонські попадали, після семидневних обходів. Вірою Рагаба блудниця не згинула з невірними, прийнявши розвідників з миром” (Жид. 11: 30,31). Ця пророча драма була зроблена багато століть тому, записана і збережена, а тепер відкрита з ціллю помочі і користі тих на землі, хто любить і служить Богу і Його царю, а особливо

ВЕЛИКА ГРОМАДА

для керівництва тих, хто буде становити велику громаду.

ГАБАОНЦІ

В обіцяній землі проживали народи, які були ворогами Божими і вони увійшли в змову, щоб воювати проти Йозуя. Жителі Габаону були винятком і тими людьми, що мали віру в Бога Ізраїля. Об'єднані вороги в землі обіцяній представляли релігійоністів і їх союзників на землі тепер під назвою “християнство”, що таємно замишляє знищити вірних послідовників Ісуса Христа і щоб не були вже народом, Божим вибраним народом (Пс. 83:4). Габаонці були людьми доброї волі і представляли людей доброї волі тепер серед народів “християнства”, які бажають справедливості і спасення. Габаонці чули, що Йозуй і його армія зробили з Ерихоном і Гаєм і вони боялися Йозуя і Бога, якому він поклонявся.

Це показує, що “страх Господень – початок мудрості”. Габаонці відправили післанців до Йозуя щоб вони могли знайти в Йозуя захист і прибіжище (Дивись Ісуса Навина дев'ята голова; розглядається детально в Вартовій Башті, 15 серпня, 1 і 15 вересня 1936 року англ. видання). Битва, в якій Йозуя захищав Габаон, без сумніву, є образом на битву великого дня Бога Вседержителя під назвою “Армагедон”; отже про це є написано в Іса.28:21: “Бо встане Господь так,

СПАСЕННЯ

як на горі Перазим, розгнівається як на долині Габаонській, щоб зробити діло своє, діло незвичайне, та й довершить своє діло, своє діло дивовижне”. “Дивовижне діло” Єгови згадане в цьому тексті є битва Армагедон. Габаонці не стояли оддалік і чекали поки битва зачнеться, але вживали якійсь заходи, щоб зберегти себе. Це показує, що сьогодні ті, хто є доброї волі до Бога, не можуть чекати аж Армагеддон почнеться, щоб шукати Господа, але повинні діяти скоро коли почують правду, яка є поміщена в святому Писанні. Вони повинні взяти такий напрям, який Господь вказав для них, через який вони, можливо, знайдуть захист і спасення.

Післанці габаонські, звертаючись до Йозуя сказали Йозуйові, що вони прибули до нього із-за імени Господа Бога якому він служить: “А вони відказали йому: З вельми далекої землі прибули ми, раби твої, в імя Господа, Бога твого: бо чували про нього і про все, що Він удіяв Єгиптіям”. “І відказали вони Йозейові: Переказано було нам, рабам твоїм, що Господь, Бог твій, дав рабові своєму Мойсейові такий обіт, що наділить вам усю землю, а всі осадники землі вигубить. Тим полякались ми вельми, що позганяєте нас із світу, та й учинили таке діло. Тепер же ми оддані тобі в руки; чини з нами, що тобі здається добрим і праведним. І зробив їх Йозуя тоді дроворубами та водноносами про всю громаду

ВЕЛИКА ГРОМАДА

й про жертівник Господень, і так воно зісталось аж по цей день на тому місці, яке б ні вибрав Господь (Ісуса Нав. 9:9,24,25,27). Ті габаонці, що приєдналися до ізраїльтян в служенню під провідництвом Йозуя представляли людей доброї волі сьогодні, що приєднуються до свідків Єгови і служать Богу Єгові під провідництвом Більшого Йозуя Ісуса Христа.

Царі різних посіlostей в обіцяній землі, як почувли що габаонці приєдналися до Йозуя; тоді ті канаанці зробили заговор і зібрали всі свої сили, щоб воювати проти габаонців (Ісуса Нав.10:2-5). Ця часть пророчої драми показує, як релігіоністи об'єднуються для знищення Йонадабів теперішнього часу, тому що вони знайшли Господа і з'єдналися разом з останком Єгови. Так дізнавшись, що з'єднані сили канаанців виступили проти них, люди Габаону пішли до Йозуя і сказали: “Прибуй до нас хутко на підмогу та й рятуй нас”. Це представляє, що люди доброї волі тепер, в цьому часі великого горя, взивають до більшого Йозуя Ісуса Христа, щоб Він визволив їх від гидот, які діються в “християнстві” і від нападів, які роблять на них релігіоністи тому, що всі релігійні системи є проти таких людей доброї волі.

Йозуя скоро відповів і протягом ночі він провадив свою армію до міста Габаон. Це показує, що робота на користь великої громади повинна бути

СПАСЕННЯ

зроблена тепер і скоро, коли темрява покриває народи землі, які є проти Бога. Об'єднані вороги облягли місто Габаон, коли Йозуя прибув на місце дії. Відмова габаонців підкоритися ворогові по казує, що ті, хто покажуть себе за Господом повинні стати твердо по Його стороні, не дивлячись на всяку опозицію. Йонадаби тепер розуміють, що проти них діє велика опозиція і це дійсно додає їм сили щоб слідувати прямо за Господом.

Прибувши в Габаон з своєю армією, Йозуя відразу напав на ворога: “І рече Господь Йозуєві: не лякайся їх: бо я подам їх тобі на поталу; не встоїть ніхто з них перед тобою. І Йозуя наступив на них несподівано, йшов бо з Галгала всю ніч. І привів Господь їх у безлад перед ізраїльтянами, і ці побили їх великим побоєм під Габаоном, і вганяли за ними по дорозі, що йде в гору до Беторона, і побивали їх в утеках аж до Азека й Македа” (Ісуса Нав.10:8 –10). Це є ще одне свідчення, що битва коло Габаону була типом на Армагедон.

Єгова воював за свій завітуючий народ і забезпечив для них перемогу, тому Богу Єгові належить похвала. “Як же вони втікали перед Ізраїльом та спускались від Беторона, тоді Господь спустив на них з небес страшений град мов камення аж до Азека, і повбивав їх; більш було тих, що згинуло від камяного граду, ніж тих, що мечем повбивали ізраїльтяни. Тоді покликнув Йо

ВЕЛИКА ГРОМАДА

зуя до Господа , як подав Господь Аморіїв на поталу Ізрайлеві, і промовив перед Ізраїлем: Сонце, стій над Габаоном; місяцю—над Аялоном! І зупинилось тоді сонце, і не йшов по небу місяць, докіль Божий люд помстився над своїми ворогами! Чи ж не стоїть це написане в книзі Праведного: Зупинилось сонце посеред неба і неквапилось воно сідати мало не цілий день! І не було такого дня, як оний,ні перше,ні навпослі, щоб Господь слухав чийого б ні було голосу: сам бо Господь воював за Ізраїля”(Ісуса Нав.10:11-14.). Габаонці були визволені і збережені від знищення, що було ціллю злучених ворогів і це представляє, що люди доброї волі, Йонадаби, котрі будуть станавити велику громаду і які пристосують себе до приказу Господа Ісуса, Більшого Йозуя, будуть схоронені в битві Армагедон та ввійдуть у велику громаду і будуть жити.

Bulvution by the Lamb of God forcehntlowctt

Joseph's half brothers return with him to Egypt

СПАСЕННЯ

ЙОСИФ І ЙОГО БРАТИ

Кожна дитина, яка вчилася в недільній школі дізналася що-небудь про Йосифа і його братів. Релігійні викладачі багато говорять про цю біблійну історію, оскільки вони звертаються до неї, але вони нічого не розуміють в ній. Вони вважають це як просто історичний факт. І ніхто не міг зрозуміти її, аж поки не прийшов Богом назначений час для тих, що посвятились Йому, зрозуміти її. Тепер прийшов час для людей доброї волі до Бога щоб побачити і зрозуміти це. Бог вжив Йосифа і його десять пів братів щоб зробити пророчу драму, показуючи споріднення великої громади до Господа Ісуса Христа, якого Йосиф представляв. Ця велика пророча драма є подальший сильний доказ, що “звісні од віку Богові всі діла Його” (Дії ап.15:18).

Ці пророчі факти разом з святим Писанням дають щирим людям сильну віру у Всемогучого Бога. Це є особливо корисним для людей доброї волі тепер. Із-за браку місця тут є поміщений короткий опис цієї великої пророчої драми. Детальний розгляд цієї річі є у Вартовій Башті 1937 рік, сторінки з 10–88, англ. видання, і в Біблії в 1 Мойсея 37–49 розділ. У цій пророчій драмі Яків відігравав часть що представляє Бога Єгову; Рахеля, же на його, представляє Божу організацію; Йосиф,

ВЕЛИКА ГРОМАДА

представляє Ісуса Христа; Йосиф разом з Беняміном представляє царський дім Бога Єгови, інакше знаний як Сион; Йосифові десять пів братів відігравали частку, яка зображає тих людей в релігійних організаціях, що спочатку заздрили і не добре відносились до вірних послідовників Ісуса Христа, а в останній частині драми ті ж пів брати є образом на людей доброї волі, котрі вивчаючи правду, охоче посвячують себе Господу; і вони будуть позаобразовою великою громадою або “іншими вівцями” Господа.

В Біблії написано, що Йосиф був хлопцем пасушком, добре доглядаючи стадо свого отця. Яків, його отець, післав Йосифа до віддаленого міста щоб довідатись про стан стада, яке доглядали Йосифові пів брати. Тут Йосиф зображав Ісуса Христа, сина Бога Єгови, котрого Єгова післав на землю стерегти інтереси стада, що було віддалене далеко від Господа. Йосифові пів брати ненавиділи його, тому що його отець любив його; і коли вони побачили його, що йде до них, вони змовились вбити Йосифа. Також, коли Ісус прийшов на землю і почав свою місію, Диявол запустив в уми релігійним провідникам Ізраїля звільнитися від Ісуса і тому вони таємно задумали разом вбити Його.

Пів брати Йосифа таємно замислили зробити заговор проти Йосифа і вони продали його як невільника і відправили далеко до Єгипту, де він

СПАСЕННЯ

став рабом Потифара, гетьмана царя. У Єгипті Йосиф відіграв частку у великій пророчій драмі, яка є записана і представляє Ісуса Христа включаючи вірних членів “тіла Христового”, а особливо останок тепер на землі. Жінка Потифара намагалася спокусити Йосифа і потерпіла невдачу в цьому, звинувачуючи його в злочинному нападі. Вона представляла релігійну організацію Сатани, яка спокушає вірних послідовників Ісуса Христа і спонукує їх незаконно приєднатися до релігійної організації Диявола, що є духовний перелюб або ідолопоклонство в межах значіння святого Писання (Якова 4:4). Коли Йосиф був звинувачений в цьому злочині він був посаджений у в'язницю. Після того, як Йосиф просидів два роки у в'язниці фараон мав сон і було донесено до царя, що в'язень Йосиф може відгадати його сон. Йосиф був приведений перед Фараона і відгадав його сон. Пізніше Фараон зробив Йосифа правителем над цілим Єгиптом і він правив поряд з царем.

Фараон і Йосиф були тоді земна “вища власть” в драмі в той час, і це представляло Бога Єгову і Ісуса Христа, “вищу власть” світа. Великий голод прийшов на світ: “А голоднеча придавила весь світ”. “У всій же землі єгипетській був хліб”, сей запас хліба був завдяки тому, що Йосиф наперед постарався, купуючи і зберігаючи збіжжя протягом семи років.

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Ця часть пророчої драми почала сповнятись головню після світової війни, коли релігійні установи залишили Господа і відкрито стали по стороні Сатани і його організації і від того часу між ними нема ніякої правди. Як Єгова предсказав через пророка в сих словах: “Це надходять дні, говорить Господь Бог, що пішлю голод на землю, не голод хліба, та й не жадобу води, а жадобу почути Боже слово” (Амоса 8:11). Цей голод прийшов із-за браку розуміння слова Божого і невірність релігійних організації і тепер поширився на весь світ, але в межах організації Божої, Його вірні люди на землі мають подостатком духової поживи і Господь постійно забезпечує цю поживу в призначений час. Це є безперечний доказ із святого Писання, що сповнення пророцтва про Йосифа і його братів тепер має місце і розуміння цього робиться ясным тепер для користі Йонадабів, які будуть становити велику громаду. Господь Ісус Христос, Більший Йосиф кормить тих людей в світі, які шукають Його. Його вірні слуги несуть поживу до голодних людей, які становлять “інші вівці” Господні. Тепер люди доброї волі до Бога не знаходять ніякої духової поживи в будь якій релігійній організації. І вони, будучи голодними і виснаженими задля правди, шукають Ісуса Христа, Більшого Йосифа і Він кормить їх зо стола свого Отця рукою вірних свідків Єгови тепер на землі.

СПАСЕННЯ

Люди зі всього світу прибували до Йосифа, щоб він нагодував їх, тому що тільки в нього можна було знайти поживу. Справедливість Господа по відношенню до великої громади є показана в цій пророчій драмі, і святе Писання говорить про це в інших місцях, що вони виходять: “...з кожного народу і роду і людей і язиків стоїть перед престолом і перед Агнцем... спасення Богу нашому, сидячому на престолі, і Агнцеві (Ісусу Христу)”, Відносно тих, хто пильно шукає Господа і служить Йому, є написано: “Вже не будуть голодні, ані жадні... Агнець (Ісус Христос) бо, що на середині престола, пастиме їх, і водитиме їх до живих джерел вод; і Бог отре всяку сльозину з очей їх” – Одкр. 7:9-17.

З причини голоду Яків післав своїх синів, півбратів Йосифа, до Єгипту щоб купити хліба (1 Мойс. 42:1-5). Вони прибули перед Йосифа, але вони не впізнали його через те, що пройшли роки з тих пір, як вони продали його в Єгипет і вони по вірили, що Йосиф був мертвий. Знову вони пішли до Єгипту за поживою по просьбі їх отця. Йосиф затримав Симеона як за поруку, поки вони не повернулися. Йосиф наказав своїм дев'ятьом півбратам привести Бенямина, молодшого брата Йосифа і коли вони прибули з Бенямином, Симеон був увільнений і вони стояли перед Йосифом, але жоден з них не впізнав його особи. По приказу

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Йосифа їх мішки знову були наповнені поживою і вони рушили в далеку дорогу до землі Канаан.

Срібна чаша Йосифа була прихована у мішку і він післав свого слугу і той догнав їх, оскарживши їх в краді чаші і шукаючи чаша була знайдена в мішку Бенямина. Це була проба для всіх братів Йосифа. Бенямин тут представляв свідків Єгови, часть останка, які останніми роками були звинувачені в злочинах, в яких вони були повністю невинні. Бог, із свого несамолюбства, дозволив таким пробам прийти на них, щоб вони мали можливість доказати свою невинність. Арешт свідків Господніх був також пробою для Йонадабів, або “інших овець”, які бачивши, що свідки Єгови невинно терпіли, охоче ставали співтоваришами свідків Єгови і терпіли разом з ними (Жид.10:33). Те, що чашу було покладено в мішок Бенямина і подальший арешт було частю пророчої драми і Божого заміру, який мав сповнитися в Його призначеному часі і який сповниться для того, щоб здійснити Його цілі і навчити послужних, котрі шукають справедливої дороги.

В зв'язку з тими обставинами, Йосиф рішив, що Бенямин повинен стати його невілляником і залишитися з ним в Єгипті. Це рішення Йосифа принесло велике горе для десяти пів братів і Юда, діючи як їх представник, виступив із зворушливою мовою, захищаючи свого молодшого

СПАСЕННЯ

брата Бенямина задля його старого отця Якова, який буде дуже сумувати із за відсутности Бенямина. Тут десять пів братів показують, що вони змінили свій напрям серця по відношенню до Йосифа і їх отця.

Юда був тим, хто предложив продати Йосифа до Єгипту і цей продаж і переселення представляло ворожнечу релігійоністів по відношенню до Господа і Його правдивих послідовників. Тоді Юда попросив о нагоду промовити, і тут безсумніву він мав промовляти за всіх. Він переповів всі факти перед Йосифом. Він сказав, що один син був узятий від отця котрого вважали за мертвого, і що отець був звязаний любовю з молодшим сином Бенямином, і що коли Бенямин не поверне, то його отець умре з жалю та смутку. Він благав взнесло й чутливо, щоби відпустити Бенямина додому і що він, Юда, полишиться невільниким в Єгипті замість Бенямина. Горяча промова Юди перед Йосифом переконала його, що ті десять братів були доброї волі до Якова і також до Бенямина, і не знаючи, що вони стояли перед Йосифом, бо вважали його за помершого, вони вельми жалували за заподіяне йому зло. Ся велика проба відкрила цілковиту зміну їх серця, і без сумніву вони мали в нутрі терпіти жаль за їх мильне трактовання Йосифа роки перед тим, і що вони були готові на правити о скільки можливо. В сій пробі вони од

ВЕЛИКА ГРОМАДА

важно стрінули і показали їх добру волю—1Мойс. 44:14-34).

І що ж передсказувала ся проба в сій пророчій драмі? Вона ясно відкрила і передсказала клас людей, що одного часу був противником посвяче ним духовим дітям Божим, братам Ісуса Христа; але котрий, познакомившись з своїми власними обставинами, показав глибокий жаль серця й щире бажання чинити добро для всіх люблячих Господа. Пригляньмося тепер фактам: Переслідування братів Ісуса Христа прийшло в 1918 році, і те переслідування прийшло за намовленням і спонуканням релігійоністів. Се порушило серця многих до ворожнечі проти Господніх дітей, себто, проти початкового вірного останка. Пізніше, коли вони прийшли до більше ясного виrozumіння своїх обставинів і Божого заміру до них, вони змінили свої серця і показали себе у властивім стані серця бути забраними Господом яко Його “інші вівці” у стадо Єгови. Ось так Господь показує, що всі ті “інші вівці” мусять бути доброї волі до Бога Єгови, представленого через Якова, і до Ісуса Христа, представленого через Йосифа, і до останка представленого через Йосифа і Бенямина, нім вони можуть бути забрані до Господньої організації.

Вірний останок свідків Єгови переніс багато переслідувань і терпінь з рук релігійних провідників і це продовжується тому, що Бог дозволив на

СПАСЕННЯ

таке терпіння, як пробу на Його людей. Він також дозволяє “іншим вівцям” бачити, як свідки Єгови терплять і терпіти з ними, щоб вони могли показати свою добру волю до Бога. Це необхідне для того, щоб випробувати віру і покору всіх тих, хто любить Єгову і Ісуса Христа. Жорстоке переслідування свідків Єгови зросло цими днями і Господні “інші вівці” показали свою готовність стати співтоваришами тих, що терплять ради справедливості.

Це показує їх віру в Бога і Ісуса Христа і їх готовність вірно покоритися Господу, не дивлячись на опозицію. Коли прийшов був час для Йосифа дати пізнати себе братам, тоді він дав приказ віддалитися від нього всім присутнім, окрім своїх братів: “І не зісталось нікого при Йосифові, як признавався браттю своєму” (1 Мойс.45:1). Чи не піддає се сильно думку, що лише люди доброї волі до Бога, і котрі слухають вістки о царстві і признають і приймають Ісуса Христа як Спасителя світа і звертаються до Нього, будуть спасенні, і що всі інші поринуть в перевороті в Армагедоні? Без сумніву браття Йосифа мали показати великий страх, коли вони пізнали брата, котрого вони продали до Єгипт, і Йосиф, бачивши се, сказав до них: “Тепер же не сумуйте, і не вдавайтесь у тугу, що продали мене сюди; про се бо, щоб ми були живі, послав мене Бог перед вами” – 1Мойс. 45:5.

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Чинячи се Йосиф не відчував жадного огірчення ані гордості з причини упокорення його братів; не соромився називати їх своїми братами; не показав ненависті або злої волі за се, що вони зробили йому; противно, він указав їм любов і розважав їх для їх власного добра, і він признав Божу доброту і всемогучу руку у всіх, що перейшло. В часі коли Йосиф дав пізнатися, його молодший брат Бенямин, стояв з ним, і Йосиф відкрив себе усім в той самий час; і се показує, що хто став по стороні Господа, чи то він належить до небесного чи земного класу, – всі стоять разом.

Тоді Йосиф відкрив, що ця ціла пророча драма була під керовництвом Єгова, щоби люди у своїм часі були просвітчені відносно Його провізії, яку Він зробив для їх осягнення вічного життя. “О це ж не ви послали мене сюди, а Бог, і зробив мене отцем Фараонові, і паном усього його дому, і зверхником усієї землі Єгипетської. Ідіте ж хутко до панотця мого, і промовте йому. От що говорить син твій Йосиф: Бог зробив мене паном усього Єгипту; йди ж до мене, не гайся” – 1 Мойс. 45:8,9.

У сповнення цього пророчого образу Єгова післяв Ісуса Христа на землю спасти світ. Він післяв його до храму “схоронити життя”. Він настановив Ісуса Христа “отцем будучого віку” для добра всіх підданих царству, і Він зробив Його Господом і

СПАСЕННЯ

Головою над своїм царським домом і правильним Володарем світа (Іса. 9:6,7). Його царство се надія світа, і на ім'я Ісуса Христа і Його царство будуть народи вповати (Мат.12:21). Іншої надії нема, бо це Божя провізія, і ця провізія цілком відповідна і звершена. Від коли Господь відокрив повище згадані правди останкові і тим, що належать до “інших овець” класу, вони всі ясно бачуть пристосування пророчих слів Йосифа, котрі сповнилися на Більшій Йосифові, а іменно: “Возвістіте панотцеві моєму про всю славу мою в Єгипті і про все, що ви бачили, та хутенько приведіте панотця мого сюди”. Всі такі бачуть славу Ісуса Христа у цілій світі. Слова пророцтва в цій точці показують ясно, яка відвічальність положена на останкові і на інших вівцях, що чують, щоб вони спішили і розказували всім о скільки вони мають на годи, щоби і інші пізнавали Божу ласкаву провізію для спасення послужних людей – верш 13.

Тоді Йосиф розказав своїм братам, що іще має бути пять років голоднечі і щоб вони спішилися і розказали це отцеві, і щоби всі вони, їх отець і ввесь дім прийшли до Єгипту і були близько Йосифа зверхника, “...ато дійшов би до злиднів і ти і дом твій і все твоє”(1 Мойс.45:8–11). Це показує, що в часі відкриття Більшого чим Йосифа, котрий був представлений через Йосифа, має бути много роботи виконано Господом Ісусом через Йо

ВЕЛИКА ГРОМАДА

го земний останок в користь тих, що будуть жити на землі.

Це сталося в 1931 році, що вірному останкові був відкритий клас, котрому поживу мусілося доставити. Однак в тім часі велика громада не була іще відкрита. Йосиф, піславши за цілим домом Якова, включаючи і родину своїх власних пів братів, показує, що по 1931 році, коли земний клас був відкритий, котрому останок тепер мусить служити, вони також мусять служити голодом прибитим одиницям. Це точно, що сталося і тепер переходить. Від 1931 року останок зрозумів, що вони мусять йти по “християнстві” і давати інформацію тим, що бажають справедливості; але тут буде інтересним зауважити, що це сталося аж 31 травня 1935 року, на конвенції у Вашингтоні (Д.К.), що велика громада була відкрита і знана останкові. Від того часу особлиwsze змагання зроблено і продовжується з чим раз більшою ревністю, на користь великої громади, звертати її увагу на правди Божого слова; і це вони роблять коли Господь сам збирає велику громаду у своє стадо, де вони отримають подостатком хліба.

СПАСЕННЯ

ЗАПРОШЕННЯ

Чутка розійшлась по цілім краю Єгипетцькім, що “поприходили браттє Йосифове!”, і ця чутка дійшла до фараона, що вподобалось йому. Тепер виходить на сцену фараон, і тут він головню представляє Бога Єгову: “Озветься ж фараон до Йосифа: Скажи браттю твому. От що вчиніте: Понавючуйте скотину свою та йдіть у Канаан землю, і взявши батька вашого й родину вашу, прибувайте до мене: дам вам що найлучче в землі Єгипетцькій, і живитиметесь плодами землі. Ти ж повели їм взяти колесниці з Єгипетцької землі продітей ваших, і жен ваших, і взявши батька вашого прибувайте; і не жалуйте домівок ваших; всі бо Єгиптцькі блага вам будуть” – 1Мойс.45:17–20.

Так Богу Єгові вподобалась робота Ісуса Христа, Більшого чим Йосифа, котрий відкрив себе в храмі й своє правдиве споріднення останкові й “іншим вівцям” і Господь ствердив ласкаве запрошення вислане людям доброї волі, кажучи до них: “Прийдіть і пийте воду життя даром” – Одкр. 22: 17.

Йосиф, представляючи Ісуса Христа, тоді поучив Бенямина і своїх пів братів передати ласкаве запрошення іншим з родини, щоби вони прибули до Єгипту. Так і Ісус Христос, Більший чим Йосиф, розсилає правду і збирає до Господньої ко

ВЕЛИКА ГРОМАДА

шари велику громаду, і тому Ісус каже: “І інші вівці маю, що не цієї кошари; і тих я мушу привести, і голос мій почують, і буде одно стадо, й один пастир” – Йоана 10:16.

Бенямин клас, останок, мають участь в роботі, несучи ласкаве запрошення “іншим вівцям” і коли ці останні почують цю вість, то їх також привілей і обов'язок казати, як це Йосиф казав: “Йди ... не гайся”. Це є дальший доказ, що “інші вівці”, з котрих складається велика громада, мусять брати участь у роботі несення свідництва о царстві для інших людей у світі, щоби і ті останні, утікали до місця охорони, де вони можуть бути кормлені Більшим чим Йосифом – Одр.7:16.

Те, що Йосиф мав пізніше до чинення з єгиптянами, відкриває велику відвічальність і вимоги, які є положені на “інших вівцях” в теперішнім часі, тобто на тих, що становлять велику громаду. Вони мусять вповні і всеціло посвятитися Господеві й мусять бути вповні послухні Його приказам і радісно бути занятим в Його службі.

Ті, що тепер становлять “інші вівці” Господні, мусять разом з останком взяти вість життя, о яку постарався Господь, і нести сю вість людям у голодом–прибитим світі, щоби ті, що знаходяться іще у світі, втікали до місця прибіжища. Господь збирає їх у велику громаду перед Армагедоном.

Як страшна голоднеча продовжалась у Єгипті і

СПАСЕННЯ

навколишніх краях, так тепер духова голоднеча продовжається у світі: “Хліба ж не стало по всій землі, голод бо тяжкий був; омлівала й єгипетська земля й Канаан земля з голоднечі” (1Мойс. 47: 13). Голоднеча в Єгипті вже була через два роки коли Яків і його дім прибув до Єгипту. Припустім, що декотрі єгиптяни звернули свою увагу на Йосифове вияснення фараонового сна, і на його пораду щадити хліб і що вони схоронили дещо хліба, то без сумніву, що при кінці двох років їх запас хліба вичерпався і єгиптяни віднесли до правительства за хлібом. Це вони змушені були робити, щоб жити. Так і тепер “інші вівці”, що знаходяться в світі, мусять прийти до Єгової видимої організації, представленої через останка Божих людей на землі, і пізнати дорогу до життя через отримання і кормлення хлібом, котрий Господь наготовив і нагромадив для таких. Це вони мусять зробити перед Армагедоном.

Тепер зауважте різницю між сим, як поступив Йосиф, а нинішніми “основателями Нового Демократичного Поступу”. Ці новочасні мудреці цього світа, замість збирати запаси поживи в часах достатку, то вони зменшили свої запаси через обмеження сіяння і збирання збіжжя й немилосердне знищення звірят, і це вони зробили щоби побільшити ціну на поживі. Дурноту їх поступку тепер відчують американські люди. Йосиф не був

ВЕЛИКА ГРОМАДА

заінтересований щоби побільшити ціну на поживу, але був заінтересований, щоб дбати про людей. Коли голод збільшався в краю, то Йосиф не підвищував ціни на поживу і нікому не дозволяв використовувати людей. Новочасні “нові поступовці”, під провідництвом одного чоловіка, котрого часописи назвали “Франклін недобір”, не роблять старання зібрати запаси поживи для американських людей, але всі разом провадять спекуляцію і безнастанно граються із запасом поживи і все підносять її ціну на кошт і скорботу людей.

Це виглядає дивне, що загаль людей є так глухий і необачний і не хоче звернути своєї уваги на вість слова Божого, а противно, він (загал) слухає видумок самолюбних людей, котрі то видумки ніколи не принесуть їм пільги. Серед цих злиднів торговельні релігійністи кричать на тих, що слухають їх, що цей брак поживи і піскові бурі, що нищать їх поля, і спекота, що нищить їх збіжжя, і саранча, що помагає цьому знищенню, – всі ці річі прийшли на людей за їх занедбання попірати релігійні організації. Винувати Бога Єгови за ці нещастя, які впали на людей, це злобна лож і зневага Його святого імени. Писання виразно заявляють, що це Диявол спричинив нинішні злидні між людьми, і це він робить, щоби знеславити ім'я Боже і відвернути людей від Нього (Одрк. 12:12). Це даліше і сильно доказує, що духо

СПАСЕННЯ

венство, котре попирає такі видумки і кричить на людей і виноє Бога за ці нещастя між людьми, представляє Диявола, а не Бога. Отже великий привілей і відвічальність положено на тих, що отримали правду, щоб вони звіщали про життя—даючий і життя—підтримуючий покарм іншим, голодним душам, що бажають знати дорогу до життя. Правда—це єдина річ, яка може принести поміч і потіху для людей.

Єгиптяни мали много скоту, грошей і поля, і тішилися особистою свободою. Йосиф не установив голоднечої заповомогової системи, яка мала привести всіх до убожества, але він продавав життя—підтримуючий хліб єгиптянам, перше за гроші, котрі то гроші Йосиф давав до фараонової скарбниці. Він не дозволив особистим і зажерливим мініальникам користати з недолі людської. Коли їх гроші розійшлися, тоді він продавав єгиптянам хліб за їх скот і вівці, і тоді Йосиф купив усі їх поля і платив їм хлібом або поживою; і тоді люди сказали до нього: “Купуй нас і землю нашу за хліб”; і се Йосиф зробив (1Мойс.47:14-20). Сим чином цар фараон стався правильним властителем всього в Єгипті, а люди сталися слугами фараона, і все сталося після бажання людей, “та й живі будемо, не помremo”. Життя—се дар Божий через Ісуса Христа, і се не значить, що чоловік може купити собі життя від Бога. Се значить, щоби велика

ВЕЛИКА ГРОМАДА

громада могла пережити Армагеддон і отримати життя від Бога через Ісуса Христа, то вона мусить цілком принорувитися до Божих умовинів, котрі то умовини є, що люди мусять вповні, без застереження і цілковито посвятитися Богу і вірно служити Йому, і признати й служити Його цареві, Ісусу Христу. Вони нічого не можуть отримати для себе, ані все, що вони дають, не може винагородити за вільний дар життя і всі приналежні до нього блага, бо все, що люди посідають, від самого почину, належить до Господа. “Господня земля і вся повня її” (Пс. 24:1). Вони мусять показати їх повну охоту статися слугами Бога і Ісуса Христа, і мусять служити Йому день і ніч, себто, всякого часу (Одкр.7:15). Ісус Христос яко великий урядовий слуга Царя Предвічності, купив увесь рід людський, і життя буде дане лише тим, що пристосують себе до умовинів положених Єговою, і для тих життя—се дар через Ісуса Христа.

Задля їх добра люди були поселені у містах. “І людей переселяв він у городи з одного кінця Єгипту та й до другого”(1Мойс.47:21). В подібний спосіб тепер Ісус Христос приводить “інші вівці” разом до організації Єгови, що було представлено через “міста прибіжища”, і в тих містах вони знаходять прибіжище, а нігде инше. Се точно сходиться із містами прибіжища о які Єгова поставив за часів Мойсея (5 Мойс.19:1-6). Земля при

СПАСЕННЯ

належна до священників не була продана: “Тільки землі сьвященників не поскуплював, одержали бо сьвященники свій пай од фараона і жили з того паю, що давав їм фараон; тим і не попродали вони землі свої” – 1Мойс.47:22.

Не було се відріжнення людей в користь духовенства, як дехто старається се доказати. Навіть ще перед голоднечою єгипецькі священники отримували попертя від правительства, і се розпорядження не було змінене під час голоднечі. Священники не муіли продавати їх землю, бо для них зроблено поперед провізію, що вони мали отримувати свій хліб від царя. Такі священники або князі Єгипту, разом з Йосипом, були слугами царя, і в тій драмі тут являється прообраз великого “вибраного слуги”, котрого Ісус Христос є головою, разом з земним останком, котрі є “ноги” Його (Іса. 52:7). Вони є співнаслідниками з Ісусом Христом і вони належать до “покірних, що наслідять землю” з Ісусом Христом (Мат.5:5; Рим.8:16,17). Отже вони знаходяться дещо в инакшій позиції від Його “інших овець”, великої громади, хотй усі мусять отримати життя від Єгови через Ісуса Христа.

Все так було і все так буде, що люди мусять працювати (2Сол.3:10). Єсли чоловік не робить, нехай і не їсть. Лінивий чоловік–гідота в очах Божих, і належить до марнотравників (Прип.19:15; 31:27; Езек.16:49).

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Для добра великої громади і її будучого життя, Господь постарався що вона не має дармувати, а безперестанно служити Йому (Одрк.7:15). “Ви не свої...ви бо куплені ціною; тим прославляйте Бога” – 1 Кор. 6:19,20.

Йосиф не виробив запоомогової системи, щоби люди отримували поміч від правительства і були бездіяльні (1Мойс.47:23). Протівно, люди мусіли бути пильними і працювати і не бути тягарем для загалу в лінівстві. Їм дано насіння і сказано сіяти на полі і вповати на зріст від Бога. Для людей зроблено щедре розпорядження:“А з урожаю давати мете пятину фараонові, чотири ж пятини будуть вам на засів землі, та про малечу вашу”(1 Мойс.47:24). Позаяк земля не належала до них, то се було шляхотне розпорядження для них. Подібні вимоги є положені на велику громаду, як се пророчо показано в книзі Захарія 14:16–18. Вимоги від великої громади є рівнож розумні й “не тяжкі” (1 Йоана 5:3). Ісус Христос після волі Божої поставив їх на рівнім ґрунті перед Єговою і вимагає від них вірного служення Богу і не поза міру. Таке розпорядження єгиптянам сподобалось, як і велика громада буде радуватися, коли пізнає розпорядження, які Господь зробив для неї. “І казали: Ви рятував єси нас од смерті; дай же нам і знайти ласку в очу в тебе, пане добродію, щоб нам бути рабами фараонові” – 1 Мойс.47:25.

СПАСЕННЯ

Бог передбачив із самого початку те що мало прийти і зробив цей і інші пророчі образи, щоб допомогти Його “іншим вівцям”, яких в цей час великого утиску збирає добрий пастир, Ісус Христос. Ці образи були зроблені наперед для тих доброї волі як взірець і розпорядження показуючи їм, який напрям вони мусять взяти, щоб отримати охорону і спасення яке Єгова забезпечив для тих, що люблять і служать Йому.

УЛЮБЛЕНЕЦЬ ДАВИДА

Єгова з Його доброти зробив інші пророчі образи для користи тих, що люблять Його, між якими є один відносно улюбленця Давида. Цар Давид дістав признання від Бога і про нього сказав Бог: “Знайшов я Давида, ...чоловіка по серцю моєму” (Дії ап.13:22; Пс.89:20). Давид був послухний і виконував всі Божі прикази. Він був образом на Ісуса Христа, улюбленого сина Божого.

Біблія містить чудову пророчу драму, яка включає Давида і в якій є представлені вірні члени царського дому Єгови, разом з Господніми “іншими вівцями”, які будуть становити велику громаду. Вона описує близьке споріднення, яке існувало між Давидом і Йонатаном (дивись 1Сам. розділи 7-18; Вартова Башта, 1 і 15 вересня 1938 року англ. вид.). Ізраїльтяни були завітуючими

ВЕЛИКА ГРОМАДА

людьми Єгови під керівництвом Божим. Але ізраїльтяни самолюбно просили царя. У цьому вони були неправі; але Бог дозволив їм мати царя. Саул був вибраний і помазаний на царя. Саул не дотримувався заповідей Бога Єгови і тому Бог відкинув його. Відкинення Саула було через брак його віри і відмову покорятися. Бог Єгова через свого пророка Самуїла сказав йому: “І промовив Самуїл: Чи Господеві такі радощі з усепалень і з колених жертв, як із покори Господньому повелінню? Ні, покора лучша за жертви, й послух дорожчий від баранячого товщу; Бо непослух, се такий гріх, як і чарівництво, а своя воля, се таке як ідолопоклонство; за те, що ти відкинув слово Господнє, відкинув і Він тебе, щоб не був ти царем” – 1 Сам.15:22,23.

Отже, Божественне правило робиться ясным, що бунт проти закону Божого є гріх чарівництва, інакше сказати, служення Дияволу; упертість—своя воля є як ідолопоклонство. Це робить наголос на факті, що всі релігії є диявольські тому що вони знаходяться в опозиції до заповідей Божих. З початку царювання Саула він мав сина, який був керівником над частию армії; і цей син був Йонатан. Давид, наймолодший син Ессея був хлопчиком пастушком, що проживав в Бетлеємі з своїм отцем. Після відкинення Саула Бог помазав Давида царем над Ізраїлем.

СПАСЕННЯ

Давид був тоді молодий хлопець і хоч був помазаний, не почав свого царювання в тому часі.

У цій пророчій драмі є описані актори і річі, які вони представляли, є слідуючі: Саул, із-за його невірності відігравав часть, що представляє лицемірне духовенство і інших релігійоністів, які називають себе послідовниками Ісуса Христа, але через своє самолюбство стають противниками і свідомо не коряться заповідям Божим. Також він представляв тих, що були посвячені чинити волю Божу і почали йти слідами Ісуса Христа і котрі стали невірними і бунтівниками із-за свого самолюбства. Всі такі люди, що є показані через Саула складають клас людей, що є під назвою “чоловік гріха”, “син погибелі” (2 Сол.2:3). Цар Давид в драмі відображав Ісуса Христа і вірних членів Його тіла, які становлять царський дім Єгови. В першій часті драми Йонатан відігравав часть представляючи спочатку вірних старинних мужів, які є описані в одинадцятій голові до Жидів а в останній часті драми він представляв людей доброї волі, “інших овець” Господніх в теперішній час, які будуть становити велику громаду. Филистії представляли організацію Диявола, яка використовує різні елементи проти Бога і Ісуса Христа і Його царства. Йонатан і Давид не були хлопцями одного віку, що викладачі недільної школи пробували доказати, але Йонатан був набагато старшим ніж

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Давид. Перший раз коли вони зустрілися, Давид вже був помазаний царем над Ізраїлем, а Йонатан вже був чоловіком зрілого віку і був керівником над частию армії.

Він був щонайменше двадцять п'ять або тридцять років старший ніж Давид. Ті дві частини пророчої драми тут описані, показують зустріч Йонатана і Давида і їх споріднення один до одного, показуючи споріднення Йонадабів до Господа Ісуса Христа і вірних членів Його тіла. Йонатан мав п'ятдесят років від народження, коли був убитий і перед тим як Давид почав царювати, як цар; і це показує, що та частина драми, яку відігравав Йонатан спочатку, відображає вірних старинних мужів, які жили на землі і служили Богу Єгови перед приходом Ісуса Христа у світ.

Филистії прийшли воювати з Саулом і його армією. Дві армії стояли по двох сторонах долини, яка ділила дві гори (1Сам.17:1–3). Страшний великан, названий Голіят, був між филистійською армією і вийшов боротися з ким небудь з вибраних Саула. Голіят був величезний за розміром, підступний і надзвичайно лукавий. Він представляв диктаторські або тоталітарні правлячі власті, які тепер захопили контроль над деякими націями і народами, притісняють людей і забирають їх свободу.

Свідectво тепер сильно показує, що політичні диктатори і Римо Католицька Гієрархія, яка є

СПАСЕННЯ

провідничою релігійною системою на землі, співділяють разом, як політичне тіло, а визначні правителі Римо Католицької Гієрархії служать духовними провідниками або радниками і тому складають часть тоталітарного уряду. Муссоліні в Італії правив “залізною” рукою.

На початку його правління він був атеїстом, а пізніше він заявив відкрито, що він є католиком і вступив в робочу угоду з папою римським і з того часу Ватикан і вся Гієрархія підтримували Муссоліні в його жорстокім вияві влади в Іспанії, його підступний напад і руйнування Абіссинії і його злі дії в інших місцях. Також Гітлер – жорстокий диктатор Німеччини і папа римський вступили в добровільну умову для взаємної підтримки один одного і вони співділяють разом; Католицька Гієрархія підтримує Гітлера в його жорстокості проти людей Божих в Німеччині, а також в його жорстокому нападі на Австрію, Чехословакію і інші народи. Факти показують, що Бог, через цю пророчу драму говорить, що такі політичні диктатори і релігійністи будуть співділяти разом, щоб сформувати “гидоту спустошення”, яка стверджує, що вона має право управляти світом замість Ісуса Христа (Мат. 24:15,16; Дан. 11:31; 12:11). Релігія є головним знарядом Диявола, щоб засліпити і обдурити людей.

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Папство, тобто, папа римський і інші члени Гієрархії використовуються Дияволом як духовні радники його політичних диктаторів і їх союзників. Голіят представляв повністю злучений союз лукавих і зарозумілих задирак, що загрожують знищити інші народи і люди, що не коряться їм. Голіаф продовжував задиратися до ізраїльтян і всі були так настрашені, що ні один з воїнів армії Саула не був готовий воювати з Голіятом. Давид був післаний його отцем віднести поживу своїм братам, які були в армії Саула і з'явився на місце дії у той час, коли Голіят кидав свій виклик ізраїльтянам (1 Сам. 17:4-23). Хоч Давид був простим молодим хлопцем, порівнянно з іншими ізраїльтянами, він справедливо й розгнівано говорив про велетня Голіята тим, хто знаходився поблизу: “Хто є цей необрізаний Филістій, що так зневажає військо Єгови?”. Давид бажав побідити Голія та і викликав його до бою, озброєний тільки пращею і трохи маленьких камінців. І каже Давид Филістієві: “Ти йдеш на мене з мечем, списом і щитом, я ж йду на тебе в ім’я Господа Саваота, в ім’я Бога військ ізраїльських, що ти зневажав.

У сей день оддасть тебе Господь мені в руки, і я вбю тебе й відсічу тобі голову, і передам ще сьогодні трупа твого й трупи филістійського війська птаству під небесами і звірям земним, і зрозуміє вся земля, що є Бог ув Ізраїлі; І визнає весь сей

СПАСЕННЯ

збір, що не мечем та списом спасає Господь, бо се війна Господня, і він оддасть вас нам у руки”(1 Сам.17:45-47).

Jonathan meets David

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Тут Давид представляв Господа Ісуса Христа, який воює проти зібраних ворогів Божих і знищує їх щоб оправдати ім'я Єгови. У цьому бою Бог дав Давиду перемогу і великан Голіят лежав вбитий на смерть з пробитим черепом одним з Давидових камінців. Йонатан, який був близько, бачив цю боротьбу. Він відразу визнав, що Давид є благословенний Всемогучим Богом. Саул цар, був вражений боєм, негайно покликав Давида і мав розмову з ним. Йонатан, будучи недалеко, чув що Давид говорив до Саула, отця Йонатана (1 Сам. 17:57,58). “Як скінчив же він розмову з Саулом, прихилилось серце Йонатана до його, і влюбив його Йонатан, як свою душу. Саул же взяв його того ж дня до себе і не дозволив йому вже вертатись у батьківську господу. І увійшов Йонатан з Давидом у побратимство, бо влюбив його як свою душу І зняв Йонатан верхню одежу з себе та й оддав Давидові, до того ж і іншу одіж свою, ба й меч а й лука й пояса свого” – 1 Сам.18:1–4.

Це був початок щирої, сердечної відданості Йонатана до Давида. Любов Йонатана до Давида не була з самолюбної причини, ані це не була любов, яка існує між чоловіком і жінкою. Йонатан бачив, що Давид був справедливий, захищав справедливу справу і він любив Давида задля його справедливої роботи і повної відданості Всемогучому Богу. Йонатан тут представляє що клас людей, які

СПАСЕННЯ

були злучені з релігійними системами, представлені через Саула і котрі навчившись що релігія є пастка Диявола, негайно втікають від неї.

Йонатан був чоловіком доброї волі і бажав справедливості і праведности, тому його серце скоро прихилилося до Давида. Також, коли люди в релігійних організаціях тепер бачуть, що вірні послідовники Ісуса Христа є відважні в боротьбі з причини праведності і голосять правду про Диявола і його орду і вивисшують ім'я Бога Єгови, ті люди доброї волі люблять свідків Єгови, як Йонатан любив Давида і надають їм підтримку і повністю співділяють зі свідками Єгови. Йонатан тут ясно представляв “інші вівці” Господні, які будуть становити велику громаду.

ВЗАЇМНА ЛЮБОВ

Взаїмна любов пливе від одної особи до другої, якщо обидві сторони люблять праведність і ненавидять беззаконня. Їх серця є злучені для справедливої справи. Се становить несамолюбне посвячення чинити правду. Коли така взаїмна любов існує між особами, тоді один не дивиться на другого з точки тілесного погляду, але дивиться на серце і на його зовнішнє посвячення праведності. Таку любов Йонатан мав до Давида; а Давид знов

ВЕЛИКА ГРОМАДА

любив його (1 Сам. 20:41). Се була взаємна любов, тому що вони обидва посвятилися справедливості і вони чинили правду, служачи Єгови, і так вони представляли клас людей, останка і Йонадабів, котрі посвятилися Богу Єгови і котрі показують взаємну любов один до другого. Йонатан показав свою любов до Давида через се, що він помагав Давидові, і у своїм часі Давид як цар виразив свою любов до Йонатана через свою ласкавість до Йонатанового сина (2 Сам. 9:1; 21:7). Єгова любив Йонатана і Давида, тому що вони обидва старались йти правдивою дорогою, і в гармонії з сим є написано в слові Божім: “Він любить справедливість і правду” (Пс. 33:5 А.П.В.). Любов Божа до Йонатана, “інших овець”, є показана в сім, як Єгова розпорядив у своїм законі відносно чужоземних (5 Мойс. 10:17–19). Ісус Христос, Більший Давид, любив клас Йонатана, бо він становить Його “інші вівці”, і се є воля Отця, щоби їх зібрати в кошару (Йоана 10:11, 16). Помазаний останок на землі, будучи “ногами Його”, Ісуса Христа, мусить також любити клас Йонатана, і він любить їх, доказуючи свою пильність у несенню їм вістки і помагає їм у вирозумінню Божого заміру.

Се дальше було представлено пророком Езекиїлом через чоловіка одягненого в льняну одежу із писарським приладом при боці його і котрий назначує шукаючих справедливості на їх чолах, себ

СПАСЕННЯ

то, дати їм виrozumіння правди (Езек. 9:1–11). От же правдива любов останка і класу Йонатана показується в тім, що вони мусять стати сильно разом, і разом співтоваришити у службі Божій і справам Його царства, отже на добро одні другим.

УГОДА

Угода се є урочиста умова між двома або більше частями виконувати річи виражені в умовах тієї угоди. Будучи в гармонії з справедливостю Бог Єгова поклав в ум Йонатана і Давида увійти в урочисту угоду взаємної любови і попертя один другого. Для того написано є: “І ввійшов Йонатан з Давидом у побратимство, бо любив його як свою душу”(1Сам.18:3). Очевидно вони найперше пожертвували звірятко і зробили урочисту угоду над тілами мертвих звірят, і та угода була, що вони мали взаємно помагати один другому. Ся угода не значила, що ті два мужі мали любити один другого задля самолюбної цілі, але вони любили один другого тому, що вони йшли справедливим шляхом, і їх угода мала змусити їх ділати справедливо один другому і оминати заздрості, критики та родинні непорозуміння.

Факти показують, що вони точно так зробили, на що указують слова Давида до Йонатана (1 Сам. 20:8). Йонатан скоро побачив, що Давид був

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Божим вибранцем і що він мусить любити Давида і попірати його вірно. Се признання Давидової висшости Йонатан показав накиненням на Давида своєї одежи, віддання свого меча і лука. “І взяв Йонатан верхню одежу з себе та й оддав Давидові, до того ж і иншу одіж свою, ба й меча й лука й пояса свого” – 1Сам.18:4.

Саул мав чотири сини, і Йонатан був єдиний з них, що увійшов в угоду з Давидом. Се ясно указує, що ті “инші вівці” Господні, многі з них, співтоваришили з релігіоністами, але лишень ті, що мають духа Йонатана увійдуть в угоду служити Господеві і через се відорвуться від релігіоністів і прилучаться до Давидового класу. Отже Йонатан представляв “велику громаду” що служить Єгови й Його царству.

Так і клас Йонатана мусить зробити угоду з Ісусом Христом, Більшим Давидом, котрий є представителем Бога Єгови. Він мусить признати Ісуса Христа як одного з “висших властей” і за Єгового царя, і що Єгова є найвисшою властю і тому Єгова і Ісус Христос єдині становлять “висші власти” (Рим.13:1). Ісус Христос є Великим Основним і Головним Каменем Сиону, Божого царського дому (Іса. 8:14,15; 28: 16). Клас Йонатана не спотикається на того великого Каменя, але радісно приймає Його як даного Єговою бути головою Його столичної організації. Всі релігіоністи

ВЕЛИКА ГРОМАДА

спотикнулися на того Каменя і розбилися. Угода між Йонатаном а Давидом не представляла закон угоди, яку Єгова зробив з народом ізраїльським (2 Мойс.19:1–5), ані вона не була частию тієї угоди, ані вона не була якою будь частию нової угоди з духовим Ізраїлем (Ерем. 31:31–34); се була урочишта умова яка вяже Йонатановий клас до організації Єгови, котрої Ісус Христос, Більший Давид, є головою, і котрої останок на землі є частию.

Та угода показує звязане споріднення між обома співтоваришами. Йонатан, віддавши свою одержу і свою воєнну зброю Давидові, сим приписав Давидові царські почести, признавши його за висшого чим Йонатан. Так і “інші вівці”, котрі становлять велику громаду, тепер віддають себе і свій знаряд під розпорядження Ісусу Христу на службу Божу й вповні співділають в службі виконаної під керівництвом Ісуса Христа. Нинішні факти показують що Йонадаби або клас “інших овець” чинять ту саму річ. Давида поважали люди далеко більше чим Саула (1 Сам. 18:6–9). Так і сьогодні останок отримує більше дійсної поваги з рук чесних людей чим великі релігійністи. Всі чесні люди знають, що релігія і релігійністи виконують обман і через се є обманниками, і вони бачуть, що свідки Єгови чесно і щиро проголошують Божу вість правди.

Йонатан любив Давида більше чим він любив

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Саула, бо він знав, що Давид був улюбленим і представляв справедливу справу. Сьогодні клас Йонатана любить останка, “ноги Його”, Ісуса Христа, далеко більше чим він любить релігіоністів, бо він знає, що останок на землі представляє великого і справедливого володаря, Ісуса Христа. Розлука між Йонатановим класом а Сауловим класом чимраз стає ширша. Всі на стороні Христа царя мусять тепер стояти сильно разом, показуючи взаїмну любов одні до других і гармонійно служити разом, і чинячи се, вони сконечности мусять противитися Сауловому класу, т. є, релігіоністам.

Саул старався підюдити і спонукати Йонатана убити Давида, але Йонатан відмовився прилучитися до сього заговору (1 Сам.19:1). Йонатан звернув увагу Саулові на “незвичайне діло” справедливости, яке Єгова виконував через Давида, і навів се, щоби показати, що ласка Божа спочивала на Давидові (1Сам.19:4.5). Так і сьогодні клас Йонатана обороняє перед духовенством роботу свідків Єгови і сильно протестує проти діл духовенства у переслідуванні свідків Єгови, і вони відмовилися співділати з духовенством в їх планах щоби заподіяти зло свідкам Єгови. Клас Йонатана, або “інші вівці” Господні бачуть і оціняють Боже “дивовижне діло” у котрім свідкам Єгови дозволено брати участь, і вони знають що се є доказом,

СПАСЕННЯ

що Божя ласка спочиває на останку або Давидовому класі. Отже клас Йонатана дає поміч свідкам Єгови, як колись Йонатан давав поміч Давидові. Ся правда є також поперта у приповіді о козлах і вівцях (Мат.25:31–46). Йонатан ніколи не одобрував Саулової ненависти проти Давида. Сьогодні “інші вівці”, або клас Йонатана мають подібний ум, і є проти тих, що переслідують свідків Єгови.

За се, що Йонатан співділав з Давидом, Саул стався убити Йонатана (1Сам. 20:33). Знаючи, що Саул постановив убити Давида, Йонатан остеріг Давида о надходячій небезпеці через вистрілення стрілів після умови; і сим чином ті стріли сталися средством порозуміння і остороги (1Сам.20:18–41). Сьогодні клас Йонатана старається охоронити свідків Єгови і остерегти їх від надходячої небезпеки. Як Йонатан уживав своїх стрілів, так сьогодні клас Йонатана уживає своєї воєвничої зброї на поміч свідкам Єгови. Ось так вони показують взаїмну любов одні до других і обидва класи є посвячені справедливості. Позатипічний Давидовий клас себто, свідки Єгови, через якийсь час старалися заінтересувати Сауловий клас, т. є, релігійоністів Божою вісткою Його царства, і в сій роботі люди доброї волі були б співділали, але задля самолюбного та жорстокого серця релігійоністів, дуже малий або і ніякий поступ не зроблено. Се по

ВЕЛИКА ГРОМАДА

казує, що релігійністам є неможливо покаятися і навернутись до Бога і Його царя, і що нема потреби для Йонатанового і Давидового класу робити дальші старання в їх користь. Сауловий клас постановив знищити свідків і їх роботу так як Саул був постановив знищити Давида і вганяв за ним від місця до місця. Війна вже відбувається, і останок Божий на землі мусить, в послушенстві до приказів Єгови, йти вперед і брати участь в тій війні, свідкуючи вірно про Боже царство. З цієї пророчої драми стає ясным, що Бог Єгова мав замір із самого початку мати вірний клас людей, з'єднаних з Ісусом Христом в Його царстві і вірний клас людей на землі, що отримають життя від позатипічного Давида; і що в останні дні горя на світі останок і люди доброї волі до Бога будуть служити Богу разом, проповідуючи ім'я і царство Боже, і що остаточно вони будуть повністю одним стадом овець, або послушних одиниць під Ісусом Христом.

СПАСЕННЯ

ІЗРАЇЛЬТЯНИ ПРИХОДЯТЬ ДО ДАВИДА

Після смерті Саула Давид правив як цар в Юдеї протягом семи з половиною років, а пізніше інші покоління Ізраїлю прибули до Давида і помазали його як їх царя. “І поприходили всі покоління Ізраїлеві до Давида в Геброн і промовили: Ось ми тіло твоє і кості твої;...і вчинив цар Давид у Геброні перед лицем Господнім умову з ними, і помазали вони Давида царем над Ізраїлем” (2 Сам.5:1,3). (дивись також 1Парал. 11 і 12 розділи). Ті ізраїльтяни, що прийшли до Давида, як вище описано, представляли людей доброї волі, що тепер приходять до Більшого чим Давида, Ісуса Христа, після того, як Він почав своє царювання і котрі віддають свою вірність і лояльність Господеві. Вони представляли “інших овець”, які будуть становити велику громаду, котрих Господь тепер збирає.

ВЕЛИКА ГРОМАДА

ЧУЖИНЦІ

Тільки ізраїльтяни були в угоді з Богом (Амоса 3:2). Всі інші люди були названі “чужинцями”. Вони згадані, як погани що значить, не ізраїльтяни або не юдеї. Бог не відвертається від тих чужинців котрі шукають Його і коряться Його закону, хоть вони не є в угоді з Ним (2 Мойс.12:48; 20:10). Гобаб, кинейнин, був тестьом Мойсея; і коли ізраїльтяни під провідництвом Мойсея подорожували до землі обіцяної він запросив Гобаба кинейнина щоб йшов з ними кажучи: “Ходи з нами, і добро зробимо тобі” (4 Мойс.10:29). Ті кинейни подорожували з ізраїльтянами, як чужинці, як було передсказано в Божому законі – Суд.1:16;4:11.

Чужинці, що тимчасово разом проживали з ізраїльтянами, Божими завітуючими людьми, мусіли підкорятись Божому закону (3 Мойс.16:29;18:26; 19:33,34). Мойсей, надіючись на доброту Бога ізраїльського, говорив до них: “Він дає сиротині і вдовиці, і милує приходня даючи йому хліб і одіж. Любіть же й ви приходня; бо самі ви були приходнями в єгипецькій землі”(5Мойс.10:18,19). Коли ізраїльтяни зібрались в Моаб, щоб слухати завершальну промову Мойсея, чужинці також були там, щоб отримати застереження дане Мойсейом по приказу Єгови (5 Мойс.29:10,11). Чужинці, що тимчасово проживали з Божими завітуючими лю

СПАСЕННЯ

дьми, ізраїльтянами, котрі поклонялися і корилися Богу, були образом тих одиниць, котрі тепер є доброї волі до Бога і Його людей, які будуть становити велику громаду, якщо будуть вірними і послухними.

БУДІВНИЧІ ХРАМУ

По приказу Бога Єгови Соломон збудував храм в Єрусалимі, “... дом йменню ГОСПОДА, Бога...”. (1Цар.5:5). Гирам з Тиру любив Давида, отця Соломонового і він відправив своїх слуг до Соломона, щоб дізнатися, чим він може допомогти йому. Гирам післав своїх слуг Соломонові, щоб приготвляли матеріал для храму. “От і відпустив Гирам Соломонові кедрини і кипарису, скільки він зажадав” (1Цар.5:10). Цар Гирам післав своїх слуг працювати для Соломона. “І послав Гирам, цар Тирський, слуги свої до Соломона, як перечув, що його помазано царем на місце отця його. Гирам же був повсякчасно щирим приятелем Давидовим”. “І наділив Господь Соломона розумом, як обіцяв йому. І був мир між Гирамом і Соломоном, і вони вчинили вмову один з одним”. “А тесали їх будівники Соломонові та Гирамові та Гиблії, й приготвляли бруссе й каміння на будову храму” (1 Цар. 5:1,12,18; 2 Парал. 2:8–10). Також і інші чужосторонні або нововірці ізраїльські були приведені до служби: “І перелічив Соломон усіх

ВЕЛИКА ГРОМАДА

чужинців в краю ізрайлевому після переліку їх, що зробив Давид, батько його, й знайшлось їх сто п'ятьдесят і три тисячі шістьсот. І зробив він і з між них (чужинців або нововірців) сімдесят тисяч двигарів і вісімдесят тисяч камянолупів на горах, а три тисячі шістьсот (3600) приставників, щоб принукували народ до роботи” (2 Парал. 2: 17,18). Се відноситься до великої громади або Йонадабів, яко учасників в роботі свідoctва в теперішнім часі – Одкр.22:17.

Будівництво храму Соломоном почалося 1035 до н.е., і через сім років і шість місяців після того храм був збудований і посвячений (1 Цар.6:1, 37, 38). Соломон був типом на Ісуса Христа, будівничого позатипічного правдивого храму Божого, будовання якого почалося в 1918 р і сім з половиною років від того часу, тобто, 1925 рік, відповідає закінченню будови храму. Чужинці або іноземці, які помагали в будівництві храму Соломона представляють людей доброї волі або “інших овець” Господніх. При посвяченню храму цар Соломон молився і в своїй молитві він згадував про “чужосторонця”, котрий у своїм часі прийде до храму Єгови помолитися задля Єгового великого імя (дивись 2Парал.6:32,33; 1 Цар. 8:41–43). Такі “чужосторонні” мали представляти Господні “інші вівці” або Йонадабів, або людей доброї волі, з котрих буде складатися велика громада.

СПАСЕННЯ

Завважте факт, що показує Божий почин відкриття своїм людям велику громаду.

В “одинайцятім році” по 1914 році або сім років по приході Господа Ісуса до храму в 1918 році з початку будовання храму, Божі посвячені люди зібрались на конвенції в Індіанаполіс, Індіана, і на 29-го серпня 1925 року, зібрані Божі люди прийняли резолюцію “Вість Надії”, котра була перша і одинока з сімох резолюцій у періоді сім років, і відносилась до “Всіх Людей Доброї Волі”. В тім згляді завважте, що велика громада (Одкр.7:9, 10), будучи людьми доброї волі, прилучилася з Божим помазанним останком в святкуванню великого позатипічного празнику кучок. Отже се є інтересне завважати, що чотирнайцять днів празнику і посвячення будинку у сьомім жидівськім місяці в 1028 році, обнимали не лише жидівський день примирення (10-м дні), але також включали сім днів празнику кучок (від 15 до 21) під час коли люди збиралися в кучки і в храм і повівали пальмовими віттями.

По тім празнику і по посвяченню (храму) цар Соломон викінчив храм у восьмім жидівськім місяці, і се сходиться із жовтнем 1925 року. Повисше згадана резолюція, “Вість Надії”, звернена до майже усіх “Людей Доброї Волі”, зачалась розноситись міліонами примірників по цілій землі в суботу, 31-го жовтня 1925 року.

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Ся робота продовжалась через якийсь час опісля, і сим чином “Вість Надії” була вислана до людей доброї волі. Чи Господь кермував сією справою? Певно, що кермував!

СЛУГИ ХРАМУ

Інший пророчий образ про “інші вівці” Господні, які будуть становити велику громаду, є представлені через нетинейів, що служили в храмі. Коли останок жидів повернув з Вавилона до Єрусалиму для відбудови храму, нетинейі були призначені помагати їм і служити з ними. Нетинейі не були ізраїльтянами, але в служенню з ізраїльтянами вони цілком відокремили себе від не ізраїльських народів і зайняли тверду позицію з Божими завітуючими людьми (Ездри 2:1–70; 8:20; Неємії 10:1, 28,29). Нетиней означає “відданий або посвячений”. Вони були слугами, які помагали служити в храмі. У цьому вони представляли “інших овець” Господніх, які будуть становити велику громаду. Ім'я нетиней належним чином стосується до будь яких помічників, які приходять з інших народів і посвячують себе на службу Всемогучому Богу (дивись Вартову Башту 1936 рік, сторінки 264, 265; 1937 рік 31–34. англ вид.).

СПАСЕННЯ

ЦАРИЦЯ САБСЬКА

Цар Соломон володів великою силою і великими багатствами і мав велику славу і в цьому він був образом на Ісуса Христа, царя на Його престолі, “Більшого Соломона” (Мат.12:42). Цариця Сабська була з південно аравійських земель. Вона чула про славу, багатства і мудрість царя Соломона і вона пройшла далеку дорогу з своїми слугами, щоб отримати користь з почутої інформації відносно цього. “ Як же перечула цариця Сабська чутку про славу Соломонову в ім'я Господнє, прибула вона випробувати Його загадками. Прибула ж вона в Єрусалим з вельми великим двором, а верблюди несли пахощі й премного золота й дорогоцінного каміння. І прибувши до Соломона, бесідувала вона з ним про все, що мала на серці. А Соломон давав їй відповідь на всі її питання. Не було нічого невідомого цареві, чого б він їй не вияснив. Як побачила ж цариця Сабська всю мудрість Соломонову, й палату, що збудував. І наїдки до його столу, житла дворян його й стрійність слуг його й їх одіж, й пивничників його, та всепалення його, що він приносив у храму Господньому, то й не стямилась; та й сказала цареві: Щира правда була все те, що мені переказано в моїй землі про твої обставини й про твою мудрість. Не хотіла я йняти віри переказам, аж покіль прибула

ВЕЛИКА ГРОМАДА

сама та й побачила все своїми очима. Та мені й половини не сказано. У тебе більш мудрості й заможності, ніж йде чутка, що я перечула. Хвала Господеві, Богу твому, що йому було залюбки посадити тебе на престолі ізрайлевому. Віковічно влюбив Господь Ізраїля, коли поставив тебе царем, щоб чинив суд і правду. І подарувала вона цареві сто й двацять талантів золота й велике множество пахощів і благородного каміння. Ніколи ще не приходило стільки пахощів, як подарувала цариця Сабська цареві Соломонові” (1Цар.10:1–7,9,10). Це було образом на людей доброї волі до Бога Єгови, які отримують деяке знання про Бога, Ісуса Христа в Його славі і хто посвячує себе, щоб служити Господу, які віддають все, що вони мають, інакше сказати, всі свої річі для підтримки Ісуса Христа царя і Його царства і котрі беруть участь в поширенні справ царства.

СПАСЕННЯ

МОРЯКИ І ЙОНА

Бог Єгова приказав своєму пророкові Йоні йти до Ниневії, яка була дуже лукавим містом, і там проповідувати осторогу жителям про неминуче знищення міста. Ниневія представляла релігійну організацію на землі і особливо “християнство”. Замість покоритись приказам Божим, Йона намагався втекти в Тарсис, місто в Іспанії, і для цієї цілі він пішов до Яфи і там сів на корабель, який плів в Тарсис (дивись книгу Йони і Вартову Башту 1 і 15, 1938 року, англ. вид.). Велика буря піднялася на морі, і корабель, в якому Йона плів мав розбитися. Моряки, які провадили корабель, дуже полякалися. Зусилля були направлені на те, щоб визначити, хто на кораблі знаходився в провині і викликав цю бурю і нещастя, що прийшло на них.

Щоб з'ясувати це, кинули жереб: “І упав жереб на Йону”. Йона розказав морякам корабля, що Бог приказав йому піти до Ниневії і що він не послухав і що буря була наслідком сього; і що він вважав себе винним і просив викинути його в море. Але замість викинути його в море, “ті люди силкувались припровадити корабель до берега”, але це їм не вдавалося. До цього часу, як виглядає, то моряки ніколи не знали Всемогучого Бога; але почувши від Йони, що Бог Єгова післав його і

ВЕЛИКА ГРОМАДА

що Йона був його слуга, не бажаючи зробити що небудь недобре, моряки щоб не пролити невинної крові Йони і нім викинути його в море, почали молитися до Бога.

Miraculous
deliverance

СПАСЕННЯ

“Тоді покликнули вони до Господа і мовляли: Просимо тебе Господи! Не дай нам згинутися за життя цього чоловіка, й не винуй нас, наче б ми безвинну кров пролили; Ти бо Господи, вчинив, що тобі сподобалось” . Отже Йона і моряки показали, що вони були доброї волі до Бога і мали віру в Нього.

І викинули Йону в море. “І полякались ті люди вельми перед Господом, принесли Господеві жертву і обреклись обітами” (Йона 1:16). Керманич і моряки корабля були образом на людей доброї волі або “інших овець” Господніх теперішнього часу, які коли будуть вірні, будуть становити велику громаду.

НИНЕВІТЯНИ

Йона повинен був загинути в морі, але Бог зробив велике чудо в його користь: “Господь же повелів великій рибі проглотити Йону; й був Йона у череві в риби три дні й три ночі” (Йона 2:1). Бог повелів рибі викинути Йону на берег поблизу Ниневії, і знову Йона за наказом Господа мав піти до Ниневії і проповідувати осторогу Божу, так як йому було приказано. Тут Йона представляв тих посвячених одиниць, що є в угоді чинити волю Божу і їм доручено і приказано проповідувати євангелію царства до всього світу, як Його свідкам (Мат. 24:14). Тоді Йона покорився Єгови і пі

ВЕЛИКА ГРОМАДА

шов до Ниневії і проповідував по приказу осторогу для людей, що в близькій часі Бог Єгова знищить це місто. Ниневітяни повірили в цю осторогу: “І повірили ниневійці Богу: оголосили піст, і по надівали волосяниці, від найбільшого та й до найменшого” (Йони 3:5). Ті ниневітяни, що покаялись представляли людей доброї волі до Бога, котрі знаходяться тепер в краю “християнства” і які показують віру в Бога і Ісуса Христа шукаючи Його і бажають виконувати Його волю. Пророчий образ про Йону і людей Ниневії почав сповнятись від 1914 року, а особливо після 1918 року.

Починаючи з 1918 року свідки Єгови безперервно проповідують “це євангеліє царства” по всій землі “християнства” і багато людей доброї волі звернули увагу на вість Господню, але більше число відкидає правду. Духовенство, релігійні провідники і їх союзники “християнства” предсказували релігійних провідників Ізраїля в тому часі, коли Ісус був на землі і котрі то релігійністи Ізраїля відмовились слухати Божу вість дану з уст Ісуса Христа. В цьому релігійністи Ізраїля представляли лукаві некаючіся організації “християнства”. Господь Ісус сильно порівнював людей Ізраїля, які були в угоді чинити волю Божу з каючимися ниневітянами, що не були в угоді чинити волю Божу, коли Він вживав ці слова: “Ниневітяни встануть на суд із кодом цим, та й осудять його, бо

СПАСЕННЯ

покаялись по проповіді Йониній; а ось тут більший од Йони”(Мат.12:41). Серед релігійоністів, які знаходяться в “християнстві” в теперішнім часі і є зв'язані з релігійними організаціями є багато людей доброї волі, яких тримали у незнанні Бога і Його заміру.

Ті люди доброї волі були представлені через каючихся ниневітян. Почувши вість царства, яку приносять свідки Єгови, люди доброї волі бояться Господа і повертають до Нього. Ниневітяни, що покаялись, були образом на “інші вівці” Господні. Всі, хто бажає навчитися про Господа і Його царство мусять покаятись, цебто, змінити свій напрям ділання і стати далеко від релігійних систем, слідувати і покоритись приказам Ісуса Христа, великого Оправдателя Єгови.

СУДНА

Інша пророча драма, яка записана в святому Писанні предсказує “інших овець” Господніх, які будуть становити велику громаду, знаходиться в псалмі 107. Коли Йона намагався втекти в Тарсис, він заплатив гроші за подорож на кораблі, команда якого складалась з не ізраїльтян, котрих пізніше навчено про Бога і Його заміри. Ці люди пускались в море на суднах. У пророцтві про це є написано: “Ті, що в суднах пускаються на море,

ВЕЛИКА ГРОМАДА

на водах великих мають торгове діло; вони бачать діла Господні і чудесні творива Його в глибині” (Пс.107:23,24). Ті моряки, тут згадані, представляли людей доброї волі що будуть становити велику громаду. “Море” символічно означає народи землі відчужені від Бога, які сильно тримаються, підтримують і попирають сатанську комерційну організацію. Судно є знаряд для перевезення людей на морі, щоб зробити “торгове діло”.

Багато добрих людей виконують роботи на морях і ці “великі води”, або моря символічно представляють людей відчужених від Бога (Ерем. 51:13; Одкр.17:15). Свідки Єгови, по приказу Господа несуть вість царства людям, представленим через море і тим “морякам”, або морякам, хто плаває на “морі” і вони чують вість царства. Тепер настав час, коли “ті, що в суднах пускаються на море” і мають можливість чути вість царства і будучи людьми доброї волі, чують і бачуть Божі “чудесні творива в глибині”. Вони починають оціняти Його чудовий спосіб для спасення чоловіка. Вони взивають до Бога і Він вислуховує їх і показує своє милосердя до них (Пс.107:28–30); і продовжуючи шукати смирності і справедливості по приказу Господа, вони будуть частию великої громади, і тому “ті що в суднах пускаються на море” є образом на клас людей Господніх.

СПАСЕННЯ

ГИДОТИ В ХРИСТИЯНСТВІ

У дев'ятому розділі Езекиїла записаний пророчий образ про “гидоту”, який вказує на лукавство, що діється в “християнстві” в теперішнім часі. В символічному або пророчому образі шість мужів із знарядом до вбивання в руках були готові знищити місто, тобто організацію під назвою “християнство”. Місто Єрусалим, згадане в образі, символічно представляє організацію “християнства” і ця остання організація заявляє що служить Богу, а фактично служить Дияволу. Серед тих шести мужів був ще один “одягнений у льняну одежу, а при боці в його писарський прибор”. Цей один представляє свідків Єгови, вірних послідовників Ісуса Христа, які є Господнім останком тепер на землі.

Шість мужів із знарядом до вбивання представляли в образі невидимі сили Господа, які будуть нищити “християнство” в Армагедоні. У пророчому образі і по приказу Божому муж в льняній одежі із писарським прибором при боці проходив по місту і ставив знак “на чолах у людей, що зітхають і сумують задля всіх гидот, що діються в городі”; тобто гидота, яка діється в границях позатипічного “християнства”. Ця часть образу показує, що свідки Єгови, мале стадо або останок, повинні пройти по всьому “християнстві” і оголосити

ВЕЛИКА ГРОМАДА

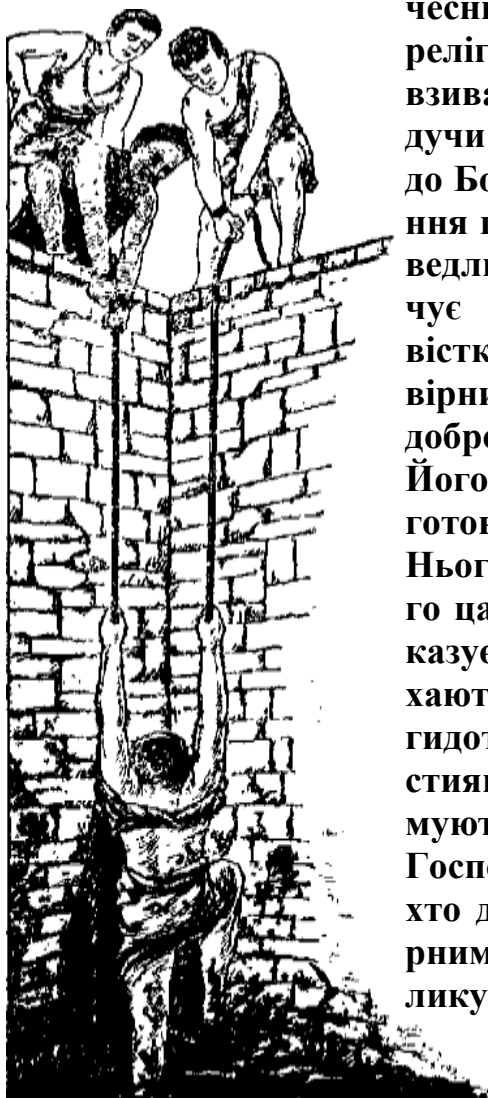
Божу вість про Його ім'я і Його царство; і чинячи так вони ставлять “знак на чолах” людей, які бажають дізнатися правду про заміри Єгови.

Чоло представляє місце знання і мається на увазі, що позатипічні люди доброї волі до Бога на землі отримують знання і дійсну правду і приділяють їй належну увагу. Тепер в межах “християнства” є багато людей доброї волі, які зв'язані з релігійною системою тільки тому, що вони не знали кращої річі. Вони бачуть багато гидот, які чинять релігіоністи в противенстві до Божого слова. Наприклад, вони бачуть релігійних провідників або священників, які попирають постанови політиків світу і багато нечесних і безбожних систем, вчень і практик. Вони бачуть і чують виголошені духовенством ложні науки, які приводять до брехні і обману, для того, щоб робити і наносити шкоду і рабувати людей.

Наприклад, Католицька Гієрархія зараз співділає в повній згоді з диктаторами в їх змаганні управляти світом по своїй волі і забирати всі свободи від людей. Вони підбурюють і займаються злими війнами і вдаються до всяких жорстоких методів і в результаті шкодять людям і зневажають ім'я Бога. Гієрархія навчає таких ложних наук, як “чистилище”, яка каже, що коли людина вмирає, йде до “чистилища” і там свідомо терпить муки і що тільки священники, при помочи молитов, можуть увільнити помершого від його

СПАСЕННЯ

терпіння і кари. Ця брехня використовується для того, щоб вимагати гроші від рідних і близьких помершого. Бачивши багато цих огидних річей

чесні і щирі люди в тих релігійних організаціях взивають до Господа. Будучи людьми доброї волі до Бога, вони бажають знання про Нього і Його справедливі дороги; Господь чує їх крик і посилає їм вістку правди через своїх вірних слуг. Коли ці люди доброї волі пізнають Бога, Його царя і царство вони з готовністю приходять до Нього і служать Йому і Його царю. Тому це ясно показує, що ті, що тепер зітхають і сумують із-за тих гидот, що діються в “християнстві” і котрі отримують правду і коряться Господу, є “інші вівці”, і хто даліше останеться вірним, буде становити велику громаду.

Ebed-melech rescues Jeremiah

ВЕЛИКА ГРОМАДА

ПРИЯТЕЛЬ НЕВІЛЬНИКА

Єгова післав свого вірного пророка Еремію надати осторогу Єрусалиму про надходяще знищення і в цьому Еремія представляв свідків Єгови, післаних дати осторогу “християнству”, поза-типічному Єрусалиму, про його неминуче знищення в Армагедоні. На вимогу релігійоністів Еремію було кинуто у в'язницю за те, що він вірно голосив вість Єгови. У тій брудній вязниці появил-ся приятель. Єгова чудово і в простий спосіб представив тих, що вповають на Нього, а не на світські вла-сти. В домі царя Седекії був Етіопій, ім'я котрого було Авдемелех. Його ім'я значить “слуга” або “невільник”. Він був скопцем – Ерем. 38:7.

Він не був ізраїльтянином; а се можна певно удовіднити тим, що він був стерилізований на скопця, що було проти закона ізраїльського. Вдійстности він був вязнем невір-ного Єрусалиму, і був вірний і невинний котрий мав приступ до царського дому і міг служити цареві. Він ніяк не був в симпатії із строгим правлінням володіючого дому Єрусалиму, і через се представляв клас людей, що підлягає “християнству” і котрий не є в симпатії із жорстокими методами уживаними “християнством”. Будучи не-вільником, той Етіопій не міг поступити після поради Еремії і піти до

СПАСЕННЯ

Халдеїв. Він бачив велику несправедливість, яка була заподіяна Еремії. Він мав віру в Бога Еремії; отже він представляв ті “інші вівці” Господа Ісуса, і через се представляв той самий клас людей як і Йонадаб (2Цар.10:15–23). Яко Етіопій, він представляв натурального грішника, що бажає пізнати Бога. Він довідався о Божім замірі через проповідування Еремії.

Се є в гармонії з словами Псальміста: “Етиопія скоро простягне руки свої до Бога” (Пс. 68:31). Одного разу цар засів у Беняминових воротах, можливо коли саме відбувався суд, і тоді Авдемелех Етіопій, дістав нагоду приступити прилюдно до царя і промовив до него серед дворян. Чинячи се, Етіопій представляв тих людей, інших чим духових ізраїльтянів, що стали по стороні Бога Єгови і відносяться прихильно до свідків Єгови.

Рівнобіжно із сим, з початку 1919 року, під час коли представителі Господньої організації знаходилися в вязниці многі тисячі людей доброї волі до Бога і Його людей, радо підписали петицію до правительства, щоби слуги Товариства могли зробити апель і були увільнені з вязниці. (Гляди Вартова Башта 1919 рік, стр. 101. англ. вид). Сі також представляли вязнів в Вавилоні інших чим помазанників, що показали своє співчуття по стороні тих, що служили Богу Єгови – (Іса. 49:9).

Приступивши до царя, Авдемелех, Етіопій, ска

ВЕЛИКА ГРОМАДА

зав: “Мій добродію й царю! Погано вчинили ті люди, заподіявши так пророкові Еремії, та вкинувши його в яму; та ж він вмере там з голоду, бо вже нема хліба в місті” (38:9). Цар вислухав його і приказав Етіопійові взяти тридцять чоловіка для помочи і витягнути Еремію із ями (38:10). Се сходиться із визволенням Божих людей, котрі були тоді в вязниці. Етіопій, з іншими чоловіками, зачав приготувлятися витягнути Еремію з ями у найбільше відповідний спосіб, щоби не ушкодити йому (Ерем. 38:11,12). Се показує, що позатипічно вірні послідувачелі Ісуса Христа були увязнені і їх відвідали люди доброї волі, котрих похвалив Господь Ісус сими словами: “Я був у темниці, і прийшли до мене” (Мат.25:36). Етіопій показав своє велике співчуття до Еремії, набравши старих лавів під його рамена, щоби піднести його з вязниці. Духовенство зробило як раз противно, коли вони кинули слуг Єгови у вязницю. Зробивши сей добродійний крок для слуги Єгови, Етіопій можливо мав на умі слова Псалмїста подані у Псалмї 142,102 і 69. Доброї волі люди витягнули слуг Господніх із вязниці, і сим чином “Господь вязнів визволяє” – (Пс.146:7).

Ні релігїонїсти, ані політикери не помогли увільнити Господніх слуг з вязниці. Вони не зробили жадного змагання в сім напрямі аж поки люди доброї волі не зробили петиції до уряду. Сі пред

СПАСЕННЯ

ставляють Йонадабів або клас “інших овець” , що указував симпатію в користь Божих вірних слуг, котрих Господь увільнив з вязниці в 1919 році. Се увільнення відноситься до всіх тих, що були вірними, декотрі із них були в буквальній вязниці, а інші повздержані (від активності). “І потягли Еремію на поворозах і витягли його з ями, й пробував Еремія на вартовому дворі” (Ерем. 38:13). Від часу їх увільнення аж до тепер свідки Єгови були під назором правлячих чинників, а головно по наказу духовенства, котре постійно старається обмежити свободу активності вірних слуг Єгови. Божі свідки ідуть наперед без огляду на сей назір або повстримання. Еремія був на вартовому дворі, що представляло назір над Божими людьми тепер, аж Єрусалим був взятий. Та чи він перестав свідкувати про ім’я Господнє? Жадним чином ні! – (Ерем. 39:15–18).

ПРИХИЛЬНИКИ МАРДОХЕЯ

Ще інший вражаючий образ предсказує “інших овець” Господніх. Мардохей, юдей разом з багатьма іншими був в полонений в Вавилоні. Разом з ним була його родичка Гадасса, інакше названа-Естер. Кир, цар перський, завоював Вавилон і виволовив полонених юдеїв. Після Кира настав Артаксеркс. Мардохей і Естер проживали в Сузах,

ВЕЛИКА ГРОМАДА

престольному місті царя. Цар Артаксеркс не знав що Мардохей і Естер були юдеї, навіть тоді, як Естер стала його царицею. Аман був Агогітом, проти якого Бог заздалегідь виповів прокляття (1 Сам.15: 2,3,8). Аман займав високу позицію в царя (Естер 3:1). Мардохей, будучи вірним юдеєм і лояльним до Єгови, відмовлявся поклонитися перед Аманом, як це робили інші люди. Мардохей був покірний Богу, а не людям. Він був тим, хто відмовляється вітати прапори або вітати людей тепер. Розгніваний Аман зробив заговор, щоб позбавити життя Мардохея; цей заговор включав всіх юдеїв в межах царства і також царицю Естер. Цар, по просьбі Амана, не знаючи що і його цариця була включена, підписав декрет про вигублення юдеїв (Естер 3:4–15). Лукавство і злий задум Амана були донесені до царя і він дав наказ повісити Амана, що і було зроблено (Естер 7:10). Закон персів був таким, що декрет, підписаний царем є незмінний; тому декрет царя про знищення юдеїв мусів бути виконаний.

Щоб запобігти знищенню юдеїв і для їх самооборони цар видав інший наказ: “Про те, що цар дозволяє юдеям, жиючим в кожному місті, скупитись і стати до оборони свого життя, вигубити, повбивати і знищити всіх значних з поміж народу й по країнах, що ворогували проти них, дітей і жінок, а маєтки їх розграбити” (Естер 8:11). День

СПАСЕННЯ

був визначений і боротьба мала відбутись: “І в кожній країні, й в кожному місті, й на кожному місці, куди тільки доходив приказ царя й його наказ, були радощі та веселощі в юдеїв, бенкетування та сьвяткування. І багато споміж народу в краю поставало юдеями, бо на них напав страх перед юдеями” (Естер 8:17). “Зібрались юдеї в своїх містах по всіх краях царя Артаксеркса щоб накласти руку на тих, що задумали проти них лихо; й ніхто не міг проти них стати, бо страх перед ними напав на всі народи. І всі князі по країнах і сатрапи, й начальники над областями, й виконателі справ царських піддержували юдеїв, бо напав був на них страх перед Мардохеєм” (Естер 9:2,3). Багато людей з Перської імперії, оскільки Бог був з юдеями, мали страх від Бога і тому ті перси стали юдеями, але для того, щоб так зробити вони повинні показати свою віру в Бога і бути згідними з законом Божим. Отже ті перси, які добровільно стали юдеями перед тим, як битва почалася між юдеями і товпою Амана, представляли людей доброї волі в теперешнім часі, які відвертаються від релігійоністів і приходять до Бога і Його царя Ісуса Христа і це вони мусять зробити нім битва великого дня Бога Всемогучого зачнеться. Тут Бог знову показав своє милосердя до тих, що будуть становити велику громаду (для ширшого пояснення дивись книжку Схоронення, сторінки 9–168.)

ВЕЛИКА ГРОМАДА

ДІВИЦІ – СПІВТОВАРИШІ

У пророцтві, записаному в 45-тій Псалмї описується збір царського дому Єгови в храмі Царя Предвічності. Як “мале стадо”, так і їх співтовариші “інші вівці” є показані в цьому пророчому образі: “Преславна там царівна; шати її золотом ткані; у пишних шатах поведуть її до царя; за нею приведуть до тебе дівиць, другинь її (Пс.45:13,14 А.П.В.). Початок сповнення цього пророчого образу зачався з приходом Господа Ісуса до храму Єгови і коли Він зібрав до себе своїх вірних послідовників, включаючи останка (2 Сол.2: 1). “Дівиці” це є одиниці цілком відокремлені від організації сатани і повністю посвячені Богу Єгові і цей клас не є народжені з духа.

Узявши цей напрям відкрито і повністю ставши по стороні Єгови і Його організації, повіривши в пролиту кров Ісуса Христа, вони несамолобно посвячують себе Господу; вони не забруднюють свою чистоту і невинність спілкуючись з організацією Диявола. Говорить пророк: “...приведуть до тебе дівиць, другинь її (невісти)”. Спочатку клас невісти збирається до царського дому, а потім Господь, представлений через Егуя, запрошує Йонадабів або “інших овець” до своєї колесниці, як співтоваришів царського дому Господа.

Це означає, що вони є слідуючі після класу невісти яка є останком на землі. Цей пророчий об

СПАСЕННЯ

раз показує “доньку” “Царя Предвічності”, невісту Христа, помазаного царя Єгови; а ті співтовариші, що йдуть за нею, будуть становити велику громаду.

ГОРА ЄГОВИ

У святому Писанні слово гора є вжите як символ царства Бога Єгови з Ісусом Христом, як провідником і головою. “Гора дому Господнього” є вивисшене царське священство, яке складається з Ісуса Христа і Його невісти. У пророцтві є написано: “Станеться в останні часи, що над усі гори, гора Господня вознесеться, й підійметься понад горби, й поспішать до неї всі народи” (Іса.2:2). Люди всіх народів, хто бажає отримати спасення, повинні прийти до дому Господнього щоб поклонитися там, тобто, кожний язик повинен повірити і поклонитися Богу Єгові і Ісусу Христу, Його провіднику і знаряду (Фил.2:10,11). Ми є тепер в “останніх днях” і люди доброї волі приходять від всіх народів, шукаючи Господа. “І пійдуть многі народи й скажуть: Ходіть, вийдемо на гору Господню, в дом Бога Якового, а Він покаже нам свої дороги, й будемо ходити стежками його, бо з Сиону вийде закон, і слово Господнє—з Єрусалиму” (Іса.2:3). Це пророцтво предсказує “інші вівці” Господні, що збираються до Нього і хто з них за

ВЕЛИКА ГРОМАДА

лишиться вірним, буде становити велику громаду. Вони тепер шукають Господа і в Нього вони знайдуть охорону і спасення.

ВЯЗНІ ТА ОСТРОВИ

Інші пророчі образи в Біблії показують велику громаду, що приходить служити Єгови і Його царю і між тими символічними “в’язнями” є діти Сиону і “далекі острови”. Коли юдеї були у Вавилоні, як полонені, інші, що були не юдеї, але з’єдналися з юдеями і були добрими до них, представляли велику громаду. “Вибраний слуга” Єгови є Ісус Христос (Іса.42:1; Мат.12:17,18). Єгова, звертаючись до свого “вибраного” слуги, пророчо говорить: “Щоб в’язням сказати: Виходьте на волю, а тим, що в темряві: Ійдіте на світло. Пастимуться при дорогах; по всіх узгір’ях будуть пасовища їх”(Іса.49:9). Слово “в’язні” вжите в цьому пророцтві, є в множині і відноситься до більш ніж одного класу. Ті “в’язні” є багато людей, які були ув’язнені через релігійну організацію Сатани, яка є названа Вавилон. “В’язні” це люди доброї волі до Бога, які із-за незнання правди знаходяться “в темноті”; але свого часу такі люди почують євангеліє царства і вони прийдуть до Сиону. До тих, хто чує, приймає і залишається вірним у службі Господу, Він говорить: “Пастимуться

СПАСЕННЯ

при дорогах; по всіх узгір'ях будуть пасовища їх”.

“Узгір'я” тут означає висоти царства. Вони більше не є в темряві і ніхто не голодний духового покарму, але всі вони є кормлені Богом і Його добрим пастиром Ісусом Христом: “Голоду знати не будуть, ні згаги, й не поразить їх спека і сонце; той бо, що милує їх, буде їх водити й приведе їх до джерел водних” (Іса.49:10; Одкр.7:10,17). Ради свого імені Єгова оберігає тих, хто чесно і старанно шукає Його. До них Він посилає свого вибраного слугу, Спасителя Ісуса Христа. До цього класу Він говорить через свого великого пророка. Ісус Христос, великий пророк є тут представлений і звертається до тих під символом “острови” і каже: “Слухайте мене, острови, вважайте далекі народи” (Іса.49:1). Ці “острови” образно є ті, хто шукає Господа і бажає справедливого правління. Там є величезні торговельні морські сили, які ведуть торгівлю з самолюбною ціллю. У світі є законні торговці, що несвідомо поперають організацію Диявола, але котрих серце не є в гармонії із лукавством тієї організації. Вони є представлені через острови, а такі “острови” шукають закону Божого – Іса. 42:4.

Отримавши деяке знання заміру Божого і маючи віру в Бога і Ісуса Христа, ці чесного серця ділові люди, описані як “острови”, повертають до

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Господа і відносно них є написано: “Вже наближаєсь справедливість моя; вже спасення надходить, і правиця моя буде судити народи; далекі острови будуть сподіватись мене й надіятись на рамя моє” (Іса.51:5; 60:9). До цих чесних і щирх Єгова всилає своїх свідків з вісткою відносно Його царя і Його царства (Іса.66:19). Ті “далекі острови” остаточно будуть становити частку великої громади і з приводу якої є написано: “Да звеселиться велика сила островів (Пс.97:1). Ті символічні острови, як каже пророк, будуть у своєму часі поклонятися Всевишньому і служити Ісусу Христу: “... й йому будуть поклонятись—кожний в своєму краю — й усі острови далекі” – Соф.2:11.

ДЕСЯТЬ МУЖІВ

Символічною мовою Божий пророк описує десять мужів, які вхопляться за полу: “І придуть до Господа Саваота в Єрусалимі й благати Господа. Так говорить Господь сил небесних: У ті часи буде так, що десятеро з усяких різномовних народів ухоплять за полу юдея, й казати муть: Пійдемо й ми з тобою, ми бо чули, що з вами Бог” – Зах.8:22,23.

Слово “десять” представляє цілість відносно річей на землі. Слово “Жид” походить від слова

СПАСЕННЯ

“Юдей” і значить той, “що славить Єгови”, і головню відноситься до Ісуса Христа, котрий є “Левом з покоління Юдиного” і цар усіх тих, хто слідує за Ним і служить Богу Єгови. Його вірні послідовники на землі є названі “ногами Його” (Іса.52:7,8). Тому “Юдей” відноситься до Ісуса Христа і вірних членів Його тіла, свідків Єгови на землі. У цьому пророцтві показано два класи людей, які тісно з’єднані разом як співтовариші, а саме, клас “вибраного слуги”, останок; і їх співтовариші Йонадаби або “інші вівці” Господні, які будуть становити велику громаду.

Пророцтво, вище зазначене, відкриває людей доброї волі, що вони виходять із різних частей землі і кажуть одні до других: “...Ось; ходімо туди, помолитись перед лицем Господнім й шукати ласки в Господа сил небесних” (Зах.8:21). Ось так вони зроблять в день Єгови, себто, в теперішнім часі, по приході Господа Ісуса до храму. Тоді пророк каже, що “десять мужів” значить, усі люди на землі доброї волі, з котрих буде складатися велика громада, “ухопляться за полу Юдея”, що значить, що вони ухопляться Ісуса Христа. Пола одежі сягає аж до ніг. “Юдей” тут також представляє останок вірних свідків Єгови, “ноги Його” – Христа (Іса.52:7). Прийшовши і з’єднавшись з останком, клас Йонадаба або “інші вівці” Господні кажуть: “Підемо й ми з тобою, ми бо чули, що з вами Бог”. Вони отверто заявили себе по стороні

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Бога, Його царя і царства. Вони поклоняться Господу Ісусу Христу і будуть величати Його ім'я.

Вони вхопляться Господа і заявлять їх посвяту Богу і Ісусу Христу, царю. Вони не соромляться прилюдно заявити себе по стороні Єгови і Христа. Вони не вагаються, але вони радуються співтоваришити з останком свідків Єгови. В сім пророчім образі останок провідничить, а “інші вівці”, представлені через “десятеро”, радісно прилучились разом з ними, служачи Господу. Всі вони посвячують весь свій час, енергію і гроші для царя Єгови і Його царства, вірно служачи для Його слави.

СВЯТО ЗБОРУ

Єгова приказав ізраїльтянам святкувати свято сім днів в сьомому місяці „коли вони зберуть свій урожай”, яке було назване “свято збору” (2 Мойс. 23:16; 3Мойс.23:39), (дивись Вартову Башту 15 квітня 1936 року, англ. вид.). Як се зазначено в святому Писанні, то це було “свято Єгови” і представляло свято радості і оправдання Єгового імені. Позатипічне свято збору почало сповнятися в той час, коли Господь Ісус зібрав свого вибраного слугу до храму і почав збирати своїх “інших овець”, які будуть становити велику громаду. Тому свято збору представляє збір великої громади і котре то свято тепер сповняється. Це було

СПАСЕННЯ

під час свята збору, або “свята кучок”, що Ісус показав ясну різницю між релігіоністами, хто на стороні Диявола і тими чесного серця, хто став на сторону Ісуса (Йоана 8:43,44). Релігійні Жида не тільки відкинули Ісуса, але шукали убити Його. Багато хто з простих людей повірили Йому і Ісус запевнив їх, якщо вони пізнають правду, то вони будуть вільні (Йоана 8:31,32,36). Приєднуючись і навчаючи в свято кучок (Йоана 7:2,14), Ісус безперечно доказав, що Він сповнив той тип в меншій значінню і що повне сповнення його зачнеться, коли члени Його ніг будуть ще на землі, коли Ісус Христос прийде до храму, як чиновник свого Отця. Ісус при кінці свята кучок одважно кликнув до людей кажучи: “Коли хто жаждує, нехай прийде до мене, та й п’є” (Йоана 7:37). Так і тепер Господь Ісус є у храмі і до тих, що будуть Його “іншими вівцями” Він говорить: “А ГОСПОДЬ у храму своєму святому; нехай вся земля мовчить перед Ним!” (Аввак.2:20). Під час свята збору люди перебували в кучках, тобто, у тимчасових помешканнях. В позатипі це означає: люди, які є зібрані Господом, тобто, “мале стадо” і “інші вівці” не є з цього злого світу, над яким володіє сатана, але вони проживають у звичайних світових умовах, очікуючи установа Божого царства під Христом. Вони не поклоняються людям ані неживим річам, але їх посвята, вірність і поклонін

ВЕЛИКА ГРОМАДА

ня є цілком до Бога Єгови і Його царства. Вони визнають Бога Єгову і Ісуса Христа , як “вищі власти” і відмовляються йти на компроміс з будь якою частию організації Сатани.

ВІТАЮТЬ ІСУСА–ЦАРЯ

Незадовго перед Його розп’яттям на дереві, Ісус в’їхав в Єрусалим верхи на ослі і представив себе Жидам як цар, про що Бог наперед сказав через свого пророка (Зах.9: 9; Мат.21:5). Багато простих людей вітали Його повіваючи пальмовими віттями і вигукували: “Благословен грядущий в ім’я Єгови” (Мат. 21:8,9; Пс.118:26). Ще інша пророча драма передсказувала прихід Ісуса Христа, в котрім то часі Він збирає до себе “інших овець”, що будуть становити велику громаду і котра то громада є показана як повіваюча пальмовими віттями і воздаюча хвалу Богу Єгові і Ісусу Христу і приписуючи всяку охорону і спасення Єгові і Ісусу Христу – Одкр.7:9.

СПАСЕННЯ

ІНШІ ОБРАЗИ

У пророцтві Софонії 2:1–3, як бачимо, є показаний клас людей, які збираються разом і вони не є бажаними людьми. Вони з'єднані безпосередньо з останком Єгови і шукають смирності і справедливості; і такі “інші вівці” Господнього стада, якщо будуть вірні, будуть становити велику громаду. Вони є ті, що мають обітницю Єгови бути схороненими в Армагедоні. Ісус сказав, що крім вибраних членів Його тіла, Він має ще “інші вівці”, яких Він повинен зібрати і які будуть становити велику громаду: “І інші вівці маю, що не сієї кошари; і тих я мушу привести, й голос мій почують, і буде одно стадо, й один пастир” (Йоана 10:16). Вірні старинні мужі, серед яких були Авраам, Ісаак і Яків, є показані як живучі вічно з Господом на землі і про це Ісус говорив: “І кажу вам: Що многі прийдуть од сходу й заходу, та й сядуть з Авраамом, з Ісааком і з Яковом у царстві небесному”. Многі, тут згадані Господом, які прийдуть від усіх частей землі і сядуть з вірними мужами, вище згаданими, представляють” інші вівці” Господні, велику громаду; і це є записано для потіхи тих тепер, що люблять Бога і Ісуса Христа – Маттея 8:11.

ВЕЛИКА ГРОМАДА

ПРИХОЖАНИ

Намет, що будувався в пустині людьми по приказу Божому мав зовнішній двір, до якого люди деколи мали доступ (3Мойс.1:1–5). Так само було і в храмі в Єрусалимі. Пророк Божий Езекиїл мав видиво храму, або організації, де є зібрані всі ті, хто поклониться Богу Єгови протягом царювання Христа. У цьому видиві многі показані в “зовнішньому дворі” і на котрий то двір ступали священники і загальні людей, щоб поклонитися Богу Єгови. Це є ще один пророчий образ, який показує велику громаду, що стоїть перед престолом і поклоняється Богу і Його царю – Езек.40:17; 46:3,9,21–24.

“ДОБРА ВОЛЯ”

Через своїх вірних пророків Єгова предсказав народження хлоп’ятка, яке повинно стати Спасителем і царем світу і на Його раменах буде спочивати правительство і мир (Іса.9:6,7). Час на виконання цього великого пророцтва настав.

Ця частина пророцтва описує і відкриває, що пастухам, які доглядали в полі овець, було дозволено Єговою бути свідками народження Ісуса і відносно цього є написано: “І ось ангел Господень став коло них і слава Господня осіяла їх; і полякалися страхом великим. І рече їм ангел: Не бійтесь, ось

СПАСЕННЯ

бо благовіщу вам радість велику, що буде всім людям. Бо народивсь вам сьогодні Спас, що єсть Христос Господь, у городі Давидовому” (Луки 2: 9–11). Зараз негайно, слідом за пастухами, там з’явилось воїнство ангелів кажучи: “Слава на вишинах Богу, а на землі впокій, між людьми благоволення” (Луки 2:14, Роттердам). Тут, згідно Роттердама, текст є належним чином переданий. Обітниця дається тільки людям доброї волі, що вони будуть жити разом на землі в мирі. Люди доброї волі, як говорить святе Писання, будуть тими іншими, що становитимуть велику громаду.

“ВІВЦІ І КОЗЛИ”

У році 1914 Господь Ісус зацарював як цар світу (Мат. 24:3–14). Через три з половиною роки з того часу Ісус Христос, як цар, прийшов до храму Єгови і зібрав до себе своїх вірних послідовників і післав їх вперед проповідувати євангелію царства; і це є початком проголошення суду Господнього над народами, відносно якого є написано: ”І зберуться перед него всі народи; й відлучить він їх одних од других, як пастух одлучує овець од козлів; і поставить овець по правиці в себе, а козлів по лівиці” (Мат.25:32,33). Тут показано два класи людей. Один клас, будучи надзвичайно самолюбним гнобить інших і переслідує тих, що служать Богу; вони є символічно названі “козли”. Інший

ВЕЛИКА ГРОМАДА

клас, будучи людьми доброї волі до Бога, які люблять праведність, є позначені як “вівці”. Ці останні люблять добро, роблять добро і служать Єгови, як Його свідки. Такі люди доброї волі є “інші вівці” Господні, яких Він збирає і якщо будуть вірними, будуть становити велику громаду. Твердження Ісуса Христа, великого пророка, показує велику різницю між тими двома класами, самолюбними, жорстокими і людьми доброї волі.

З приходом Господа до храму це пророцтво є в стадії сповнення. Протягом цього часу вірні послідовники Ісуса Христа, інакше знані як свідки Єгови, в послушенстві до Господнього приказу ходять від місця до місця розказуючи людям, що царство небесне прийшло і що єдиний спосіб спасення і надходячі вічні благословення знайдуть ті одиниці, що прийдуть і вірно будуть підтримувати Ісуса Христа, царя. У той же час, згідно Господнього приказу, ці свідки дають попередження про неминуче горе, яке впаде на світ в Армагедоні. Це є час великого критичного стану, тому що Армагедон вже близько. Всі народи, а особливо правителі бачуть, що на світ має прийти щось страшне, але не знають що, бо немає віри в Бога і в Його слово і такі правителі звертаються до Католицької Гієрархії, а особливо до папи римського за порадою і утіхою, щоб заспокоїти свій страх. На це головню наголошували в недавніх часах диктаторські правителі різних народів, роблячи

СПАСЕННЯ

паломництво до Риму і міста Ватикану.

Римо Католицька Гієрархія становить владу передуючих релігійоністів на землі і що Гієрархія є запеклий ворог свідків Єгови, оскільки ті свідки Господні проповідують царство Боже під Христом. Гієрархія влади самолюбно і незаконно претендує на те, що папство повинно управляти світом, як віруюча частина довільного уряду. Відтепер, та релігійна організація є головний представник Диявола на землі. Диявол використовує Гієрархію і її союзників щоб переслідувати Господа і принизити Його царство і всіх, хто підтримує Його царство. Це є добре відомо всім, що Римо Католицька Гієрархія і її союзники тепер гірко переслідують і противляться правдивим послідовникам Ісуса Христа, котрі є свідками Єгови і Його царства.

Ті релігійні організації і гонителів, Господь Ісус називає “козлами” і Його слова з приводу того ж є: “Бо я голодував, і не дали ви мені їсти; жаждував, і не напоїли мене; Озветься тоді до них і промовить, глаголючи: Істино глаголю вам: Скільки раз не чинили ви сього одному з сих найменших, і мені не чинили” (Мат.25:42,45). Тому Ісус каже, що будь що, що робиться для Його вірних послідовників, він оціняє так, ніби це зроблено Йому самому і на це Він звертає увагу. Люди доброї волі тепер на землі бажають бачити справедливість і

ВЕЛИКА ГРОМАДА

всі вони відмовляються мати що будь спільного з таким переслідуванням свідків Єгови. Багато таких людей знаходиться в Католицькій Гієрархії, тому що вони були давно з'єднані з цією релігійною організацією. Бачивши несправедливість Гієрархії до свідків Єгови, ті люди доброї волі до Господа стоять далеко від цієї релігійно-політичної організації, шукають Господа і служать Йому.

Вони спостерігають їх лукаві річі; і бачуть, що свідки Єгови є невинні, бо вони роблять добро людям і по приказу Божому несуть вість утіхи голодним душам; ті люди доброї волі будь вони католики чи протестанти, або за межами тих релігійних організацій, використовують кожну нагоду щоб зробити добро правдивим послідовникам Ісуса Христа, свідкам Єгови. Коли ті з вірного останка приходять до них, то такі люди доброї волі ставляться до них доброзичливо і допомагають їм в їхній потребі і Господь визначає таких людей доброї волі під символом “вівці” і до них Він говорить в цій пророчій притчі, яка є в стадії сповнення: “Бо я голодував, а ви дали мені їсти; жаждував, і напоїли мене; був чуженицею, і прийняли мене; нагий, і зодягли мене; недугував, і одвідали мене; був у темниці і прийшли до мене. Озвуться тоді до него праведні, кажучи: Господи, коли ми бачили тебе голодного, та й нагодували? або жадного, та й напоїли? Коли ж бачили тебе чуженицею, та й прийняли? або нагим, та й зодягли? Ко

СПАСЕННЯ

ли ж бачили тебе недужим, або в темниці, та й прийшли до тебе? І озвавшись цар промовить до них: Істинно глаголю вам: Скільки раз ви чинили це одному з цих братів моїх найменших, мені чинили” (Мат.25:35–40). В Армагедоні “козли” будуть знищені, тоді як клас “овець” отримає охорону і спасення від Господа.

РОЗПІЗНАНІ

Йоанові, вірному слугі Господа Ісуса Христа, було дано видіння віносно царства Божого. Ісус Христос показав Йоанові що повинно скоро статись і Йоан записав це під назвою Одкриття або Апокаліпсис (дивись Одкр.1:1–3). Тут Йоан, вірний свідок Господа, зображав або представляв вірних послідовників Ісуса Христа, які є тепер під назвою “останок”, вибраний клас тепер на землі. В цім видінню Господь відкрив Йоанові, що “тіло Христа” складається з Ісуса Христа, голови і 144,000 вірних і правдивих послідовників (Одкр. 7:4–8; 14:1–3). Тих членів Господь почав збирати до себе в Його приході до храму в 1918 році. Пізніше видіння показало Йоанові, що є ще багато інших, що приходять до Господа і Він навчає їх, що вони не є класом “вибраного слуги” тіла Христового. І було поставлено питання: Хто вони є? Відповідь була дана, що це був образ на “велику громаду” і так велика громада була розпізнана.

СПАСЕННЯ

Це видіння символічно показує, що клас вірного “вибраного слуги” не міг розпізнати великої громади лише після того, як останок було зібрано Господом до храму, навчено, тобто, в часі коли церква прийшла до повного зросту і єдності в Ісусі Христі (Ефес.4:12,13). Це було в 1935 році, що вірному “вибраному” класу Божому на землі було вперше дозволено розпізнати велику громаду у сповненні, про що є заявлено в святому Писанні: “І сказав один із старців, говорячи мені. Хто се, що зодягнені в білі одежі, і звідкіля прийшли? І я сказав: Добродію, ти знаєш; і рече мені: се, що прийшли з великого горя, і вимили вони одежі свої, і вибілили одежі свої кровю Агнця. Тим то вони перед престолом Бога, і служать Йому день і ніч в храмі Його; і Сидячий на престолі оселиться в них. Вже не будуть голодні, ані жадні, ані падати ме на них сонце, ані жадна спека; Агнець бо, що на середині престола, пастиме їх, і водити ме їх до живих жерел вод; і Бог отре всяку сльозину з очей їх” (Одкр.7:13–17). Отже, велика громада є визначена і розпізнана і тепер всі ті, хто є доброї волі до Бога і Його царя оцінюють цей привілей і посвячують себе Ісусу Христу царю і служать Йому безперестанно на хвалу Всевишнього.

ВЕЛИКА ГРОМАДА

ЛАСКАВЕ ЗАПРОШЕННЯ

Ісус Христос—великий Дух, Господь, цар і голова Єгової столичної організації. Він знаходиться тепер в храмі Бога Єгови, який складається з Його вірних помазаних і правдивих послідовників (1Кор.3:16; 2Кор.6:16). Він – Жених! А Його вірні члени тіла складають Його невісту.

Ісус Христос, по приказу свого Отця, просвітив їх в храмі і посилає їх, як своїх слуг і слуг Всевишнього поширювати справи царства. Його приказ до них є: “І проповідуватиметься євангеліє царства по всій вселенній, на свідкування всім народам; і тоді прийде кінець”. Всі члени з класу невісти тепер є в єдності з Ісусом Христом, Женихом, і ці останні всеціло і повністю посвячені Його царству. Прийшов час проголосити Господнє ласкаве запрошення до всіх людей доброї волі, щоб вони почули вість про спасення і про це є написано: “А Дух і невіста глаголють: Прийди! і хто чує, нехай каже: Прийди! Хто жадний, нехай прийде, а хто хоче, нехай приймає воду життя дармо” – Одрк. 22:17. “Інші вівці” Господа, Йонадаби, люди доброї волі тепер показуються. Вони втекли до “міста прибіжища”, Господа Ісуса і Його столичної організації, отже вони є ті, повище описані “а хто чує, нехай каже, прийди”. Це є особливий і прямий приказ даний “іншим вівцям”, Йонадабам, щоб взяли радісну вість царства і приєдналися до

СПАСЕННЯ

останка свідків Єгови і старанно несли цю вість про спасення до тих, які чують, кажучи до них “прийди” . Тому можна бачити, що останок тепер на землі і ті, хто буде становити велику громаду, знану як Йонадаби, є співтоваришами в службі Господній. Доказ, який знаходиться в Біблії і добре знані фізичні факти, які повністю підтверджують цей доказ, без всякого сумніву показують, що “спасення” належить до Єгови і що Він показує своє милосердя до людства і престаляє охорону, безпеку і спасення тим, хто є послухний Його установленим правилам.

Що віра мусить бути зроблена сильною, Єгова показав це для людей доброї волі через створення пророчих образів, показуючи свій замір зібрати не тільки мале стадо, але і “інші вівці” Господні, котрі будуть прославляти і оправдувати Його ім'я. Тепер кожна одиниця з “інших овець”, котра втекла до Господа для охорони і спасення повинна бути старанна і послухна у виконанні Його приказу і повинна шукати смирності і справедливості; що значить, що вона повинна вчитися, щоб показати своє визнання до Бога і мусить служити Йому. Вона надалі буде віддавати всю свою посвяту і енергію, щоб служити Богу і Його царству. Про певну основу, для охорони і вічного спасення, тепер повинна навчитися кожна людина доброї волі, і ця можливість є дана тільки тим, хто любить справедливість.

РОЗДІЛ IV

ВИКУП

Бог Єгова є Спасителем людей, і Він постався і відокрив чоловікові певну основу надії на спасення. “Иншої бо підвалини ніхто не може по- ложити окрім тієї, що положена, котра єсть Ісус Христос” (1 Кор. 3:11). “Се камінь зневажений од вас будівничих, що стався головою угла; і нема ні в кому другому спасення, бо й нема иншого ім’я під небом, даного людям, щоб ним спастись нам” (Дії. ап.4:11,12).

Чому Бог положив основи спасення для грішних людей? Він це зробив для оправдання свого ім’я. Сатана зробив визов Божому імені. Коли упавші люди будуть увільнені із їхніх насліджених немочей, і якщо вони затримують їхню невинність до Бога, то це оправдає ім’я Єгови і цілком уневажнить і знівечить визов Сатани. Вирок даний проти Адама був справедливий. Він мусить остатися таким на віки. Адамові потомки сталися грішниками із-за наслідженого гріха. Бог міг був дозволити іншому сотворінню купити потомків Адама і ті люди, що уживали віри в Бога і в відкупителя і були слухняними і котрі затримали їх невинність до Бога, були оправданням Божого імя. Бог ужив свого милосердя до грішного чоловіка, положивши основи для спасення грішного чоловіка. Як же були положені ті основи для спасення чоловіка?

СПАСЕННЯ

Вони були положені через дозволення Ісусові принести потрібну викупну ціну за увільнення потомків Адамових з неволі.

Якої ж ціни треба було, щоб купити людство? Треба було життя звершеного людського сотворіння. Божий закон вимагав життя за життя (5 Мойс. 19: 21). Адам був совершенний чоловік коли він добровільно і свідомо переступив Божий закон, за що той закон вимагав втрати звершеного людського життя через смерть (1 Мойс. 2:17). Ніщо більше ані не менше не могло відкупити потомків Адама, лише звершене життя. Життя ангела не могло бути звершеною ціною, тому що ангел є більший чим чоловік. Тому що всі Адамові потомки є з уродження незвершеними, через те ніхто не міг дати потрібної викупної ціни (Пс. 49: 7). Всі люди, будучи упавшими, могли жити лише короткий протяг часу і тоді умерти і остатися мертвими на віки, хіба що Бог постарався б (о викуп) для таких отримати життя. Що ж зроблено для увільнення чоловіка із смерті і для спасення його життя?

Відповіді на повисші питання знаходяться в Писаннях, а іменно: “Бачимо Ісуса, малим чим умаленого від ангелів, за муку смерті увінчаного славою й честю, щоб благодаттю Божою за всіх пожив смерті” (Жид.2:9). Позаяк Ісус все чинить волю Божу, то певно що між Богом і Його улюб

ВИКУП

леним сином мало прийти до порозуміння, що Ісус мав статися чоловіком, “меншим ніж ангели”, і перетерпіти смерть, і цим чином доказати свою вірність до Бога навіть хоч би Він мав перетерпіти і ганебну смерть, і через свою смерть Він теж постарався о ціну викупу для людського спасення від смерти. Перше ім’я Сина було Льогос, і від самого почину Льогос був з Богом, і під Божим розпорядком виконав Божі задуми. Він то був Словом для Бога Єгови. Він був духом. Чудотворною силою Всемогучого Бога дівця почала і породила сина–хлопятко Ісуса (Мат.1:18-23). Написано є, що від самого почину Син був “Словом”, або Льогосом, “з Богом” і що через Нього сталися всі річи – Йоана 1:1-3, Діаглот.

Прийшов був час заложити основи для людського спасення і Бог післав Льогоса статися чоловіком. “І Льогос стався тілом, і замешкав між нами, і ми бачили славу Його, славу як Єдинородного від Отця, повного ласки і слави” (Йоана 1:14, Діаглот). “І коли прийшла повня часу, Бог післав свого Сина, що родивсь від жени і був під законом” (Гал.4:4, Діаглот). “Хлопятко ж росло й міцніло духом, сповняючись премудростію, і благодать Божа була на Ньому” – Луки 2:40.

Коли чоловік Ісус був трийцять років віку Він представив себе Богу через цілковите посвячення ся або зроблення угоди чинити волю Божу, і це

СПАСЕННЯ

Він символічно представив через занурення у воді Йордану (Луки 3:21-23; Пс. 40:7,8; Мат. 3:16, 17). Тоді Ісус був звершеним чоловіком, посідаючи всі потрібні кваліфікації, щоб достарчити викупну ціну за грішного чоловіка. Чи була там угода між Ісусом і Його Отцем, Богом Єговою, що Він Ісус, чоловік мав умерти? Ця відповідь є написана: “Яко ж знає мене Отець, так і я знаю Отця і душу мою кладу за вівці. За те Отець мене любить, що я кладу душу мою, щоб знов прийняти її. Ніхто не бере її від мене, а я кладу її від себе. Маю власть положити її, і маю власть знов прийняти її. Сю заповідь прийняв я від Отця мого” – Йоана 10:15,17,18.

Отже ясним є, що від самого почину між Отцем а Сином існувала угода, що Ісус мав статися чоловіком, перетерпіти наруги і зневаги і докори, доказуючи тим свою невинність до Бога, умерти наче грішником, і доказати свою вірність, тоді Він мав воскреснути і взяти знов життя, що значило, що своєю смертю Він не стратив свого життя або права до нього, як це Адам стратив своє життя. Ісус положив своє життя і отримав життя знов згідно з приказом від Бога Єгови, і який то приказ Ісус вповні згодився виконувати. Виконуючи цю угоду, Бог підніс Ісуса із смерти і дав Йому життя як духовій істоті (1 Петр.3:18; Дії ап. 3; 26; 1Кор.15:3,4,20). Ісус, не стративши свого

ВИКУП

права до життя, ще посідає те право до людського життя, від коли Він був пробуджений з мертвих; і те право до людського життя становить ціну за грішного чоловіка. Коли Бог підніс Ісуса із смерті Він одягнув Ісуса у всяку силу в небі й на землі; цебто так сказати, Бог зробив Ісуса Христа своїм Виконавчим Чиновником, вповні оружений у всяку силу, щоб Він міг виконати задуми Єгови в небі й на землі (Мат.28:18; Фил.2:9-11). Коли Ісус Христос був вивисшений в небі, Він представив перед Богом в небі ціну свого людського життя; і ця посілисть рівнялась якраз тому, що Адам втратив, і котру Бог Єгова прийняв як офіру Ісуса за гріх, ціну викупу представлену через Ісуса Христа за грішних людей. Це Бог показав в типах або прообразах в жертві виконаній в наметі в пустині (дивись 3 книгу Мойсея, 16 голова).

В типічний день примирення зроблено прообраз в такий спосіб: Взято тельця без скази, який представляв Ісуса Христа, і приведено його на двір намету і забито там, котрий то двір представляв землю. Кров тельця, представляючи кров-життя Ісуса, котра то кров-життя була виллята як офіра за гріх (Іса. 53:10), і була занесена типічним священником в Святаю Святих в наметі і котрою опісля покроплено віко благальні (3 Мойс.16:14). Святаю Святих в наметі представляла небо, де явився самий Ісус Христос, предста

СПАСЕННЯ

вив і офірував цю дорогоцінну річ, тобто, своє право до людського життя, як ціну викупу за потомків Адама (Жид. 9:3-25). Представлена жертва в наметі в пустині раз в рік в типічний день примирення представляла роботу Ісуса в пожертвуванні себе самого, цебто свого людського життя, як ціну викупу за чоловіка. Відносно типу, або об разу, і дійсності, є написано: “Як же се так устроєно, то в перву святиню завсігди входили священники, правлячи служби, у другу ж раз у рік сам архиєрей, не без крові, котру приносить за себе і за людські провини”. “Оце ж треба було, щоб образи небесного сим очищались, саме ж небесне лучшими жертвами, ніж сі, не в рукотворену бо святиню ввійшов Христос, зроблену взором правдивої, а в саме небо, щоб нині являться лицю Божому за нас, ані щоб много раз приносити себе, яко ж архиєрей входить у святиню по всі роки з чужою кровю; (а тобто треба було йому много раз страдати від настання світу) а нині раз у конці віків явився на знівечення гріха жертвою своєю” – Жид. 9:6,7,23-26.

Ось так можна бачити, що Божий великий Первосвященник, духове сотворіння, появившись в небі, представив вартість яку Він посідав, а іменно, право до людського життя, яко викупну ціну за чоловіка, котру то жертву Єгова прийняв, і Ісус Христос стався властителем Адамових потомків,

ВИКУП

що добровільно пристосують себе до Єгорових правил відносно спасення. Ось так Бог поклав основи спасення через Ісуса Христа, і нема іншого средства спасення.

Кров-життя чоловіка Ісуса є тією викупною ціною за людство. Бог заявив у своєму законі: “Бо в крові душа тіла,... кров його, се душа його” (3 Мойс. 17:11,14). Отже кров-життя чоловіка Ісуса є вартістю, якою Він відкупив грішних людей. Англійські слова викуп, викуплений, і куплені, є часто ужиті в Біблії, але вони завжди означають одну і ту саму річ. Та часть Біблії, написана натхненими послідовниками Ісуса Христа і яка через довгий час була знана як “Новий Завіт”, містить переклад грецької на англійську мову, а в нашій Поправленій Версії Біблії інші грецькі слова перекладені на викуп.

Тим що мало людей розуміє грецьку мову, то буде на місці тут звернути увагу на різні грецькі слова ужиті й переложені на “викуп”, тоді вони дадуть студентові спромогу лучше зрозуміти. Авторітет значення тих слів є добре знаний Паркгурст. Паркгурст словар грецької і англійської мови вияснює слово “викуп” так: “Антилутрон складається із анти (що значить) замість, або відповідність; а лутрон значить викуп. Викуп, ціна викупу, або відповідний викуп. Це властиво указує на ціну якою викуплюють полонених невільників з рук їх

СПАСЕННЯ

ворогів, і відноситься до такого рода виміни в якій життя одного є викуплене життям другого (Гіперіюс). Отже Арістотель уживає дієслова анти-лутро щоб виразити викуп життя через життя.

Слово “антилутро” знаходиться лишень раз у святому Писанні, і це в слідуючому тексті: “Що дав себе на викуп за всіх (котрих Бог хоче щоб спаслися):свідкуванняє временами своїми. На сеж поставлено мене проповідником і апостолом” (1Тим.2:4–7, Емфатик, Діаглот). Після перекладу Паркгурста:“Що дав себе як відповідний викуп” Цей текст не каже ані не значить, що Адам був викуплений, але значить, що совершенність яку посідав Адам (і котра совершенність чоловіка мала право до життя і те право до життя Адам втратив через непослушенство). Те право до життя було викуплене для Адамових потомків, які не мали на годи отримати життя і права до нього з причини Адамового гріха. Потомки Адама, що приймуть Богом даний викуп, і котрі приноровляться до Божих правил відносно тих же, такі отримають користь з ціни викупу. Своєю власною кровю–життям Ісус викупив життя і право до життя людського для потомків із роду людського, що спасуться. Ясне значення Писання є це: Що Бог бажає щоб усі люди спаслися і прийшли до акуратного знання правди і котрі пристусовують себе до установлених і незмінних правил. “Се бо доб

ВИКУП

ре і приятно перед Спасителем нашим Богом, котрий хоче, щоб усі люде спаслися (через набуття ціни викупу, тому що Бог є безсторонний) і (тоді) до (акуратного розуміння правди прийшли, щоб вони могли ходити правим шляхом).

Один бо Бог і один посередник між Богом і людьми, чоловік Ісус Христос, що дав себе на викуп за всіх, (що бажають спастися); свідкування временами своїми”(1Тим.2:3–6, А.П.В). Ось так Бог ласкаво постарався о спасення чоловіка, відносно чого апостол додає: “На се поставлено мене проповідником і апостолом”. Чоловік Ісус з волі Бога і свого Отця, обернув своє совершенство і право до життя як чоловіка в ціну викупу якою можна купити або викупити те, що Адам втратив для себе і що його потомки втратили з причини Адамового гріха. Це не значить, що Адам був куплений, але що всяке право яке Адам колись посідав було куплене. Не була це воля Божа післати Ісуса на землю, щоб Він дав своє життя як викуп і через це на віки втратити своє існування замість Адама, щоб Адам і його потомки могли вічно жити; але щоб Ісус положив своє життя як чоловік і потому взяв життя знова, як про це Ісус сказав: “За те Отець мене любить, що я кладу душу мою щоб знов прийняти її. Сю заповідь прийняв я від Отця мого”(Йоана 10:17,18). Життя або існування Ісус знов узяв, не як чоловік, але як дух. Бог підніс Ісу

СПАСЕННЯ

са зо смерти як духа; і Ісус даліше посідає те право жити як чоловік, ту ціну яку Він заплатив Богу Єгови як потрібну ціну, і цим чином Він стався властителем Адамового покоління, що не согрішили добровільно як це зробив Адам, і котрі у своєму часі набудуть собі ціну викупу.

Аж тепер Ісус може увільнити або визволити потомків Адама із неволі гріха і смерти, що впало на них з причини Адамового гріха, через котрий то гріх право до життя було відобране від Адамових потомків. Це значить, що жертва викупу може бути ужита для користи гідних одиниць з Адамових потомків. “Гідними одиницями” є ті, що поступають після Божих правил. Наприклад, Авель був один із гідних одиниць, і отримав Боже признание, але не міг отримати життя ані права до нього аж поки ціна викупу не була заплачена і принята Єговою. Авель будучи убитий довгий час нім ціна викупу була заплачена, він мусів чекати на Божий час коли то він буде пробуджений зо смерти і отримає повну і цілковиту користь з ціни викупу.

Коли Ісус Христос заплатив ціну свого совершеного людського життя, тоді Він стався властителем послужних з людства, Він не стався заміною за Адама в смерті, але Він став відкупителем Адамових потомків заплативши за них те, що Адам втратив; отже життя чоловіка Ісуса, яке Він

ВИКУП

віддав, є відповідною ціною за життя совершеного Адама. Ісус купив Адамовим гідним потомкам право до життя, отже це був його привилей роздавати життя після волі Божої, якож написано: “Життя це дар Божий через Ісуса Христа Господа нашого” (Рим.6:23). Хто ж має рішати хто з потомків Адама є гідний життя? Це має рішати Господь Ісус Христос отримавши повну владу від Бога Єгови. Ісус Христос є “Віковічним Отцем” або Життядателем (Іса.9:6). Яко отець, Він має силу і владу приводити сотворіння до життя, які померли і дати життя многим після впадоби Бога Єгови. Таке викуплене життя Ісус Христос може правильно дати лише таким, і нікому іншому лише тим, чия була втрата права до життя Адам стратив; а що Адам втратив право до життя всіх людей, то Ісус може дати життя лише тим, що стрінуть вимоги положені Єговою.

“ЗА ВСІХ”

Чи ціна викупу яку дав Ісус не принесе вічних благословенств для всіх? Чи Писання в 1Тимотея 2:6 наведені не доказують, що Ісус дав своє життя за всіх? Чи не є це запевненням, що весь рід людський мусить мати повну користь з жертви викупу або ціни викупу? Ні! Таке заключення не є владне. Декотрі з роду людського, потомки Адама,

СПАСЕННЯ

сталися добровільно лукавими, і ці не матимуть користи з викупу. Якщо вони пристосуються до Божого правила відносно викупу, то вони можуть статися праведними, і тоді вони можуть скористати з ціни викупу. Про цих Ісус сказав: “Яко ж дав єси Йому власть над усяким тілом, щоб усім, що дав єси Йому, дав вічне життя. Се ж життя вічне в тому, щоб знали Тебе, єдиного справдешнього Бога, та кого післав єси, Ісуса Христа” – Йоана 17:2,3.

Ті одиниці, що відмовляються пізнати Бога і Ісуса Христа не можуть отримати життя. Многі люди коли їм представиться правда і коли їм указати на Божу провізію для їх життя й спасення, то вони відкидають правду і в суті річи кажуть: “Я ні як не цікавлюся цим. Я задоволений тим, що я маю”. Нема причини думати, що Адам отримає життя, тому що він був добровільним і свідомим грішником; ані нема причини сподіватися, що хто будь з Адамових потомків отримає життя, хто добровільно відмовиться прийняти Божу провізію для життя. Дати Адамові щоб він користав з жертви викупу значилоб, що цим Бог показав, що його присуди проти Адама не були справедливі; коли ж Писання виразно кажуть “Справедливість є основою Божого престолу” (Пс.89:14). Дати Адамовим потомкам користь з жертви викупу, якщо вони відкинуть Божу провізію, то це цілком не го

ВИКУП

диться з Божим заміром вираженим у Писаннях. Текст в 1 Тимотея 2 голова показує, що “не на лице дивиться Бог” (Дії ап.10:34), і тому викуп є для користи всіх тих, що приноровлять себе до Божої волі або закона; і тому що є лише один Всемогучий Бог, якого ім’я Єгова, то є лише один посередник між Богом а людьми і тим одним є чоловік Ісус, що дав своє життя яко викуп за всіх, тобто за всіх тих, що їх Бог хоче спасти і котрі пристосують себе до вимог положених Богом. Це не є властиво казати, що жертва викупу автоматично ділає для користи усіх.

Англійські слова купити, купив, викупив є переложені з грецького слова агоразо (що походить від слова агора і значить “містова площа”, або ярмарок). Отже агазо буквально значить піти на ярмарок і купити те, що продають. Наприклад: Невільників купували і продавали на ярмарковій площі, і відносно чого уживано слова агоразо. Завважте тут приклад в уживанні того слова: “Знов, царство небесне подібне скарбу, закопаному на ниві: Що, знайшовши його чоловік, приховав, і радіючи, йде та й продає все, що має, та й купує ту ниву” – Мат.13:44.

Многі, що старалися пояснювати ці Писання, казали, що те слово “поле”, ужите в повисшій тексті, символічно представляє цілий рід людський, як злих так і інших. Таке вияснення напевно є

СПАСЕННЯ

мильне. Завважте це: “Царство небесне подібне”, і т. д.. Це царство є небесне, що було куплене, і певно, що весь рід людський не є царством небесним. Ані царство небесне не є заховане між грішним родом людським. Царство це захований скарб, і це що Він купив. Це скарб захований у всесвітній Божій організації, яка є свята і ніяк не грішна. Те “царство небесне” є захищеною тайною (Ефес.1:20–23; 5:32). “Тайну закритою од віків і од родів, тепер же явлену св'ятим його” (Кол.1:26). Ісус Христос, віддавши повному послушенстві волі Отця, стався наслідником усіх річей, включаючи і закрити тайну, царство небесне – Жид. 1:2; Рим.8:16,17.

Бог відкрив Ісусові свій замір мати столичну організацію, цебто, правительство, або “царство небесне”, яке через століття було закритою тайною, царством небесним, яке через віки було тайною і котра то тайна була закрита від усіх інших Божих сотворінь аж прийшов Божий час відкрити її. Коли Ісус довідався про це, Він продав усе щоб стати наслідником і головою того царства. Не купив Він того царства небесного через віддання яко викуп свого чоловічого життя за людство; але через віддання всього, включаючи і чоловіче життя, щоб цим Він міг затримати свою невинність і вірність до Бога серед найбільшої проби, навіть аж до ганебної смерті; от це Він зробив

ВИКУП

щоб купити те поле і захований скарб на ньому. Терпіння Ісуса не мали нічого до чинення із ціною викупу людства, але з причини свого терпіння Він учився послушенства і доказав свою невинність і вірність і остався наслідником вічного спасення і царства – Жид.5:8,9.

Те саме грецьке слово, “агазо”, є переложене на “купив” в слідуючому верші: “Знов, царство небесне подібне чоловікові купцеві, що шукає добрих перел; і знайшовши він одну перлу дорогоцінну, пійшов та й продав усе, що мав, та й купив її” (Мат.13:45,46). Це має те саме значення, що в приповіді у вершах сорок третім і сорок четвертім. Обидві ті приповіді включають членів тіла Христового, тому що вони становлять часть царства небесного. Якщо слово “купив” у повисшому тексті відносно царства небесного відноситься до ціни викупу, тоді члени тіла не матимуть части в неї, тому що вони не мають ніякої участи у викупі роду людського.

Але що члени тіла Христового будуть мати часть у царстві, то про це немає жадного сумніву (Рим.8:16,17; Одкр.1:6; 20:24). Ті що вірно ступають слідами і сталися частю царства небесного, є перші куплені дорогоцінною кровю Ісуса Христа нім вони могли статися частю царства (1 Петра 1:18,19). “Хиба не знаєте, що тіло ваше храм Духа сьвятого, що (живе) в вас, котрого маєте від Бога,

СПАСЕННЯ

і ви не свої? Ви бо куплені ціною; тим прославляйте Бога в тілі вашому...” (1Кор. 6:19, 20; решта слів у двадцятому верші є додані, дивись Діаглот). Цей текст відноситься лише до помазаних Християнів яко таких, що є куплені. Цього тексту не можна розуміти, що він відноситься до викупу кож ого члена роду людського, лукавого чи инакшого, і що всі вони були автоматично куплені. Чи був би невільник викуплений і увільнений якби він відмовився слухати свого пана? Завважте, що Йосиф зробив угоду з людьми в Єгипті таку: що люди мали прийти перше і просити його щоб він купив їх для фараона. Це був образ викупу тих людей з роду людського, що приходять до Ісуса Христа і просять, щоб їх купити (1Мойс.47:19 – 23). Ті що сталися членами тіла Христового перші прийшли до Ісуса Христа і згодилися чинити яка б то не була воля Його і Отця. Тоді Його ціна викупу є положена за них, і тоді вони належать до Нього а не до себе. Від тоді вони сталися Його слугами і невільниками, зобовязані чинити Його прикази. Вони не були куплені проти їх волі, але тому, що вони бажали бути куплені. Боже правило є таке саме всякого часу.

Без ріжниці чи людина покликана Господом і отримає життя в душі або чи її надія життя є на землі, то однак порядок її викупу є той самий. Слідуючий текст відноситься до тих, що із малого

ВИКУП

стада: “Покликаний бо у Господі невільник, той визволений у Господа. Так само й хто вільним покликаний, той невільник Христів. Ціною ви куплені; не робіться невільниками людськими” (1 Кор.7:22,23). Ті не були покликані аж поки вони перше не піддалися в посвяченні чинити Божу волю, і аж тоді ціна викупу була ужита для них і вони були куплені і Господь стався їх властителем. Будучи прийнятими в Господі, вони сталися Його невільниками і слугами, тому що вони добровільно згодилися бути купленими згідно з умовинами Господа. Вони продали себе цареві – 1 Царів 21:20,25.

Лукаві люди не будуть викуплені: “Були ж і лже пророки між людьми, (в Ізраїлі), як і між вами (Християнами) будуть лжеучителі, котрі введуть єресі погибелі, і відцуравшись викупившого їх Владики, приведуть на себе скору погибель” (2 Петра 2:1). Такі були перші куплені, але потому сталися лукавими, заперечили Господа і ціну Його крові якою вони були куплені; і для таких спасення вже немає, як про це виразно говорить Писання – дивись Жидів 6:4-10; 10:26-29.

Писання говорять про дорослих та вірних Християн як про “старших”, що були викуплені: “І (двайцять чотири старці названі членами тіла Христового) співвають пісню нову, глаголючи: Достоеєси прийняти книгу, і отворити печаті її,

СПАСЕННЯ

бо Ти був заколений, і відкупив єси нас Богу кров'ю своєю, з усякого роду, і язика, і народу і поган” – Одкр.5:9.

Це святе Писання не може відноситися до лукавих, тому що вони не є викуплені Богу. Слова цього тексту показують безперечно, що ніхто автоматично не є куплений, бо ті старці були викуплені із всякого роду.

Члени тіла Христового є викуплені, як це зазначено в слідуючому тексті: “І сьпівають вони, як би нову пісню, перед престолом, і перед чотирма животними і старцями. І ніхто не зміг навчитись пісні, тільки сто сорок чотири тисячі, що викуплені від землі. Се, що не опоганились з жінками, вони бо чисті. Се, що йдуть слідом за Агнцем, де б Він не йшов. Се, що викуплені від людей, первістки Богу і Агнцеві” – Одкр.14:3,4.

Цей факт, що вони були “викуплені від людей” показує, що всі люди не були втоматично куплені. Члени тіла Христового, згадані тут, були перші посвячені які згодилися чинити Божу волю, і через те просили щоб їх викупити. У своїм замірі викупу Бог не розріжнює між людьми, але всі, що є викуплені, мусять мати віру в Бога і Ісуса Христа, і тоді вповні посвятитися чинити волю Божу. Це правило Боже відноситься до всіх. Дальше, ці члени тіла Христового є “первенцями” Богу і Христу; що доказує, що будуть і інші люди, які ті

ВИКУП

шитимуться викупом і будуть уживати віри в Бога і в Христа через повне посвячення чинити волю Божу.

“ЕКЗАГОРАЗО”

Ще інше грецьке слово “екзагоразо”, що є більше виразне і сильніше чим “агоразо”, що значить “купити або викупити; викупити цілком; дістати цілком; викуп; визволення, і увільнення” Це відноситься до викуплення сотворінь і до викуплення назад часу дотично сотворінь. Завважте в листі до Гал.3:13,14: “Христос викупив нас од клятьби закону, ставшись за нас клятьбою, (писано бо: Проклят всяк, хто висить на дереві), щоб на поган благословення Авраамове прийшло в Христі Ісусі, щоб обітування Духа прийняли ми через віру”.

Непослушні й неохочі жиди не були викуплені від клятьби закону, ані непослушні погани не є викуплені від клятьби або неволі гріха. Цей текст говорить: “Щоб обітування Духа прийняли ми через віру”. Це показує, що Християни охочо вірують і ступають слідами Ісуса Христа. Всі інші з Жидів остаються під клятьбою закону. Знов написано: “Як же прийшла повня часу, послав Бог Сина свого, що родивсь від жени і був під законом, щоб викупив тих, що під законом, щоб ми прийняли всиновлення (Гал.4:4,5). Після цього тексту то

СПАСЕННЯ

лише ті з жидів, що були всиновлені, зістали викуплені. Це можна вповні поперти Писаннями: “(Ісус) у своє прийшов, і свої не прийняли його. Которі ж прийняли Його, дав їм власть, дітьми Божими статися, що вірують в ім’я Його і що не від крові, ні від хотіння тілесного, ні від хотіння мужеського, а від Бога родились” – Йоана 1:11-13.

Виходить, що невіруючі не були викуплені, а ті, що вірували і посвятилися Христу, були викуплені. Те саме грецьке слово, що відноситься до викупу назад часу, є ужите в слідуючому тексті: “Викуплюючи час, бо дні лихі” – Ефес.5:16.

Грецьке дієслово луо, що значить “увільнити”, є основою або коринем грецьких слів переложених “викуплені” в слідуючих текстах: “Ми ж уповали, що це Він, що має збавити (грецьке “лутро”); а до всього того третій се день іде сьогодні, як се сталося” (Луки 24:21). “Знаючи, що не тлінним сріблом або золотом викупились (грецьке “лутро”) од марного життя вашого, від отців переданого, но дорогоцінною кров’ю Христа, як непорочного і чистого агнця” – 1Петра 1:18,19.

Це останнє святе Писання відноситься лише до тих, що утекли від організації Сатани і посвятилися Богу через Ісуса Христа. Грецьке слово “лутросіс”, що значить “викупити” через заплачення ціни, є ужите в слідуючому тексті: “Благословен Господь Бог Ізраїлев, що одвідав і зробив ізбавленнє (відкупив) народові своєму” (Луки 1:68).

ВИКУП

Лише ті, що сталися Господніми людьми є включені тут. Знов в Луки 2:36-38 згадується про тих, що “сподівалися збавлення” через того, що Єгова обіцяв. В листі до Жидів 9:12 написано є: “А своєю (Христовою) кровю, увійшов раз у сьвятиню, знайшовши вічне відкуплення”. Тут апостол не класує себе з цілим родом людським, але говорить про “за нас” (9:24), що утекли до Христа і радісно посвятилися чинити волю Божу.

Аполітросіс, значить “звільнитися”; “увільнити від чогось” “викупити; увільнити по заплаченні ціни викупу”, і “визволитися”, і це слово уживається в слідуючому тексті: “Як же зачне се діятись, випростуйтеся і підіймайте голови ваші; бо наблизилось викуплення (Діаглот, визволення) ваше (Луки 21:28). Це викуплення є визволення якого зазнали ізраїльтяни виходячи з Єгипту (2 Мойс.6:6; 15:13; Пс.106:9-11); і також якого зазнали вірні послідовники Ісуса Христа, будучи увільнені від організації Сатани; цебто, Вавилону. По 1918 році вірний останок з насіння Господньої організації був увільнений або визволений з організації Сатани Господньою силою. (Пс.107:2, 3; Іса. 52:9-11; Ерем. 31:10-12). “Правда ж Бога через віру Ісус -Христову усім і на всіх віруючих; нема бо різниці всі бо згрішили, і лишені слави Божої, оправдають ся ж дармо благодаттю Його, викупленням, що в Христі Ісусі” (Рим.3:22-24).

СПАСЕННЯ

Тут знов викуплення відноситься лише до тих, що мають віру, яка приносить оправдання для таких віруючих. Такі є увільнені з неволі, а ніхто інший.

У слідуючому тексті те саме грецьке слово є переложене на “викуплення”: “Не тільки ж (воно, цебто, люди доброї волі. Господні інші вівці), та й ми самі, первоплід духа маючи, й ми самі в собі стогнемо, ждучи всиновлення, избавлення тіла на шого” (Рим.8:23). В цьому тексті “наше тіло”, котрого Ісус Христос є головою, цебто, Христа, включаючи Ісуса Христа, голову і 144,000 члени тіла Його, що зазнають викуплення або визволення. Видимий доказ цього викупу становить визволення вірних на землі із неволі сатанської організації, в якій вони були невільниками і в'язнями аж до 1918 року, в котрому то часі Господь прийшов до храму і зібрав своїх вірних до себе. Ті ж, що в Христі Ісусі, є згадані в слідуючому тексті: “З него ж і ви в Христі Ісусі, що стався нам премудрістю від Бога і праведністю, і освяченням і викупленням” (1Кор.1:30). Певно, що це не відноситься до тих що відкидають Божу провізію через Ісуса Христа.

В листі до Ефесян 1:7,14 є ужите те саме слово: “В котрому маємо збавлення кровю Його й оставлення гріхів по багатству благодати Його”. “Котрий, єсть задаток насліддя нашого на викуп придбаного, в похвалу слави Його”

ВИКУП

У чотирнайцятому верші слова “викуп придбаного” переложені тут з одного грецького слова *peripoiesis*, те саме слово ужите в 1Петра 2:9, що описує “люди приналежні до Бога” (А.П.В.). Ті згадані “викуплені” є тіло Христове, і ніхто инший. В Ефесян 1:7,14 “викуп” є обмежений до тих, що вдаються до Бога за кровю Христа як єдине средство спасення, і котрі отримують прощення гріхів і “задаток” духа (щоб заключити угоду). Коли диявольська організація упаде, тоді ті “викуплені” будуть цілком визволені. Знов, в листі до Колосян 1:14 написано є: “В котрому маємо викуп кровю Його і прощення гріхів”. Згаданий тут “викуп” не відноситься автоматично до всіх людей, але до тих, що добровільно шукають і просять о це. Він (викуп) може включати усіх людей, що приходять до Бога і бажають спасення.

В листі до Жидів 11:35 те саме грецьке слово є переложене “збавлення”, а після Юнга, “викуп”. “Жінки приймали мертвих своїх з воскресення; инші ж побиті бували, не прийнявши збавлення, щоб лучче воскресення одержати”. Вірні старинні мужі відмовилися приймати викуп, який увільняв їх від терпінь ціною компромісу з диявольськими слугами або організацією. Коли ті вірні одиниці будуть пробуджені із мертвих, тоді вони радо й свідомо приймуть викуп через Ісуса Христа. Вони указали їх віру в Бога і в Його обітницю піс

СПАСЕННЯ

лати їм Месію, і вони затримали їх невинність.

Грецьке слово “литрон”, що значить “щось увільнити”, цебто, ціною викупу, є переложене на “викуп” в слідуючому тексті: “І хто хоче між вами бути першим, нехай вам буде рабом, як Син чоловічий не прийшов, щоб служено Йому, а служити, й дати душу свою яко викуп за многих” (Мат. 20:27,28). Перед словом литрон стоїть приставка антї, що значить замість, відповідність, в чийсь користь, це останнє слово є найлучше переложене. Воно як раз протиставить зложеному слові антїлутрон в 1 Тимотея 2:6. В Маттея 20:25 приставник антї не може значити “точно-відповідної ціни”, тому що кров-життя Ісуса не була відповідною ціною для многих, але “за” многих.

Божий закон в 3 Мойсея 19:21 показує, що життя яке купує когось мусить бути відповідною ціною того, що було втрачене; отже життя Ісуса мусить бути рівне тому, що Ісус викупив многих. Та сама справа є властиво зазначена в євангелії Марка 10:44,45: “І хто хоче між вами статися першим, нехай буде усім рабом. Бо й Син чоловічий не прийшов, щоб служено Йому, а служити й дати душу свою у викуп за многих”. Ісус дав своє життя яко викуп за многих і цим Він купив для таких повне і ціле життя, і всі права до нього, для тих многих, що пристусовуються до Божого назначеного права відносно спасення. Певно, що Ісус не прийшов

ВИКУП

спастися, і дати своє життя за добровільних грішників. Це правда, як це написано в листі до Римлян 5;8,10, що Христос умер за нас коли ми ще були ворогами. “Являє ж свою любов до нас Бог (у тому), що як ще були ми грішниками, Христос за нас умер”. “Коли бо, ворогами будучи, примирились ми з Богом смертю Сина Його, то багато більше, примирившись, спасемось у житті Його. Цей текст не включає усіх, а лише “покликаним святим” Рим.1:7.

В першому листі до Тимотея, Тимотей дістав поручення і був післаний навчати тих людей, що посвятилися чинити волю Божу, включаючи й тих, що були взяті зо світа для Єгового ім'я. Натхненні слова апостола можна зсумувати як слідує: Бог не зважає на особу, але це Його воля, щоб всі люди спаслися і до зрозуміння правди прийшли, бо є один Бог і один посередник між Богом і людьми, а ним є Ісус Христос, що дав себе у викуп за многих; розуміється, за всіх тих, що шукають Господа. Це очевидно значить що Ісус Христос є Посередником усіх, що перше увійшли в угоду чинити волю Божу. Із усіх повисших текстів святого Писання можна бачити, що Ісусова жертва викупу не сягає автоматично кожного чоловіка, чи він цього бажає чи ні, але лише ті отримують користь із того, що перше шукають дороги праведності і вірують в Бога, що Він є Всемогучий і що

СПАСЕННЯ

кров Ісуса Христа є средством спасення, і котрі добровільно згодилися чинити волю Божу. Без Ісуса Христа, як Посередника, жадний чоловік не може примиритися з Богом. Ісус купив рід людський своєю кровю, і Він увільняє від немочей гріха лише тих, що добровільно бажають бути визволені й спасенні.

Бог указав свою ласку до грішних людей, т.є. по томків Адама, і такий є наслідок Його любові і до броти. Тим то Писання говорить: “Так бо полюбив Бог світ, що Сина свого єдинородного дав, щоб кожен, віруючий в Него, не погиб, а мав життя вічне” (Йоана 3:16). Лишень ті, що вірують в Нього будуть викуплені від смерті: “Бо не післав Бог Сина свого на світ щоб осудив світ, але щоб спасся Ним світ” (вірш 17). Цей прояв Божого милосердя є, щоб люди спаслися, та це не значить, що вони мусять бути спасенні без огляду чи вони цього бажають, вірять в це, чи чинять що інакше.

Без жертви викупу жодний чоловік не може спастися. Тому, що він є грішником через наслідство від Адама, і на всіх грішниках лежить “гнів Божий”, т.є. Божий справедливий засуд, що впав з причини упавшости через гріх. Бог не може дати признання незвершеній річі. Не із-за приложення справедливості, але із-за уживання своєї люблячої доброти, о що Бог постарався, щоби Ісус міг купити людей і що коли люди покажуть їх віру в

ВИКУП

Бога і Христа, то такі отримають користь бути увільненими з неволі гріха і дістати нагоду доказати свою невинність до Бога, і чинячи так отримають спасення через Ісуса Христа. Однак ті, що занедбують або відмовляються вірити, не можуть отримати спасення. Коли б вони могли, тоді це значило б, що умовини віри не є виконані. Отже святе Писання виразно каже: “Отець любить Сина. І все дав у руки Йому. Хто вірує в Сина, той має вічне життя, а хто не вірує Синові, не бачитиме життя, а гнів Божий пробуває на Йому” – Йоана 3:35,36.

Нема дороги для чоловіка щоб утекти від справедливої кари вічної смерті окрім заслуги Ісуса Христа яку чоловік прийме і буде уживати. Отже теорія відносно викупу за всіх незалежно від вірування цілком не знаходить підстави у св. Письмі.

Викуп є дорогоцінною річчю або ціною, яка була представлена щоб купити людство і котра то ціна точно відповідає тому, що звершений чоловік Адам втратив для себе, і для всіх своїх потомків.

Офіра за гріх є представленням і заплатаю Богу Єгови яко вартість або ціна викупу. Ісус умер на землі і Його кров-життя була виллята як викупна ціна. Бог підніс Ісуса зі смерті духовою істотою і вивисив Його в небі і вповні одягнув у всяку власть і силу виконати Божий замір. Ісус Хрис

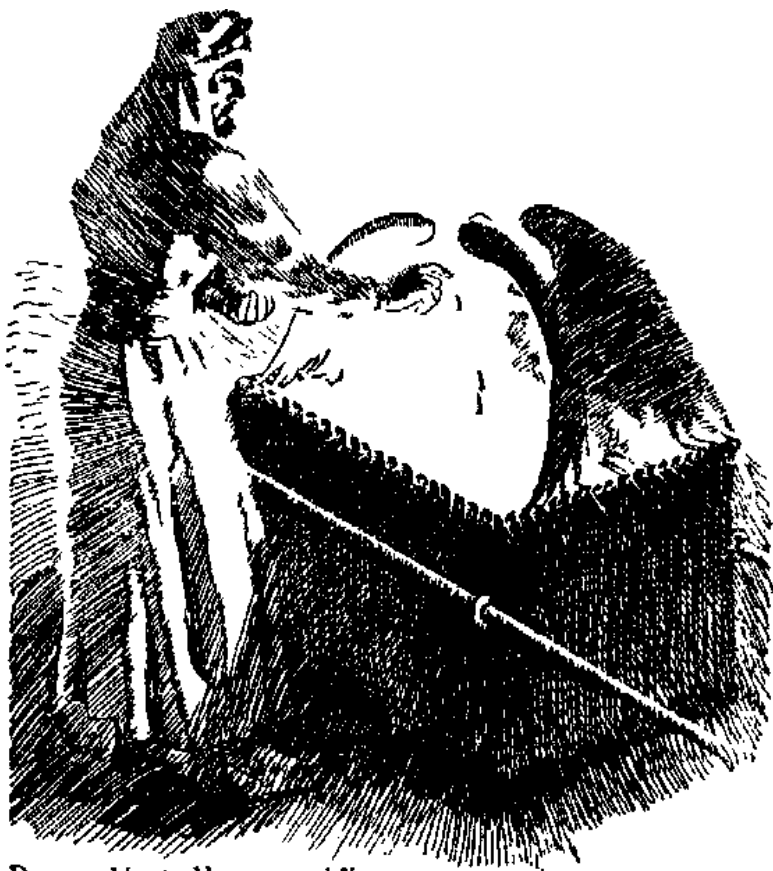
СПАСЕННЯ

тос, себто Божество в небі, представив Богу Єгови ціну, а іменно, Його право до людського життя яко офіру за гріх. Така є офіра за гріх. Акт викуплення включає не тільки достарчання ціни але представлення і уплочення тієї ціни викупу. Вся робота достарчання ціни і уплочення її, стала виконана Ісусом Христом в гармонії з волею і приказом Божим. Отже з цього виходить, що Ісус Христос сам і віддільно від членів свого тіла виконав акт викупу людства.

Пророчий образ, зроблений в типічний день примирнення з приносами жертвів в наметі у пустині, попирає повисше заключення. Бичок, що був типом на чоловіка Ісуса, був приведений на двір на мету і заколений там, що представляло землю де Ісус був убитий. Первосвященик Ізраїля типічно брав кров бичка і вносив у “Святая Святых”, що відповідало небу і там кропив кров'ю, котра представляла життя убитого чоловіка Ісуса Христа.

В сповненню ця часть образу представляла Ісуса Христа великого Первосвященика, що взійшов до неба, представив і заплатив дорогоцінну річ, а іменно, Його право до людського життя, Богові. В типі, священник кропив кров'ю віко благальні сім раз. “Сім”, будучи символом небесної повноти, показує, що кров'ю було кроплено в небі в повноті самим Господом т. є Ісусом Христом, який цілком і повністю заплатив ціну за рід людський (дивись 3 книгу Мойсея, 16 голова).

ВИКУП

Presenting the sacrifice

Первосвященик в образі входив у Свята Свя-тих і нікому іншому не було дозволено увійти ту-да з ним. Завважте тепер слідуючий текст: “У дру-гу ж (Свята Святих), раз у рік сам архієрей, не без крові, котру приносить за себе і за гріхи несві-домих людей” (Жид. 9:7 Діаглот). “Тільки ж ніко-го щоб не було в соборному наметі, коли він увій

СПАСЕННЯ

де покутувати в святині, аж коли вийде. І так відправить він покуту за себе і за дім свій (священичу помазану клясу в прообразі) і за всю громаду Ізраїлеву” (3 Мойс. 16:17). Так і в позатипі Ісус Христос великий Первосвященик представив ціну свого людського життя, ціну викупу, за царський дім, котрого вибрав Бог, і також за гріхи людей – Жид. 9:17, 24.

Часто було говорено, що церква, т. є. прославлені члени тіла Христа через їх жертву мають часть в офірі за гріх; і для попертя такої теорії слідує святі Писання є подані: “І заколе козла про жертву за гріх, що буде за людей і внесе кров його за завісу, і чинитиме з кров’ю його так само, як чинив з кров’ю бичка, і бризне на віко нею і перед віком” 3 Мойс.16:15.

Ні вищезгадані, ані жодні інші Писання не підтримують заключення, що члени тіла Христового мають яку будь часть в офірі за гріх. Кров-життя чоловіка Ісуса є єдиною дорогоцінною річчю, ціною викупу, котра є представлена і уплочена яко офіра за гріх. Тоді запитуємо, що означає жертва Господнього козла і кроплення його кров’ю як було показано в образі, якщо не кроплення за людство яко часть офіри за гріх? Це є правда, що кров Господнього козла буде взята до Святая, до тога ж самого що і кров бичка. В образі козел не приносив на жертву себе сам, але жертва була

ВИКУП

зроблена через первосвященника. В позаобразі жодний чоловік не жертвує сам себе, але Господь Ісус великий Первосвященник приносить на жертву. Значіння жертви і кроплення кров'ю Господнього козла очевидно є це: Що кожен з роду людського хто став покликаний “високим покликом” мусить нести зневаги, що впали на Ісуса Христа і через те мусить терпіти з Ним і вмерти з Ним після обставин, які мусять попередити царювання з Ним у небі. Для попертя цього є натхненні слова апостола: “Тепер радуюсь у страданнях моїх за вас, і доповняю недостаток горювання Христового у тілі моїм (смертному) за тіло Його, котре єсть церква”(Кол.1:24). “Вірне слово: коли бо ми з Ним умерли, то з Ним і житимем. Коли терпимо, з Ним і царюватимем; коли відцураємось, і Він відцурається нас” (2 Тим.2:11,12). “На се бо ви покликані, бо і Христос страждав за вас оставляючи вам приклад, щоб ви йшли слідом за Його стопами” (1 Петра 2:21).

Отже в типі козел Господній представляв народ жених з духа і котрі як людські сотворіння мусять вмерти і мусять бути вірні аж до смерти, щоб могли брати участь з Ісусом Христом у царстві, і зазавати втіхи найвисшим ступенем життя, і царювати з Ним. “Нічого не бійся, що маєш терпіти. Ось диявол вкидатиме декотрих із вас у темницю, щоб спокусити вас; і матимете горе десять день.

СПАСЕННЯ

Будь вірний аж до смерти, і дам тобі вінець життя” (Одрк.2:10). “І жили і царювали з Христом тисяч років” – Одрк.20:4.

Отже цьому, що понижче зазначено не можна успішно заперечити, а іменно: що Бог постарався о спасення через Сина свого, Ісуса Христа; що кров-життя чоловіка Ісуса виллята на Голгофі є ціною викупу за грішного чоловіка, котрою то ціною купив він всі права, що Адам втратив для своїх потомків; що та ціна була представлена в небі і заплачена Богу яко офіра за гріх для користи многих, що вірять в Господа Ісуса Христа; що це було виконано Ісусом Христом в послушенстві до Божої волі; що Ісус Христос заплативши ціну викупу стався властителем всіх людей і всі отримують користь з неї, що є послухні; що життя вічне є дарунком Бога Єгови через Ісуса Христа на шого Господа, тому що спасення приналежить до Єгови, а Ісус Христос є Його средством достарчаючим спасення; що нема іншого средства дістати життя; і що жоден чоловік не може дістати життя вічного хіба що він вірить в Бога і в Господа Ісуса Христа і просить о спасення виконуючи безвиїмково угоду чинити волю Божу. Цей клас релігійністів знаний як “високі критики” не признають Біблійної науки про жертву викупу. Вони говорять що Ісус був великим і добрим чоловіком, але Його смерть на дереві була ніщо більше, ніж

ВИКУП

смерть будь якого іншого чоловіка і не може забезпечити викупу роду людського. Будучи добро вільно несвідомими відносно Божого розпорядження для спасення чоловіка “високі критики” є мудрі у своїй власній самовпевненості і сліпі до правди (Рим.11:25;12;16). “Бачив ти чоловіка, що себе за мудрого має? На дурного більш надії, аніж на такого”(Прип.26:12). Чоловік, який бажає отримати спасення до життя повинен навчитися Божої провізії для спасення, бо нема ніякої іншої дороги щоб бути спасеним.

Єгова відкрив свій замір найперше викупити й увільнити церкву, цебто так сказати тих, що становлять членів тіла Христа, які-то вибрані одиниці мають царювати з Христом в Його царстві; і друге, після того як вибирання вибраних членів стало завершене до потрібного числа тоді наступила слідуєча робота Господа, щоб зібрати й увільнити своїх “інших овець”, і яка-то остання робота поступає тепер уперед. Задовго до приходу Ісуса Христа на землю як чоловіка, Бог, устами своїх святих пророків говорив відносно Його розпорядження для спасення роду людського, що буде вірувати і слухати Його. Порушена тут справа є першорядною важністю для тих, що вірять, тому, здається, що добре тут буде розглянути в подробицях пророчі святі Писання, що були написані нім викупна ціна була дана і котра-то часть свя

СПАСЕННЯ

того Писання була давно зазначена в “Старому Завіті.

Англійське слово “викуп” (переложене з французької мови) походить з латинського слова *redemptio* (французьке: ранкон). Таким чином два слова викуп і вирятувати мають звязь одне з другим і це є також правдою у святому Писанні. Ос кілька англійське слово викуп вживається в наших студіях, то дефініція слова викуп як вона подана Вебстером, лексікографом, є наведена тут, а іменно: “викуп” як іменник означає “акт викупу, вибавлення або увільнення полоненого через ком пенсацію”. Гроші, ціна або компенсація заплачена або запотребована за викуплення полоненого чоловіка чи людей; заплата, щоб увільнити від по лону, кари або втрати. Той або те, що викуплює або звільняє як дієслова: “Збавити від полону, раб ства, покарання або тому подібне через заплачення ціни; викупити з неволі: Звільнити від гріха, та покарання за нього і тому подібне; бути визволителем”.

Слово вирятувати визначається як: “Повернути посідання через заплачення обумовленої ціни; знову купувати. Викупити, визволити або рятувати з полону чи неволі, чи від якої-будь повинності чи зобов'язання терпіти або позістати при втраті через заплачення ціни або викупу. Дістава ти назад або повернути заставлене, або закладену власність

ВИКУП

через потрібне виконання якого-то обов'язку, та заплачення того, що могло бути відповідне. Рятувати; визволяти; витребувати”.

В оригіналі святого Писання різні гебрайські слова є переложені словами “викуп”, “вирятувати”, “ізбавив”, “спасати”, і подібні слова, що є повисше ужиті. Гебрайські слова гаал і пахдах є переложено на “викупити” і “вирятувати”. Там мусить бути деяка складова частина кореня із значенням кожного гебрайського слова, що робить його відповідним і придатним для вживання у всіх різноманітних сполученнях: тобто, відносно звільнення або збавлення. При цьому є подані приклади.

Гебрайське слово гаал, переложене на “вирятував” є уперше вжите в святому Писанні в 1Мойс. 48:16 у зв'язку з Яковом: “Ангел що вирятував мене”. Господь дав приказ Мойсейові: “Тим же то йди, промов до синів Ізраїлевих: Я Господь... і вирятую вас (не жертвами, а)... рукою простягнутою” (2 Мойс. 6:6). По переході Червоного моря, сказав Мойсей до Єгови: “В твоїй милості ведеш народ, який ти вирятував”. (2 Мойс. 15:13 англ.). В слідуючих текстах те саме гебрайське слово є переложене на “ізбавив”: “Спогадай твою громаду, що з'єднав її оддавна- ізбавив, як Твоє насліддє, тую гору Сион, на котрій ти осівся!” (Пс.74:2).

СПАСЕННЯ

“Ізбавив народ твій раб’ям твоїм (не через жертву), синів Якова й Йосифа” (Пс 77:15). Пророчі слова в Псалмї даліше наведені є відносно Ісуса, нашого Вибавителя, а іменно: “Приближися до душі моєї, вирятуй її; спаси її задля ворогів моїх!” (Пс.69:18). Ісус є уповноваженим царем Єгови, про котрого є написано: “Боже! Суд твій дай цареві (Ісусу Христу) і справедливість синові Царя (Єгова, Цар Предвічності). Він змилює над мізерним і бідним, і спасе душі бідних. Від гнету і насилля вибавить їх душі, і кров їх буде дорога перед Його очима” Пс.72:1,13,14). Те саме слово знаходиться в слідуєчих текстах: “Благослови душе моя Господа, і все внаутро моє-святиє ім’я Його!” Він вибавляє тебе із могили, вінчає тебе ласкою і милосердям” (Пс.103:1,4). “Да скажуть вибавлені від Господа, (останок з сатанської організації) котрих він вислобонив з руки ворога” (Пс. 107:2,3). “Почуйте, народи слово Господнє, й вістять його островам далеким, і кажіть: Той, що розсіяв Ізраїля (духового Ізраїля в 1918 році), той і збирає його (Його олюблені і вірні одиниці в 1919 році і далі) тай стерегтиме його, як пастир стадо своє. Викупить бо Господь Якова й вибавить його з руки того, що був дужчий од него. І прийдуть й будуть веселитись на горах Сионових, і збігатись на дари Господні” Ерем. 31:10-12.

“Яків” символічно представляє Божих помазаних людей на землі, до котрих Господь Єгова

ВИКУП

каже: “А тепер так говорить Господь, творець твій, Якове, той, що утворив тебе, Ізраїлю: Не лякайся бо я тебе визволив з неволі, дав тобі ім'я: Ти мій. А мої свідки, говорить Господь ви й слуга мій, що я його вибрав, щоб ви знали й вірили мені та й зрозуміли, що се—я...” – Іса.43:1,10.

Між іншими святими Писаннями в котрих гебрайське слово гаал є переложене на “відкупив” знаходяться слідуючі: “Звеселяйтеся ж, ви, небеса, про Господнє діло; викликайте, глибини земні; за шуміте радісно, ви гори з гаями й борами своїми; відкупив бо Господь Якова (Божих вибраних людей) й прославиться в Ізраїлі. От що говорить Господь, що відкупив тебе та приспособив тебе змалку, з лона матірнього: Я Господь: Я сотворив усе; я один розпростер небеса й своєю силою утвердив землю” (Іса.44:23,24). Подібно і в шостому вірші: “Се глаголе Господь, цар Ізраїлів, і його відкупитель, Господь сил: Я первий, я й останній і крім мене нема Бога (Іса.44:6). Це було в році 1919 що Господь визволив позатипічного “Якова” клас свого вірного останка з організації сатани і привів їх в царство зібравши їх в храмі.

Подібно уживається слово “викуплений”, як здається, в слідуючому тексті: “Скинь ланцюги з шиї твоєї, невольнице - дочко Сионова! Бо так говорить Господь: Ви продані були за безцінь, і без срібла будете викуплені” (Іса.52.2,3). Завважте,

СПАСЕННЯ

що ці були викуплені без викупної ціни. Останок тепер є визволений або викуплений з організації сатани і буде цілковито вільний від тієї організації, коли Господь в Армагедоні знищить усе, що належало до сатанської організації, і тоді всі, що переживуть побачать спасення Єгови для користи Його людей. Божий помазаний останок став вільний від сатанської організації, від часу, коли вони зрозуміли, що Єгова і Христос являються єдиними “висшими властями”. Вони знаходяться ще оточені сатанською організацією, котра чинить опір, проте будуть цілком визволені від неї в Армагедоні. В пророка Ісаї 52:9,10 є сказано: “Звеселяйтеся ж, заспівайте разом, ви, розвалини Єрусалиму, бо потішив Господь нарід свій, визволяє Єрусалим. Явив Господь руку святу свою перед очима всіх народів, і всі кінці землі побачать спасення нашого Бога”.

Знову останок є показаний як викуплений і визволений в слідуючому тексті: “Рушайте ж із Вавилону, втікайте від халдеїв; голосно весело вістіте—проповідуйте про се; ширіте сесю вість від краю до краю землі; говоріть: Господь викупив слугу свого Якова!” – (Іса.48:20).

Вірні є показані як визволені в слідуючім тексті: “День бо помсти мав я на умі, і настав рік визволу людей моїх” (Іса. 63:4). Це не відноситься до ціни викупу але відноситься до визволення Бо

ВИКУП

жих людей в тому часі коли Він виконає свій гнів проти ворога.

В слідуючій тексті є показано контраст між тими, хто колись був просвітчений, але стались невірними і котрі назначені під символом “Ефраїм”; і тими, що залишилися вірні і правдиві до Господа і котрі були народжені в Сионі і через те стались дітьми Сиону, Божої організації, а іменно: “О Ефраїмове беззаконство зв’язане в узол, сховано його гріх, не забудесь! Прийдуть на нього муки породіллі (представляючи невірних, котрі становлять “лукавого слугу” класу); “він – не розумний син (що колись були просвітчені, а опісля взяли мильний напрям); інакше не ждав би, аж прийдеться родити дітей (т. є, інших дітей Сиону, починаючи роком 1918 з приходом Господа Ісуса Христа до храму, коли Він зачав збирати їх до свого храму). Та я вибавлю ((гебрайське) пахдах; звільню) їх (вірних, котрі є народжені в Сионі) із потали пекла, відкуплю їх (дітей Сиону народжених по 1918 році) від смерти. Де жало твоє, смерте, а ти пекло, де твоя перемога? Жалю з-за сього у мене не буде” – (Осії 13:12–14).

Замість того, щоб відсилати цей текст до викупу Адамових потомків через дорогоцінну кров Ісуса, то він відноситься до “нового створіння” (2 Кор 5: 17, Діаглот). В доказ цього заключення, що одиниці тут вибавлені є вірні члени котрі є при

СПАСЕННЯ

ведені до Божої організації, апостол наводить слова з цього самого текста, а іменно: “Де в тебе, смерте, жало? Де в тебе, пекло, перемога?” (1 Кор. 15:55). Божі помазанники були визволені від смерти в тому часі, коли вони були оправдані Єговою після їх посвячення. Однак викуплення, про що тут пророкував Осія, бере місце після того, коли з духа народжені одиниці доказали свою вірність і затримали свою невинність до Бога і були приведені в храм.

Цей текст не може бути властиво пристосований до купівлі цілого роду людського через пролиту кров Ісуса Христа, оскільки ми бачимо, що мова того тексту відноситься лише до тих, хто був оправданий і народжений з духа (Йоана 3:3,5). Викуплені одиниці стали звільнені до царства через введення їх в храм. В 1918 році, або десь в тому часі, сатана старався знищити всіх посвячених. “Ефраїм” клас відпав і ставсь “лукавим слугою” (Мат. 24:48-51), і Бог не дозволив цьому класу залишатися тривалий час в Сионі; а щодо вірних одиниць, то ці були вибавлені або визволені від влади противника, котрий сподівався звести їх в могилу і знищити на смерть. Рік 1914 зазначив час, коли Ісус Христос прийняв владу і був висланий Єговою царювати. Тоді війна зачалась в небі і також на землі (Одкр. 12:7-12). Це зазначило “почин горя” на землі (Мат. 24:7,8), і від тоді

ВИКУП

аж до 1919 року Божі, з духа народжені одиниці знайшлись у великому стражданню; а в 1919 році Господь вирятував і визволив вірних з організації сатани і таким чином перешкодив ворогу занепасти їх. Завважте даліше цей текст, що попирає таке заключення: “О, страдай ще, звивайся від болю, дочка Сионова, мов породілля, бо поки що покинути город свій мусиш і в чистому полі стояти, аж зайдеш у Вавилон. Та звідти будеш вирятувана; тебе викупить Господь із рук ворогів твоїх” – Мих.4:10.

Через свого пророка Єгова каже про “широку дорогу” названу “дорогою святою” по котрій очищені Господом мусять ходити (Іса.35:8-10). Перед приходом Господа до храму в 1918 році вірні були змушені мішатися із сатанською організацією, і вірні вірили, що правителі цього лукавого світа становлять “висші власті” (Рим.13:1). Коли Господь відкрив вірним свою столичну організацію і їх споріднення до неї, тоді вони зрозуміли правдиве значення “широкої дороги” і негайно зачали свій похід. Всі праведні мусять йти нею. Останок мусить провідничити на тому шляху і навчати інших, хто шукає дороги праведности, щоб вони могли пізнати дорогу, прийти до Бога і до Ісуса Христа. “Нечистим” не є дозволено ступати тим шляхом. Внаслідок того хто ж ступить і буде йти тим “широким шляхом?” Спасені Господом; як

СПАСЕННЯ

написано: “Лева там не буде, ні звір хижий на його не ступить; ні, він там не знайдеться; ходити ним будуть самі лиш спасені” – Іса.35:9.

Цей останній наведений текст указує на тих, що є вибавлені. В слідуючих текстах він, як здається, відноситься до Божих посвячених одиниць, котрі є викуплені, і що Бог Єгова являється Відкупителем тих, що є вірні Йому; і що Він не вибавляє невірних або лукавих одиниць. Для попертя цього завважте слідуючі тексти: Іса.41:14; Іса. 43:14; Іса. 44:6,24; Іса. 47:4; Іса. 48:17, 20; Іса. 49:7, 26; Іса. 63:16; Ерем. 50:33,34. Бог Єгова є Відкупителем Сиону: “Се бо сам твій Творець стане мужем твоїм; на йм’я Йому- Господь Саваот, Він Відкупитель твій, Святий, Ізраїля. Він Богом всієї землі названий буде. В запалі гніву я на короткий час сховав був лице моє від тебе, тепер же вічною любов’ю помилую тебе, - говорить Господь твій Відкупитель” – Іса. 54:5,8.

Ті викуплені є приведені цілковито до Божої організації: “І прийде Одкупитель Сионові й синам Якововим, - тим, що навернуться од безбожності - говорить Господь” (Іса. 59:20; 60:16). Йов був прообразом або представляв лише тих, котрі цілком посвятилися Богу, і яко такий, він уживає цих слів: “Я знаю -Відкупитель мій живе, й він у послідній день підійме з пороку отсю розпадаючуся кожу мою” (Йова 19:25).

ВИКУП

Цей текст показує, що викуплення або визволення возьме місце в останніх днях, коли Єгова визволить своїх помазаних людей з лукавої організації сатани, а головно релігійного елемента, котрого сатана уживає, щоб противитись, зневажати і переслідувати їх. “Заступник бо в них сильний; він вмішається в справу їх проти тебе” – Прип. 23:11.

В усіх повисше згаданих, або наведених текстах нема прямої згадки відносно викупу або викупної грошової ціни чи плати. Ясне значіння подане до всіх цих текстів стосується звільнення, вибавлення, вирятуння і визволення від руки ворога, т. є організації сатани, включаючи його слуг, що противляться і переслідують Божих помазаників. Ніхто з ворожої організації не буде викуплений, але противно, тут говориться про збавлення від ворога. Це Єгова ділаючи через свого Головного Виконавчого Чиновника, Ісуса Христа, що виконає те звільнення, вирятуння або визволення від ворога. Те саме гебрайське слово гаал є переложене на “викупить” і є ужите в зв’язку з ціною викупу в слідуєчих текстах: “Коли зубожіє твій брат і продасть свою власність, то нехай прийде купець, його близький родич, і викупить, що продав брат його. А коли нема в людини такого, щоб викупив, та руки його зароблять, і стане за що викупити (замітки на полях) його ру

СПАСЕННЯ

ка домагатиметься і знайде достаток, так мусить поррахувати роки проданого й вернути лишнє чоловікові, якому продав, і вернеться; так до власності своєї. Коли ж не викуплять до кінця повного року, так буде хата, що в утвердженому місті, на завсігди власність того, хто купив її, в роди його; не буде вільною ювілейного року. ...А коли ніхто з Левітів не викупить, так у ювілейному році буде вільно продана хата в місті власності його; хати бо в містах Левітів їх власність між синами Ізраїлевими. ...Так послі того, як він продався, матиме право викупу свого; одному з братів його можна викупити його. Або син дядька його викупить його; або хто з найближшої родини його нехай викупить його; або коли руками що заробить, сам нехай викупиться. І полічиться він з тим, хто купив його, від року продажі до року ювілейного, а ціна за котру продався, буде відповідна лічбі років; як наємник полічить він йому дні свої” (3 Мойс.25:25-50). В слідуючих текстах, завважте, що від відкупителя вимагалось додати одну-п'яту до ціни, якою священники оцінили ту річ, що мала бути викуплена – 3 Мойс.27:13,15,19,20,27,28, 31, 33.

У повисше згаданих текстах ужите гебрайське слово гаал подібно уживається в книзі Руги, котре після перекладу Юнга читається як слідує: “і сказала Ноема своїй невістці: Благословен він

ВИКУП

(Бооз) Єговою за те, що не покинув своєї ласки ні живих, ні померших! І сказала їй (Руті) Ноема: “Цей чоловік наш родич; він з наших визволителів” (Рут.2:20). В слідуючій тексті слово “родич”, яке являється в Уповажненій Версії Біблії, походить від того самого гебрайського слова гаал, котре, після Юнга в кожному прикладі переложене на “відкупитель”. При досліді в Уповажненій Версії стоїть замінене слово відкупитель на родич, де воно стрічається в цих текстах, а іменно: Руті 3:9, 12,13; Руті 4:1, 3, 4, 6, 8,14. Подібна справа є описана в Єремії 32:7-9, де те слово є подібно ужите. У сповненню образу зробленого через Руту і Бооза, клас котрий представляла Рут, становить останок Єгови приведений до Господа по приході до храму, Ісусом Христом, Більшим Боозом, котрий уживає своєї заслуги викупу з 1922 року, купляючи їх, щоб вони могли бути оправдані і прийняті яко часть Його царської організації; приведені в Його стадо і зроблені членами “тіла Христа”.

СПАСЕННЯ

МІСТА ПРИБІЖИЩА

Це саме гебрейське слово гаал є вжите в зв'язку з містами прибіжища і відомщення за кожного вбитого. В такому разі потрібно заплатити то, що є рівне втраченому, себто життя за життя і це саме правило вжите в 5 Мойс.19:21 де про се є написано: “Око ж твоє нехай не щадить такого; життя за життя, око за око, зуб за зуб, рука за руку, нога за ногу!” Відносячися до міст прибіжища, кождий хто вбиває вбивцю є названий “месник (або заступник) за кров”. Це саме гебрайське слово гаал є перекладене в англійській Біблії на “месник”, а в Біблії перекладу Юнга на “заступник”, в сліду-ючих текстах, а іменно:4Мойс.35:12,19, 21,24,25, 27.

Викуплення кров'ю в кождім случаї не відно-ситься до купчої крові вибавлення на Голгофі але відноситься до відплати тим самим, тобто смер-тю, яко відплату ворогам Господа в битві Арма-гедон і котра буде задоволена через позатипічного Месника чи Заступника, Ісуса Христа, яко відш-кодування за кров, що була пролита ворогами Господа, іначе сказати, Месник або Заступник Ісус Христос вирівняє рахунки з ворогами Господ німи в битві Армагедон. Хто без умислу, ворожне чи чи злоби вбив иншого, міг втекти від кровоме-сника чи заступника і залишитися в місті прибі

ВИКУП

жища до смерти первосвященника, що спокутує гріх; тобто в пробразі він мусить втекти до Божої організації під Христом і там залишатися під спокутуючою за гріх кров'ю Ісуса Христа, вповаючи на пролиту кров як средство охорони і спасення. Ті, хто в теперішньому часі ненамірено переступали Божий закон і противились Його людям можуть дістати вибавлення від знищення посредством викупної крові великого Первосвященника Ісуса Христа. В сьому образі знищення ворога Божого в Армагедоні є представлено яко заплачену ціну за тих, котрі погибли від нечестивців. Ісус Христос, великий Первосвященник і Екзекутивний Чинovníк Єгови, ціною своєї жертви поставився о спасення для тих, хто втікає до Його прибіжища і Він є Екзекутором тих, хто остається у ворожій таборі і за своє лукавство вони потерплять знищення, щоб возмістити за їх злодіяння чинене ними Господу і Його людям.

В обидвох случаях показано визволення чи вибавлення посредством сплати боргу, що є відповідною платою за гріх. Викупна ціна дана на Голгофі була для тих, котрі уживають віри і послушенства до приказів Господніх. Актом вибавлення в Армагедоні буде покарано по заслугі кожного, тобто тих одиниць, хто спричиняв шкоду навмисно або иншим способом. Ті, хто таким чином спричиняв шкоду чи поповнив насильство проти Божих най

СПАСЕННЯ

менших слугів знаходяться в боргу із-за своїх злодіянь і такі вимушені заплатити і вони заплатять в Армагедоні своїм життям. Вони не можуть заплатити борг сим найменшим за спричинену їм шкоду, бо вони є мертві, але вони мусять заплатити за сю вчинену смерть найближчим родичам по мерлому. Як той, котрий спричиняє смерть, вбиваючи сих найменших, являється боржником, так смерть мусить бути виміряна для того вбивці через вбивання тим, котрий є найближчим родичем вбитого т. є. “заступником” і той заступник вирівняє борг вимагаючи життя вбивці. Завважте тепер на Божі слова відносно “християнства” і всіх народів, що добровільно поламали віковічну угоду. Рахунок мусить бути вирівняний зі всіма такими, і тому Господь промовляє: “Земля опустіє до щаді й мов би злуплена буде; бо Господь вирік се слово. Засумує, заніє, поникне, помарніє куля земна; поникнуть і ті, що звисока позирали на людей землі. Бо земля вся зледащіла під живучими на ній, вони бо переступили закони; змінили устами; зломали вічний заповіт”– Іса.24:3-5.

В положенні ненавмисного вбивці життя не вимагалось від нього. В типічному образі його захищав і охороняв первосвященик, а в позатипічному великий Первосвященик, Ісус Христос, що постарався о викуп для тих, хто втікає до Христа. В образі навмисний, добровільний або свідомий

ВИКУП

вбивця не міг вчинити спокути за своє життя жодним способом, але його життя мусіло бути забране месником чи заступником. Се чинитиметься над лукавими великим Вибавителем в Армагедоні. Це добре відображає і предсказує той факт, що пожертвуване життя чоловіка Ісуса не станеться покутою чи викупом для добровільних грішників, котрі відкидають Бога і Його провізію для спасення. Ті, що так помруть в Армагедоні в стані добровільного лукавства напевно не одержуть викупу (4 Мойс.35:30-33). Всі тексти святого Писання у котрих гебрайське слово гаал є вжите, доказують, що ні в якому випадку лукаві не стануть викуплені, але лише мізерні і бідні в Господі будуть викуплені. “Мізерні і бідні” є ті, що приходять до усвідомлення, що цілком неможливо спасти себе самого, котрі бажають бути спасеними, показують віру в Бога і Ісуса Христа і просять Ісуса Христа о вибавлення. Всі, що є нечистивцями і відмовляться прийняти Божу провізію для спасення залишуться під прокляттям наслідженого Адамового гріха: “Нехай повернуться безбожники в пекло, всі народи, що забувають Бога” – Пс.9:17.

СПАСЕННЯ

ПОКРИТИ

Гебрайське слово кхопхер є також переложене на “викуп”. Воно походить від гебрайського кхпхар, котре означає покрити. Воно спершу появилося в Біблії в 1Мойс.6:14, де Бог промовив до Нояга: “Зроби собі ковчег із соснового дерева; гнізда поробиш у ковчезі та й посмолиш його зсередини і знадвору смолою (кхопхер)”. Це саме слово описує покриття розходів чи витрат відносно господарового вола, котрий смертельно бодався, в слідуючих текстах, а іменно: “А коли віл бився перше і освідчено було господареві його та невбег ріг він його, і вмер мужчина чи женщина, вола мусять побити камінням і господар мусить згинутити (за добровільну недбалість не звернувши уваги на попередження). Коли наложиться на нього (господаря) викуп (кхопхер; ціну що покрийє втрату; після перекладу Юнга, покуту) мусить він дати за визвол душі своєї, щоб не положено на його” – 2 Мойс.21:29,30.

Як здається то заплочення грошового викупу було дозволено тільки тому, що господар вола не був навмисний чи безпосередній вбивця того, кого було вбито, але був посереднім винуватцем смерті по причині його недбалості, покриваючи ціну чи роблячи компенсацію грішми.

Після переліку ізраїльтян був даний ними ви

ВИКУП

куп як зазначено в слідуючих текстах: “Як перелічуватимеш (чинитимеш перепис) сини Ізраїлеві, так нехай кожен при переліку дасть Господеві за душу свою викуп (гебрайське) кхопхер) і не буде в них лиха, як перелічуватимуть їх. Ось що мусять вони давати: всі що переходитимуть до перелічених пів секеля, після секеля святині (двайцять гер один секель) пів секеля яко приніс Господеві” – 2Мойс.30:12,13.

Напевно викуп згаданий в повисше наведеному тексті не був відповідною ціною. Септуагінт передає гебрайське слово грецьким словом лутрон, котре перекладене в англійській мові на “викуп”. Це показує, що англійське слово “викуп” саме по собі не всякого часу означає “точна, відповідна ціна”. Не кожен викуп є відповідною ціною, але викуп Ісуса Христа, т. б. Його дорогоцінна кров була і мусіла бути відповідною ціною, тому що саме такої вимагалось, щоб викупити для Адамових потомків те, що Адам втратив для них.

В слідуючому вірші, в котрому слово “викуп” переложене є з гебрайського кхопхер було часто неправильно вжито до людства взагалі, а іменно: “Добре, коли в кого є ангел-хранитель один із тисячей, що вказують праву дорогу чоловікові. Тоді Бог змилюється над ним і скаже: спаси його відмогили; я знайшов викуп (покуту) (Юнга). Він

СПАСЕННЯ

вислободив душу мою від загибелі і бачить вона світло” – Йова 33:23,24,28, анг.

В сій пророчій картині Йов представляє вірних послідователів Ісуса Христа, але покриття викупу знаходиться в заступництві Ісуса Христа, котрий названий в цьому повисшому тексті святого Писання, Ангел-Хранитель. В 1918 році позатипічний клас Йова, тобто вірні послідователі Ісуса Христа, котрих Йов представляв були у великому горі, через утиски і переслідування ворогів. У сьому році Господь Ісус прийшов до храму Бога Єгови.

Святий дух, що був провідником Господніх людей виконавши своє призначення був забраний, а Господь Ісус сам будучи присутній, представив Його людей і заступився на їх користь перед Богом Єговою, тобто за цих, хто знайшовся у горі за їх занедбання властиво вживати їх уста в проголошені правди. Той клас людей є представлений в пророцтві Ісаїї у котрому вони взивали до Господа і Господь почув і визволив їх (Іса.6:6,7; 12:1). Вірні, котрі так взивали до Господа являються тими, котрі знайшли покров викупу в заступництві Ісуса Христа. Напевно се не відноситься до “лукавого слуги” класу. Лише вірний останок був схоронений від попадання в безодню, оскільки за них був даний покров. Сей вірш раніше вживався щодо “реституції” тобто до людей що будуть повертатись назад в часі царювання Христа,

ВИКУП

**але примінення його в сьому образі дій є невлас-
тивим. Се були вірні, що знайшли покуту чи спа-
сення в їх Вибавителя Ісуса Христа.**

ПОЛИШЕНІ

**Що в той час знаходитимуться такі, що будуть
полишені нагоди користати благословенствами
викупу, є вповні показано в слідуючих святих Пи-
саннях. Це показується із контексту, що обстави-
ни без нагоди на викуп приходять перед упадком
в часі Армагедону, а не по Армагедоні протягом
тисячолітнього панування царя, Ісуса Христа. Те
розпорядження, у зв'язку з містом прибіжища є в
цій точці доказом, показуючи, що Бог сказав
цим пророчим образом, що там знайдуться такі,
за котрих викуп або покута не може бути зробле-
на. Той текст по цій справі звучить: “І не прийме
викупу (покути, після перекладу Юнга) за душу
душогубця, що повинен вмерти, тільки він му-
сить вмерти. І не прийме викупу (покути) за та-
кого що втік до охоронного міста, щоб можна бу-
ло вернутись та й жити в землі перед смертю свя-
щенника” – 4Мойс.35:31,32.**

**Навіть покута великого Первосвященника, Ісу-
са Христа, не може покрити злісного і умисного чо-
ловіко-вбивцю. Також ті, що прийняли прими-
рення за гріх, та заслуги великого Первосвящен-
ника перед Армагедоном і котрі виходять з під**

СПАСЕННЯ

покриття Його, не можуть сподіватися на нагоду отримати спасення в часі Армагедону чи опісля, під час панування Христа. Пророк Самуїл ужив того самого правила про що зазначено в 1 Сам. 12:3, замітка на полях: “Ось я: виступайте проти мене перед Господом і помазанником Його, наколи в кого взяв я вола чи осла, або кого тіснив, кого насилував; від кого взяв підкуп (в замітці) (викуп) і закрив в його справі очі мої; виступайте проти мене; та я все те вам повертаю”. Сим чином є показано, що декотрі стануть цілковито усунені з під жертви викупу.

Божий слуга Еліуй в образі відносячись до Йова промовляв властю, звіщаючи Боже незмінне правило, коли він сказав: “Да в тебе повно розсудів безбожних, а суд і присуд укупі. О нехай не вдарить тебе гнів Божий карою! І найбільший викуп (покута, Юнга) не спасе тебе” (Йова 36:17,18). Люди, що посідають великі багатства, гроші або становище, вплив і пошану між людьми, такі, як вивисшене духовенство, чи їхні багаті “передові їх стада” вважають, що знаходяться в особливій ласці Бога і Христа і вповають для безпеченства на свої власні багатства, пошану і становище. Та який же буде їх кінець після святого Писання? “Котрі вповають на свої достатки, і великістю багатства свого величаються. Ніколи не здоліє чоловік спасти брата свого і не зможе дати Богу ви

ВИКУП

куп (покуту, Юнга) за него; (бо дороге спасення душі їх, і тому мусить понехати на віки). Щоб він жив на віки, і не бачив зотління” (Пс.49:6-9). Такі люди умирають подібно звірям бо вони не пере-висшують звіра: “Чоловік що має повагу, а розу-му немає, зрівняється скоту, що на зарізь” – Пс. 49:20.

В слідуючих текстах слово “зависть” (Стронга) переложене в Уповноваженій Версії на “рев-ність”. “Бо ревнованне “зависть” й лютість мужа не пощадить в день пімсти; не прийме він “Ісус Христос великий Первосвященник” ніякого вику пу (покути) й не вдовольниться, хоч би ти й як ба гато давав дарів (від людських священників, або духовенства або посередника як плата за “очисні” молитви чи інше) – Прип. 6:34, 35.

Ані не можуть такі постаратися щоб викупити своє життя тим, що будуть викидати їх золото на вулицю. Їхнє збавлення не може бути куплене ни ми в жоден спосіб. Людські багатства не можуть викупити його: “Той за багатого себе скрізь вис тавляє , а справді він нічого немає; інший видає себе за бідного, а він пребогатий. Викуп (котрого винуватий мав би заплатити) чоловічого життя є його багатство (котре Єгова відкидає): а вбогий (в Господі, хто є вбогий в своїм власнім визначенню, а вповає тільки на Господа) й грізьби не чує” – Прип.13:7,8, анг.

СПАСЕННЯ

Лукавий стане викупом за праведного при певних обставинах. І як? “Викупом (покутою, Юнга) буває за праведного безбожний, й за правого лукавий” (Прип.21:18). Це святе Писання відносить ся до Армагедону. У вираженню гніву Бога Єгови через Ісуса Христа в тому часі, безбожні і навмисні нечестивці мусять бути страчені яко ціна увільнення за праведного і правого, в наслідок чого, праведні і праві будуть визволені від знущання лукавих нечестивців. Смерть умисних лукавих грішників буде у викуп за праведного. Причина є та, що лукаві і безбожники не дадуть більше ніякої згоди для звільнення праведного, і Господь забезпечить виконанням цього способу проти них. Для попертя цього завважте слова пророка Ісаї 43:1, 3,4: “А тепер так говорить Господь, творець твій, Якове, той, що утворив тебе, Ізраїлю: Не лякайся, бо я тебе визволив з неволі дав тобі ім’я; ти мій. Я бо твій Господь, Святий Ізраїлів—спаситель твій; я оддав у викуп(покуту) за тебе Єгипет, Етиопію й Сабу. Дорогий в очу ти в мене, багатоцінний і любий мені; то ж я віддам других людей (лукавих людей) за тебе, й – народи (безбожні) за душу твою”.

Релігійні ізраїльтяни змовилися разом убити Еремію, Божого вірного слугу і пророка. Подібно і теперішнього часу релігійні і їх союзники, змовилися разом знищити свідків Єгови, на котрих

ВИКУП

пророк Еремія був типом і взірцем. По повелінню Господа, Божий пророк свідкував про замір Єгови відносно таких: “За те, що вони (релігійні змовники) копають яму, щоб мене (Божого помазаника) піймати, і розставляють потай сіті (пастки поставило духовенство і їх релігійні союзники проти свідків Єгови) на мої ноги (“ноги” Ісуса Христа, останні члени на землі). Ти ж Господи знаєш усі їх задуми проти мене; не прости ж неправедності їх (не покрій неправедности їх, Юнга), і гріхи їх не змивай перед лицем Твоїм; нехай вони поваляться (в Армагедоні) перед тобою; вчини з ними по правді в часі гніву твого” (Ерем.18:22,23). Це показує, що такі змовники не скористають з жертви викупу ні в Армагедоні ані опісля.

Сини ізраїльського священника Ілія в Силомі, були нечистивими; і ті лукаві сини представляли “чоловіки гріха”, що складається з “лукавого слуги” класу, релігійних гнобителів Божих людей, і їх союзників; і про цих нечистивців є написано: “Я ж об’явив йому, що я покараю родину його на віки за ту провину, що він знав, яку сини його чинять погань, та й не зупиняв їх; оце поклявсь я домові Ілієвому, що переступів родини Ілієвої не спокутувати ні заколюваними жертвами, ні приносами хлібними по віки” (1Сам.3:13,14). Те, що сталося з Силомом представляє те, що вскорі впаде на релігійоністів “християнства”, і це показано

СПАСЕННЯ

через пророка Еремію 7:14:“ Вчиню так само з сим домом, що його названо моїм ім'ям, і що на його вповасте, та й з тим місцем, що наділив вам і вашим отцям, -як учинив із Силомом”.

Святе Писання написане натхненними апостолами вповні підтверджує це заключення, що нема викупу для свідомих нечистивців і котрі навмисно переслідують інших, що посвятилися і служать Господу (Жид.6:4-6). “Бо коли ми самохіть грішимо, прийнявши розум правди, то вже не застається жертви за гріхи, а якесь страшне сподівання суду і огняний гнів, що має пожерти противників. Хто відцурався закону Мойсейового при двох або трьох свідках смерть йому без милосердя; скільки ж, думаєте гіршої муки заслужить, хто Сина Божого потоптав і кров завіту, котрою освятився, вважав за звичайну, і Духа благодати зневажив?”– Жид.10:26-29.

ВИКУП

ПЕРВЕНЕЦЬ

Гебрейське слово пахдах перекладене на “викуп”. Воно означає “звільнити”; “дати волю”; “викупити”. Се слово є вжито в 2 Мойсея 13:13,15 і є перекладено на “вирятувати” в Поправленій Версії, а в перекладі Юнга є перекладено на “викуп”. До Мойсея, Єгова сказав: “Всяке ж ося первачка викупуватимеш ягням; коли ж не викупиш, то мусиш відтяти йому голову. Усякого ж первенця людського викупувати мусиш. І як за тився фараон відпустити нас, так побив Єгова усі первенці в землі Єгипетській і первенця в людини і первенця в скотини; тим і я жертвую Єгові всі первенці самчики, а всі первенці із моїх синів викуповую” (переклад Юнга). Се показує, що первенці Ізраїля в Єгипті були викуплені від смерти караючого ангела, хоча “відповідна ціна” не була дана.

Відносячися знову до чоловіка, котрий мав вола, що забодав людину і на кого лягла відповідальність як власника, так є написано: “Коли наложать на його (тобто, власника вола) суму грошей (як покарання) тоді мусить він дати за викуп душі своєї щоб не положено на його” (2Мойс. 21:30) анг. В такій справі його викуп є від покарання смертю; інакше кажучи він заплатить грошима замість заплатити своїм життям. Немає нічого в образній картині, що представляє або предсказує,

СПАСЕННЯ

що Єгова постарався про викуп чи вибавлення для всіх упавших людських сотворінь включаючи лукавих; тому-то заключення мусить бути, що протягом тисячолітнього царювання Христа добровільно лукаві не повернуться від смерті.

Завважте, що перед приходом Ісуса про “викуп” або “вибавлення” говорилося в святому Писанні в слідуючому приміненні до Ізраїля (Якова) як указано в 5 Мойсея 7:8,13:5; 21: 8; Пс.25:22; 1 Паралипоменон 17:21; до “насліддя твого” (5 Мойсея 9:26); до Давида (вибавленого) із горя і нещастя (2 Самуїла 4:9; І Царів 1:29); до “душі моєї” Пс.49:15); до “його душі” (каючихся одиниць) (Йова 33:27, 28); до Ісуса Христа (Пс. 69: 18-20); до останка уже оправданого вірою через ціну викупу Ісуса Христа і тепер потребуючого визволення від сильного ворога (Ерем.15:21) про котрого останній текст промовляє: “І врятую тебе (останка, представленого через Еремію) з руки лихих і вибавлю з руки тіснителів” – Ерем.15:21.

Слідуючі вірші святого Писання вживаються виключно до тих, хто попередньо був куплений дорогою ціною крові Ісуса Христа, а тепер мають обітницю бути визволеними від ворога: Іса.35:10; 51:11; 1:27; Ерем.31:11,12; Осії 13:14. “Я дам їм знак і зберу їх до купи (в храм, себто в Сион) бо я їх викупив собі (від Вавилону, сатанської організації) безліч буде їх у мене, -стільки як перед тим було” – Зах. 10:8.

ВИКУП

ПОВЕРНЕННЯ

Многі вважали, що святе Писання запевняє, що “всі мусять повернутися зі смерти” у поверненню Христа і протягом Його тисячолітнього панування (Виклади Св. Письма, том 5 стр 478-486). Таке заключення не виглядає, що має попертя здорового розсудку чи в святому Писанні. Ніхто не дістане користі з жертви викупу або ціни викупу, що була заплачена, хіба що такий охочо буде користати з того привилею. То стає очевидним далше, що Бог поверне зі смерти лише тих, що скористали з викупу коли прийшли до вирозуміння правди; через те викуп є доступний лише для таких, а не для тих що не мають бажання виправитись і дістати збавлення. Дар Божий не накидається силоміць на неохочих сотворінь.

Запам'ятайте, що у вибавленню людства через кров Ісуса Христа прикмета справедливості не є замішана. Якщо б божественне правило відносно справедливості єдине було запотребоване і ужите, тоді цілий людський рід мусів би згинати з причини гріха і упавшости. То є прикмета любов, що була замішана. Милосердя являється наслідком ужитої Божої любови і доброти. З погляду справедливості, Бог не є зобов'язаний викупити грішних людей, ані Бог не є зобов'язаний надавати своє милосердя кожному сотворінню без ріжниць, чи те сотворіння бажає і шукає його чи ні. Із двома си

СПАСЕННЯ

нами Ісаака Бог зробив пророчий образ, показуючи своє провидіння відносно класу людей, що буде шукати дороги праведності і життя, і також того класу, що візьме якраз протилежний напрям. Відносно цього є написано: “Яко ж писано: Якова злюбив я, а Ісава зненавидів” (Рим.9:13). “Яків” тут представляє той клас, що шукає Господа і знаходить Його і вірно служить Йому; і таких Бог любить. “Ісав” представляє невірний клас, котрий не зважає на Божу ласкаву провізію для людства.

Бог предвидів ці два класи і Він також предказав відносно того ж тому, що Він наперед знає усе: “Звісні од віку Богові всі діла Його” (Дії ап. 15:18). Спевністю, що Бог предвидів клас людських сотворінь, що відкинуть предложені ним благословенства життя, і також предвидів клас, що радо прийме Його ласкаву провізію. Отже виходить тоді, що ті сотворіння котрі не мають бажання знати Бога і Ісуса Христа і не бажають отримувати Божі благословенства через Ісуса Христа, не дістануть Його милосердя і Бог не силуватиме їх брати Його ласку. Чи може бути доказ цьому, що справедливість стосовно усіх мала би вимагати щоби Бог силоміць накидав своє милосердя на всіх, хотяй Він знає наперед, що такі люди відкинуть Його ласку? Спевністю що ні! Справедливість це праведність, а несправедливість – неправедність. Доказ подальше наведений із натхненного слова Божого є слідуючий: “Що ж скажемо?

ВИКУП

Чи вже ж несправедливість у Бога? Нехай не буде. Глаголе бо Мойсейові: Помилую, кого помилую, і змилюсь, над ким змилюсь. Тим же воно ні від того, хто хоче ні від того, хто біжить, а від милуючого Бога” – (Рим.9:14-16).

Ця заява є зроблена у зв'язку з визовом, що Диявол зробив Богу Єгови, і так Бог відкриває свій замір надати своєї ласки тим, що приймають Його свідоцтво і доказують свою невинність до Єгови. Триматися того, що Бог є справедливий, і Він є зобов'язаний наділити милосердям кожного, є цілком незгідно і не на місці. Триматися того, що заради справедливості Бог є вимушений дати кожному сотворінню спасення через жертву викупу є не на місці, і цілком не поперте святим Писанням. Триматися того, що Бог зобов'язаний спасти всіх людей, щоби цілковито доказати свою Всевишність є повністю мильно і не поперте жодним авторитетом. Визов Диявола виставив питання щодо Божої спроможності поставити на землі чоловіка котрий би добровільно залишився вірним і правдивим Богу тоді, коли чоловік буде підлягати пробі, що виставить Диявол. Що тичиться визову то усі докази занадто показують, що Бог доказав, що Сатана - брехун і доказав свою Всевишність поза всякий сумнів в тому, що багато людей до теперішнього часу затримали свою невинність до Бога. В Армагедоні Бог повністю зітре все те, що сатана привів в опозицію до Бога, і через те цілком дове

СПАСЕННЯ

де свою Всевишність. Отже кожен, хто добровільно користуватиметься Божим ласкавим даром, буде благословенний життям, і такий буде мати нагоду доказати, що лукавий визов Сатани є зневагою для Божого ім'я і Його слова, і що Сатана є брехун, а Бог - правдивий. Люди дісталися до великої трудности відносно викупу йдучи за теорією, що питання справедливості є замішане до цього.

Коли Бог засудив Адама умерти, тоді справедливність вимагала втрати Адамового життя. Коли Адам повернув до пороку з котрого він і взятий був, тоді прикмета справедливості була цілком задоволена. Від тоді справедливність була задоволена всякого часу так далеко, як це відноситься до Адама. Потомки Адама справедливо потрапили під прокляття через наслідство, але поскільки вони не були самі під прямим засудом, Бог міг згідно того простягти своє милосердя до них. Це не було питання відносно задоволення справедливості через смерть іншого совершенного чоловіка, і смерть Ісуса не мала на цілі задоволити справедливність. Якщо би Єгова прийняв совершенне життя Ісуса Христа як задоволення справедливості, то це значилоб, що присуд проти Адама не був задоволений або виллята кров - життя Ісуса мала двояке задоволення; котре було б цілком незгідне і неможливе у Бога Єгови.

ВИКУП

Тепер розглянемо цю справу з точки погляду любови: Бог несамолюбно постарався, і безсумніву, Ісус зробив угоду з Єговою, що Він повинен стати чоловіком, і що Він повинен положити своє життя і що те положене совершенно людське життя мало бути рівне тому, до чого потомки Адама мали дістати право і мали отримати від їх отця Адама. Коли та рівноцінність, цебто, совершенно чоловіче життя Ісуса і право до нього, стала представлена в небі Богу Єгові, тоді вона становила ціну викупу всіх прав, котрі потомки Адама загубили з причини Адамового гріха. Отже отримання життя Ісусом Христом яко духове сотворіння і заплата свого права до життя яко людське сотворіння зробило Його, відповідно до права куплення, властителем всіх потомків Адама, які притосуються до Божих вимогів, а саме тих, що мають віру в Бога і Ісуса Христа і задовільняють правила опісля надані до керівництва всім хто повірить. Жертва викупу Господа Ісуса Христа є відповідною ціною того, що Адам втратив; але вона не є заміною за Адама, ані не була дана з ціллю задоволення справедливості, а дана яко ціна викупу.

Бог Єгова зробив Ісуса Христа “Отцем будучого віку” цебто так сказати, тим хто достарчає життя вічне. І на якій підставі? Тій, що люди притосуються до Божих вимогів (Іса.9:6). Тому є написано, що “життя є дар Божий через Ісуса Христа

СПАСЕННЯ

нашого Господа” (Рим.6:23). Дар не може стати дійсним, якщо не зважати стрічу поглядів даючого і приймаючого. Інакше сказати, що запропоновання повиннося зробити. І той, кому є запропоновано мусить добровільно прийняти ту пропозицію. Отже виходить, що коли чоловік, котрому пропозиція стала доступною, відмовляється або занедбує прийняти її, тоді дар той не поступає до нього. Тому жертва викупу стає ужита для користі лише тих, хто просить і охочо користується.

Як зазначено в святому Писанні то всі люди впали під прокляття, котре мусіло принести остаточно смерть, хіба що мала бути зроблена провізія для вибавлення (Рим.5:12). Бог ласкаво постарався і поставив перед людством дорогу утечи від смерті і в той спосіб отримати вічне життя. Люди мусять вибрати чи остатися під прокляттям яке справедливо спочиває на них або скористати з Божої любови, доброти і ласки, пізнати і добровільно прийняти Божу ласкаву провізію відносно спасення, через котру чоловік отримає життя. Спосіб утечи від смерті, і дорога до вічного життя є через Ісуса Христа. Бог положив Його яко основу, і нема іншого способу і імені за допомогою чого чоловік отримає життя. Лише ті, що вірять, що Бог зробив цю провізію, і що Ісус Христос є средством до спасення, можуть спастися. Через століття многі були приведені лицем до лица до Божої провізії для життя, але добровільно

ВИКУП

та свідомо відкинули її. Вони вмерли в своїх гріхах так, що прокляття залишається незмінним проти них. Нерозумним є припускати, що Бог поверне їх назад і дасть їм ще одну нагоду відкинути Його ласкаву провізію відносно життя.

Те, що тут є сказано, в найменшій мірі не проти річить твердженню святого Писання щодо висказаного Йоаном Хрестителем відносно Ісуса, а іменно: “Ось Агнець Божий, що бере на себе гріхи світа” (Йоана 1:29). Це виразне заявлення не можна розуміти, що Ісус усуне гріх із всіх тих у світі, хто відмовиться скористати із представленої нагоди але добровільно вибирає дорогу беззаконня, що означає цілковиту смерть. В прошлих часах було багато таких і зараз є ще багато таких. Слова Ісуса підкреслюють се, а іменно: “Бо не післав Бог Сина свого на світ, щоб осудив світ, а щоб спасся Ним світ. Хто вірує в Него не осудиться; хто ж не вірує уже осуджений; бо не вірував у йм’я єдиного родного Сина Божого” – Йоана 3:17,18.

Коли Ісус був на землі, Він рішучо осуджував фарисеїв і їх релігійних союзників вказуючи їм, що вони були дітьми Диявола і достойні смерті. Вважати, що жертва викупу буде стосуватися до таких противників Господа і Його царства означає заперечити щирість і правдивість осудження Ісусом таких лукавих одиниць. Любляча доброта і милість Єгови поширюється на всіх людей, хто охоче і добровільно вірить в Бога і вірно служить

СПАСЕННЯ

Йому і Його любому сину, Ісусу Христу: “Хто мудрий, той замітить ті речі, і нехай зрозуміють милості Господні” – Пс. 107:43.

Є клас духовенства в “християнстві” котрі зарозумілі, що приймають слова єпископа із Бірмінгема, котрий говорить: “Історія гріха і упадок Адама і викуплення через Ісуса Христа є фольклором”. Ті люди знані як “високі критики” заперечують ціну пролитої крові Ісуса. Вони мають нагоду пізнати про Божу провізію о спасення але добровільно і свідомо оминають її і вводять інших в оману. Ці високі критики виставляють себе перед людьми як проповідники справедливості. Вони називають себе “докторами богослов'я”, “священнослужителями”, “єпископами” та іншими високими титулами. Вони є релігійністами і провідниками в релігійних організаціях. Вони замінили слово Боже на доктрини людей і таким чином вони зробили слово Боже безвартісним (Мат. 15:6-9). Люди мусять вибрати одне з двох або слідувати за цими людськими провідниками і їх організаціями або згодитися прийняти слово Бога Єгови і Господа Ісуса Христа. Слідувати за релігійністами, котрі відкидають слово Боже, значить, що всі, хто так чинить залишаться під засудом, що прийде на них по наслідству і є предметом Божого гніву. Незважати на цих мудрих людей світа, а звертати увагу на слово і остерогу Єгови і Його сина Ісуса Христа, означає знайти

ВИКУП

життя. Святе Писання на се виразно вказує: “Хто вірує в сина, той має вічне життя; а хто не вірує синові, не бачитиме життя, а гнів Божий пробуває на йому” (Йоана 3:36). Всі через насліддя знайшлися під засудом смерті, але Бог постарався о єдиний шлях виходу і нема другого, а тому Ісус сказав: “Се ж життя вічне в тому, щоб знали Тебе, єдиного справдешного Бога, та кого післав єси, Ісуса Христа” (Йоана 17:3). Напевно тоді кожен, хто бажає життя буде пильно шукати пізнати, що Бог вимагає від людини щоб отримати життя вічне.

РОЗДІЛ V

ВИМОГИ

Кожна розумна людина бажає жити. Яке може бути більше бажання ніж вічне життя в досконалому мирі і щасті? Час прийшов для людей доброї волі, що вони можуть жити вічно на землі, якщо вони пристосуються до Божих вимог. Після Армагедону царство Боже буде в повній силі на землі. Відносно наслідку послушних людських сотворінь є написано: “І обітре Бог усяку сльозу з очей їх; і смерти більш не буде; ані смутку, ані крику, ані труду не буде вже; перве бо минуло”. (Одкр.21:4). Протягом довгого періоду часу людство було пригнічене хворобами, терпінням і смертю, і було трудно повірити що ті скрутні обставини коли небудь зміняться. Кожному бажаючому дозволено переконатися в цьому і дана можливість щоб вивчати правду.

Бог розпорядився, що на все є свій час; і тепер є час для людей доброї волі, щоб вивчати дорогу до вічного життя (Пс.16:11). В попередніх розділах були розглянені незаперечні факти, котрі доказують, що смерть є наслідок гріха, котрий прийшов на всіх людей по наслідству; що спасення належить до Бога Єгови; що час великої кризи, котрої не було ніколи, настав, коли все зло буде знищене в Армагедоні і ті, хто шукає смирності і справедливості можуть бути охоронені з того великого

ВИМОГИ

горя; що спасення від смерті до вічного життя в щасті є відкрите для всіх послужних; і тому всі ті, що будуть становити “велику громаду” стоять перед тим “критичним станом”. Для того щоб отримати життя вічне то кожна одиниця мусить пристосувати себе до Божих вимог. Що Бог вимагає від чоловіка і що відносно цього відкриває святе Писання?

ВІРА

Всі, хто отримає ласкавий дар життя мусить угодити Богу. Віра є першою вимогою. “Без віри ж не можна угодити, вірувати мусить бо, хто приходить до Бога, що Він єсть, і хто Його шукає, тих нагороджує” (Жид.11:6). Це означає, що ті, хто бажає жити мусять перше повірити, що Бог Всемогучий, чиє ім’я є Єгова, що Він є Всевишнім і визволяє тих, що старанно шукають Його. Їх бажання є бути в повній гармонії з Всемогучим Богом. Він постарався о життя через заслуги Ісуса Христа. Тому Ісус говорить: “Я дорога, й правда, і життя; ніхто не приходить до Отця, як тільки мною.” (Йоана 14:6). “Се ж життя вічне в тому, щоб знали Тебе, єдиного справдешного Бога, та кого післав єси, Ісуса Христа” (Йоана 17:3). Ісус купує кожного з людства, хто просить щоб бути купленим; і будучи купленим, інакше сказати, отримати користь від викупної ціни, заплаченої за чоловіка, і такі куплені стають слугами з’єднаними з Госпо

СПАСЕННЯ

дом, і про це Ісус говорить: “Коли мені служить хто, нехай іде слідом за мною...” (Йоана 12:26). Перша вимога є повірити в Всемогучого Бога, повірити в Господа Ісуса Христа, як відкупителя і Спасителя чоловіка, а тоді слідувати за Ісусом. Чоловік доказує свою віру напрямом свого ділання, який він обере.

ПОСВЯЧЕННЯ

Слідуюча вимога, яку треба стрінути, є чинити волю Всемогучого Бога, тому що Ісус завжди так робить; оскільки про це написано: “І рече Він (Ісус), ось, йду вчинити волю Твою, Боже. Зносити перве, щоб друге поставити” (Жид.10:9). “Чинити волю твою, мій Боже, моя радість: і закон твій в глибині серця мого” (Пс.40:8). Несовершений самолюбний чоловік бажає чинити свою власну волю; але, повіривши в Бога і Ісуса Христа, чоловік тоді повинен добровільно відкинути свою власну самолюбну волю, а згодитися чинити все, що воля Божа вимагає відносно нього. Це маєтись на увазі посвячення чоловіка згодитися служити Богу Єгови через Ісуса Христа; і таке посвячення має бути безумовне, так сказати, що особа мусить охоче відкинути свою самолюбну волю і дорогу і старанно прагнути знати яка є воля Бога Єгови і виконувати її. Яка є воля Божа відносно Господ

ВИМОГИ

ніх “інших овець”, що будуть стоновити велику громаду? Вони повинні збиратись разом до Господа (Соф.2:1). Такі люди є прямо, побічно, або під впливом релігійної організації Сатани, яка є під назвою “Вавилон”; і ті особи мусять залишити ту організацію.

Як показано типічним містом прибіжища, така особа повинна втекти до Христа, голови організації Божої, і там знайти прибіжище, поки криза або критичний стан Армагедону не перейде. Ця особа повинна визнати Ісуса Христа як “хліб життя”; і як люди Єгипту просили Йосифа купити їх, щоб вони не померли з голоду, так і тепер Господні “інші вівці”, котрі будуть становити велику громаду, мусять просити Ісуса Христа, Більшого чим Йосифа, щоб купив їх і кормив їх “хлібом життя”, щоб вони не померли. Вони мусять бачити, що царство Боже під Христом є єдиний спосіб утечі від кризи і тільки єдине місце охорони і спасення. Релігійні організації є пасткою, в яку Сатана затягує людей і заманує їх; і ті, хто хоче жити мусять уникати такої пастки і повністю віддати себе під розпорядження і охорону Ісуса Христа. Чоловік, який признає, що Бог Єгова є Всевишній, Ісус Христос є Божий Екзекутивний Чиновник, великий Первосвященник і цар і Спаситель чоловіка; тому такий бажає знання і чинить волю Божу. Вірувати не значить лише мати поняття в

СПАСЕННЯ

умі факту, що Бог є Всевишній і що Ісус Христос є Спаситель, але це значить визнати це і діяти згідно з цим: “Щоб, коли визнаватимеш устами твоїми Господа Ісуса, і віруватимеш в серці твоїм, що Бог Його підняв з мертвих, ти спасся. Серцем бо вірується на праведність, устами ж визнається на спасення. Глаголе бо Писання: Всяк, хто вірує в Него, не осоромиться” – (Рим.10:9-11).

Втікаючи від організації Сатани і шукаючи прибіща в організації Ісуса Христа, тим кожен визнає Господа Ісуса Христа і просить Христа прийняти його. Він не соромиться визнати перед іншими його повну довіру до Бога і Ісуса Христа; і так він заявляє прилюдно, що він став по стороні Бога і Христа і добровільно згодився чинити волю Божу. Серце є місце мотиви; і тому, коли особа повірить в Господа, на ній покладено відповідальність повідомити інших, що вона втекла до Ісуса Христа і стала по стороні Господа і бажає визнати, що вона має жадобу чинити волю Божу. Вона шукає охорони з рук Ісуса Христа і кличе до Господа про охорону і спасення: “Всяк бо, хто призове ім’я Господнє, спасеться” (Рим.10:13). Залишаючись з Господом і під Його охороною, такі особи знаходяться в лінії бути схороненими від спустошення в Армагедоні. Бог є завжди справедливий і чоловік, який ведеться згідно волі Божої є завжди на правій дорозі. Воля Божа є Його вираже

ВИМОГИ

ний і звершений закон відносно людей: “Закон Господній звершений, душу оживляє; свідощтво Господнє вірне простоту навчає. Веління Господні праві, серце звеселяють; заповідь Господня пресвітла, очі просвіщає” (Пс.19:7,8). “Ти заповідав свідчення Твої в справедливості і в повній вірності. Слово Твоє випробоване і любе слугі твому. Справедливість твоя вічна справедливість, і закон твій правда” – Пс.119: 138, 140, 142.

ОСВЯЧЕННЯ

Слідуючий крок, який необхідно взяти є освячення. Розуміти правильне значіння слів “освячення” і “освячений” є необхідно для того, щоб одиниця могла краще оцінити своє споріднення до Бога. Найперше тут є подані значення цих слів, вияснені через світових лексикографів: “Освячення: це сам акт бути освяченим”. “Освячений це той, хто став святий”. Гіпокрицтво є солодкий вигляд, лицемірна поверхова побожність. З повище наведеного ясно видно, що існують правдиве освячення і поверхове. Святе Писання подає правильне значення тих слів. В святому Писанні слова “освячення”, “освячувати”, “освячений”, а також слово “святий” походять з одного й того ж грецького кореня слова. До ізраїльтян котрих Він вибрав, як своїх типічних людей і з котрими зро

СПАСЕННЯ

бив угоду, Бог сказав: “Я бо Господь, Бог ваш; тим то й ось посвячайте себе і будьте святими, я бо святий” (3 Мойс.11:44). Натхненний апостол цитує ці слова: “Яко діти слухняні, не водячи себе по давнім хотінням вашим, що в незнанню, а, яко Покликавший вас съвятий, і ви самі съвяті у всьому життю будьте: бо написано: “Будьте съвяті, бо я съвят” (1Петра 1:14,16). Бог є святий, Він є посвячений виключно справедливості і є цілковито і повністю справедливий, або “святий”. Диявол все ціло або цілковито присвятив себе лукавству, яке є прямою протилежністю справедливості. Тим, хто став на сторону Бога є дана осторога: “А, яко Покликавший вас святий, і ви самі святі у всьому життю будьте (напрям ділання)” – 1Петра 1:15.

Є такі одиниці, які заявляють себе відкрито по стороні дому Господнього, але фактично вони є по стороні ворога Божого, Диявола. Такі особи лицемірно кажуть що вони є святі і показують свою поверхову побожність, а фактично вони не є тими, за кого себе видають, тому вони є лицемірами і гіпокритами. Релігійністи є гіпокритами, а правдивий Християнин є освячений і святий, тому що Християнин є повністю на стороні Бога. Релігія породжує гіпокрицтво. “Християнство” означає бути освяченим. Релігійні провідники Ізраїлю, знані як фарисеї, мали зовнішній вигляд святости, але вони були фактично гіпокритами і

ВИМОГИ

Ісус так визначив їх. До людей Ісус сказав відносно релігійних провідників фарисеїв: “Тим усе, що скажуть вам держати, держіть і робіть; по ділам же їх не робіть: говорять бо, й не роблять. Вяжуть бо тяжкі оберемки, що важко носити, й кладуть людям на плечі; самі ж і пальцем своїм не хочуть двигнути їх. Усі ж діла свої роблять, щоб бачили їх люде: ширять філактерії свої, й побільшують поли в одежі своїй, і люблять перші місця на бенкетах, і перші сидання по школах, і витання на торгах, і щоб звали їх люде: Учителю, учителю. Ви ж не зовіться учителями, один бо ваш учитель - Христос; усі ж ви брати. І отця не звіть собі на землі, один бо Отець у вас, що на небі” – Мат.23: 3-9.

Пізніше Ісус, звертаючись до релігійних провідників, які замінили слово Боже на традиції, каже: “Горе вам, письменники та фарисеї, лицеміри! Що очищаєте зверху чашу й блюдо, у середині ж повні вони здирства та неправди. Так і ви зверху являєтесь людям праведні, в середині ж повні лицемірства та беззаконня” (Мат.23:25,28). Подібний стан гіпоκριцтва прямо спостерігається серед теперішніх релігійних провідників. “Освячений”, згідно святого Писання, означає бути цілком посвяченим Богу і Його царству, тобто, бути „святим”, як Бог і Ісус Христос є святі. Господь є повністю і цілковито посвячений справедливості; як

СПАСЕННЯ

про це є написано: “Справедлив єси, Господи, і праві суди твої. Справедливість твоя, вічна справедливість, і закон твій правда” – Пс.119:137,142.

Щоб бути праведним треба бути справедливим. “Веління Господні праві, серце звеселяють; заповідь Господня пресвітла, очі просьвіщає”(Пс.19:8). “Бо Господь справедлив, і любить правду. Лице його бачить праведника” (Пс.11:7). “Справедливість твоя, як високі гори, суди твої, як глибини велика; ти, Господи, спасаєш людей і скотину” (Пс.36:6). “І твоя справедливість, Боже, надто велика, ти Боже, що вчинив єси діла великі, хто рівня тобі?” (Пс.71:19). “Діла його краса і величє; і справедливість його по віки”(Пс.111:3). Господь Ісус подібний до Його Отця Єгови; тобто, повністю справедливий. Про це є написано: “Ти полюбив справедливість і зненавидів беззаконнє; для того помазав тебе Бог, твій Бог, миром радості, по над товаришами твоїми” (Пс.45:7). Ісус Христос, праведний суддя і цар, який буде царювати і судити по справедливості (Іса.32:1; Пс.96:13; Дії ап. 17:31). Бог Єгова є святий: “Вознесіте Господа, Бога нашого, і поклонітесь на сьвятій горі Його! Бо сьвятий Господь, Бог наш” (Пс.99:9). “Господь справедливий у всіх дорогах своїх, і благий у всіх ділах своїх” (Пс.145:17). Відносно Господа Ісуса написано: “..., святий, безвинний, непорочний, відлучений від грішників...” – (Жид.7:26).

ВИМОГИ

Ісус Христос є голова “святого народу”, цебто, царства Божого, яке є посвячене виключно справедливості в виконанні заміру Єгови (1 Петра 2: 1–10). Кожна особа, яка угодна Богу і дістає Боже признание має бути свята, тобто, відкрито посвячена Богу і Його царству, яке є справедливе. Тому кожний з таких одиниць має бути освячений. Це не значить, що особа є совершенна сама в собі, але це значить, що його серце є повністю посвячене і відкрите для Господа. Вірні старинні мужі від Авеля до Йоана Хрестителя, тобто, святі пророки не були совершенні в їх організмі або тілі, але вони були цілком і відкрито посвячені Богу Єгові і тому Божя невидима сила, Його святий дух провадив їх згідно правди і вони писали відповідно (2 Петра 1:21). Вираз “святий дух” є невластиво переведено як “святий привид” в багатьох версіях Біблії. І де б вираз “святий привид” не з’явився, він означає “святий дух”.

Загальним підсумком справи є, що кожне сотворіння котре отримає Боже признание і котрому буде дане вічне життя, мусить бути святе; тобто таке, що цілковито і повністю не йде на компроміси і відкрито посвячує себе тому, що є правдиве і справедливе; тоді воно стає освячене. Той, хто став по стороні Бога і Його царя і Його царства мусить всеціло посвятитися Богу і Його царству і мусить уникати укладення компромісу зі світом, котрий

СПАСЕННЯ

являється організацією Диявола. “Освячення” це акт бути освяченим. Чоловік, який згодився чинити волю Божу і став по Його стороні, показуючи себе за Богом і Його царством мусить вчинити акт “освячення”, який значить, що він мусить взяти на себе обов'язок, виконувати свою угоду чинити волю Божу. Він не повинен просто згодитися, але він мусить виконувати свою угоду.

Біблійна історія про “дім Рехавітів”, тобто, Йонадабів є вражаючим прикладом. Ті люди урочисто постановили, що вони не будуть пити ніякого вина і вони будуть жити в наметах. Не було ніякого зла в вживанні помірної кількості вина, ні в тому, що вони жили в домах, але вони були згідні взяти інший мудрий напрям і для них важлива річ була дотримати угоди і виконати її. За те, що вони вірно дотримались угоди Бог сказав відносно них: “За те, так говорить Господь сил небесних, Бог Ізраїля, не переведеться (завжди буде) в Йонадава Рехавенка потомок, що стоятиме перед лицем моїм по всяк час” (Ерем.35:19). Бог схвалює вірне дотримання угоди. Бути освяченим означає, що чоловік, який згодився чинити волю Божу бере на себе обов'язок вірно виконувати цю угоду, і стає осторонь, посвячуючи себе цілком тому, що є правдиве і справедливе. Чоловік, який робить крок чинити волю Божу кладе на себе обов'язок виконувати роботу Господню, такий чинить волю

ВИМОГИ

Божу і затримує свою невинність до Бога. Як чоловік стає освячений? Ісус відповідає цими словами, сказаними до Єгови: “Освятити їх правдою Твою; слово Твоє правда” (Йоана 17:17). Отже це є неможливо будь якою формою релігійних церемоній освятити особу для Бога. Духовенство релігійних організацій не може зробити нічого щоб освятити чоловіка для Бога. Освячення є виключно між особою, яка згодилася чинити волю Божу і Господом, який ставить чоловіка до діла, щоб він міг доказати свою угоду. Ті одиниці повинні навчитися, яка є воля Божа по відношенню до них: “Така бо воля Божа, освячення ваше, щоб ви вдержувались од блуду” (1Сол.4:3). У цьому тексті слово “блуд” значить незаконне споріднення як між окремими особами або між Християнами і світом. Той, хто згодився чинити волю Божу омине замішання й не йде на компроміс зі світом, або диявольською організацією; а робити так значить незаконне споріднення описане як перелюбство або блуд. “Перелюбники і перелюбниці! Хиба не знаєте, що любов світа сього вражда проти Бога? Оце ж, хто хоче бути приятелем світу, той стається ворогом Бога” – (Якова 4:4).

Сатана є богом або невидимим правителем цього злого світа, котрий то світ буде знищений в Армагедоні (2 Кор.4:4; Йоана 12:31; 14:30). Посвячені і освячені одиниці мусять бути повністю і ціл

СПАСЕННЯ

ковито на стороні Бога і Його царства, повністю і цілковито проти Диявола і його організації. Така освячена одиниця мусить навчитися, щоб бути признаною Богом і не бути осоромленою або не обачною, виконуючи роботу, яку Бог поручив їй робити”(2Тим.2:15). Святе Писання було написане Господом для помочи потіхи і надії тих, що стали по стороні Бога і Його царства і в цих останніх днях Господь дає їм розуміння його і приказує поширювати видавництва між людей, щоб допомогти їм дістати виrozumіння.

З тим наміром організовуються студії вивчення слова Божого щоб ті, що посвятилися чинити волю Божу могли пізнати правдиву дорогу. “Інші вівці” Господні, яких Він тепер збирає, тікають з організації Сатани і шукають прибіжища в Господній організації, отже, ставши по стороні Господа вони не можуть залишатися бездіяльними і байдужими. Як “чужинці” серед ізраїльтян мусіли бути послухними закону, який Бог дав Ізраїлю, так і тепер Йонадаби, або “інші вівці” мусять бути послухні (2Мойс.12:48,49). “Інші вівці”, які будуть становити велику громаду тепер стали “спів товаришами” свідків Єгови на землі і тому закон Божий повинен бути правилом ділання для обох. Вони повинні бути активні і чинити те, що Божий закон наказує робити.

ВИМОГИ

НЕОБХІДНІ РІЧІ

Так само як Єгова показав своїм свідкам, останку, так само Він показав “іншим вівцям” Господнім, котрі є посвячені і освячені безпосередньо Богу, що від них вимагається, отже до всіх таких Він каже: “Я скажу тобі, чоловіче, що є добре, та й чого Господь вимагає від тебе: Ділай справедливо, люби вчинки милосердні, й ходи в покорі перед Богом твоїм” – Мих.6:8.

“Ділати справедливо” значить робити те, що є правдиве і справедливе. “Іншим вівцям” є даний особливий приказ “шукати справедливости”, отже вони мусять постаратися щоб довідатись, що є справедливе взглядом Бога. Угоди Єгови є справедливі зі всіма і ніколи не є несправедливі до нікого. Ділати справедливо значить пізнати Бога і Його дорогу, ходити нею і чинити справедливо зі всіма; оминати все, що є несправедливе до іншого. “Одверзай уста твої на правосуд та для справи бідного й нужденного” (Прип. 31: 9). Бідні і нужденні одиниці є ті, хто шукає Господа і які виявляють щирі бажання вивчати правду. Відносно тих, хто має Боже признание є написано: “А вже ж тільки той, хто ходить в справедливості й говорить правду; хто цурається наживи з грабежі; хто вдержує руки від підкупу, хто на задуми криваві уші затикає, й закриває свої очі, щоб зла й не ба

СПАСЕННЯ

чити” (Іса.33:15, Роттердам). “Явилась бо благодать Божя спасительна всім людям, навчаючи нас, щоб відцуравшись нечестя і мирських похотей, розумно і праведно і благочестно жили ми в нинішньому віці” – Тита 2:11,12; 2Кор.4:1,2;7:1).

Кожен, хто зробив угоду чинити волю Божу мусить виконувати цю угоду вірно, бо правосуддя і справедливність вимагає цього. Це є першою важністю; тому про це є написано: “На дорозі правдижиття, й нема на її стежці смерті” (Прип.12:28). “Противна Господу безбожного дорога; хто ж ходить дорогою правди-цей йому любий” (Прип.15:9). Кожна людина, яка стала на сторону Бога і Його царя має щире бажання робити добро всім, хто приймає це добро: “Тим же оце, доки час маємо, робімо добро всім, а найбільш товаришам по вірі” (Гал.6:10). Такий є правильний напрям для наслідування. “У нужді допомогти бідасі не одхиляй ся, коли рука твоя здоліє це зробити” – Прип.3:27.

Всі дії несправедливости є несправедливі або беззаконні і тому противляться Божим приказам. Ті люди, які є під контролем Сатани, поступають несправедливо по відношенню до інших. Ті хто на стороні Бога і Його царя беруть цілком протилежний напрям і поступають справедливо відносно інших. Це не є обов'язок або навіть привілей тих, хто по стороні Бога, щоб вимагати справедливости від інших, але вони повинні поступати справед

ВИМОГИ

ливо по відношенню до інших. Якщо хтось чинить несправедливо з іншими, то Бог відплатить тому у свій власний спосіб. Бог вимагає від тих, хто на Його стороні любити милосердя. “Любов” є досконалий вираз несамолюбства. “Милосердя” це є наслідок любові і доброти проявлених до того, що справедливо не має на це права. “Любити милосердя” означає несамолюбно робити добро для інших навіть тоді, коли ті інші не мають права на цю доброту: “О, хто такий Бог, як Ти, що гріхи прощаєш, і не пам’ятаєш проступків останкові насліддя Твого? Ні, Він не гнівається по віки, бо любить милосердуватись” – Мих.7:18.

Коли Бог Єгова післав свого улюбленого сина на землю, щоб Він схоронив чоловіка від смерти, Бог таким чином показав велике милосердя по відношенню до чоловіка. Всі люди, будучи несовершеними із-за успадкованого гріха, справедливо мусіли би померти; але із-за проявленого свого несамолюбства і люблячої доброти Бог оказує своє милосердя тим, хто вірить в Господа Ісуса Христа і тому охороняє їх від смерті (Йоана 3:16,17). “Бог є любов” (1Йоана 4:8). Отже Він є цілковито несамолюбний. “Ти бо, Господи, благий і лагідний, і дуже милосердний для всіх, хто призиває Тебе. Ти ж, Господи, єси Бог, милосердний і благий, повільний до гніву, і великий милостю і правдою” (Пс.86:5,15). Люди, які гноблять інших,

СПАСЕННЯ

а особливо бідних, тому що вони мають силу робити так, не є милосердні; тому вони зневажають ім'я Єгови (Прип.14:31). Чоловік, який любить милосердя старається показати доброту і милосердя до іншого, і то без будь-якої надії або сподівання на особисту або грошову користь. Якщо той, хто показав невластивого духа і кається, це є привілей скривдженого показати милосердя до кривдника. Навчаючи своїх послідовників правдивого і властивого напрямку Ісус сказав їм: “Блаженні голодні й жадні правди, бо такі наситяться. Блаженні милостиві, бо такі будуть помилувані” (Мат.5:6,7).

З БОГОМ

Інша річ, яку Бог вимагає від чоловіка є “ходити в покорі перед Богом”. Це значить взяти напрям, визначений Богом для тих, що є в угоді чинити волю Божу. “Ходити в покорі перед Богом” треба ходити по Божій дорозі, яка є завжди справедлива. Як упавший чоловік може пізнати дорогу Божу? Чоловік пізнає яка є воля і дорога Божа через правдиву інформацію, яка є поміщена в Біблії і тому він йде по правдивій дорозі. “Слово твоє світильник перед ногами моїми, і світло на стежці моїй” (Пс.119:105). “Він веде покірних до правди, і вказує смирному дорогу свою” (Пс. 25:9). Умові здібності несовершенного чоловіка завжди є несо

ВИМОГИ

вершенні і тому він мимоволі обирає неправдиву дорогу; яка часто є внаслідок поступку його власного необґрунтованого мислення. Тому є написано: “Надійсь на Господа всім серцем твоїм і не покладайся на власний твій розум. У всіх стежках твоїх думай про Його, а Він простуватиме шляхи твої” (Прип. 3:5,6). Без знання того, що Бог помістив у своїм слові, ніхто не може навчитися дороги Божої. Релігійні установи завжди тримали Біблію далеко від людей і змусили простих людей вірити і робити те, що священники або духововенство їх навчало. Наслідком цього є, що багато ширих одиниць є в цілковитому незнанні відносно волі Божої і в незнанні про Його справедливую дорогу.

Тепер Бог звертає увагу людей на Біблію, щоб вони вивчали справедливую дорогу, а духовенство виступає проти отримання людьми такого знання. Тепер Бог приказує своїм вірним свідкам нести до людей вияснення Його слова, щоб вони мали можливість дізнатися про дорогу спасення. Той, хто отримає таку ласку з руки Господа і хто посвячує себе вивченню Його слова, по правді радіє і каже: “Як же любий мені закон твій! Цілий день думка моя про його. Мудрішим став я над ворогів моїх через заповіді твої, вони бо все зомною. Понад усіх учителів моїх став я розумнішим, бо свідчення твої на думці в мене. Як солодкі слова твої для уст моїх, вони понад мід губам

СПАСЕННЯ

моїм! Заповідями твоїми розумним став я, тому ненавиджу всяку стежку льживу” (Пс.119:97-99,103,104). Ніколи не було так життєво важно для людей навчитися закону Божого, як в теперішньому часі, тому що тепер Господь збирає свої “інші вівці”, які мають бажати вчитися і шукати справедливості, щоб уникнути “критичного стану” і горя Армагедону.

ПОСЛУШЕНСТВО

Бог вимагає послуху Його заповідям від кожної одиниці, яка згодилася чинити Його волю. Послушні мають запевнення отримати охорону і життя, а непослушні будуть знищені. Господь Ісус визначив дорогу для послухних, по якій повинні слідувати і при помочи якої кожне сотворіння отримає вічне життя; а непослушество є бунтом проти Бога і є гріхом, який не буде ніколи прощений. Люцифер став непослушним і збунтувався проти Бога. Його кінець буде цілковите знищення (Езек.28:19). Багато релігійних провідників свідомо і добровільно не коряться Богу і їх кінець той же. Ісус був повністю послухний до кожного закону Божого, Він має життя вічне і посідає найвище місце, після Єгови. Піддававшись найгострішим пробам, Ісус був завжди послухний. Через повне послухенство Він отримав найбільшу сла

ВИМОГИ

ву із всіх сотворінь. У зв'язку з тим оголошеним правилом, кожне сотворіння яке отримає життя вічне, має бути повністю послухне Богу: “Хоч і Син Він був, тільки ж навчивсь послуху через те, що терпів, і, звершившись, ставсь усім, що слухають Його, причиною спасення вічного” – (Жид. 5: 8,9).

З тих пір, як Бог дав Ісусу всяку силу і власть здійснити Його замір, кожне сотворіння, яке отримає життя, має бути послухне Ісусу Христу. Отже, “ходити в покорі перед Богом”, означає радісно підкорятися Його волі і вірно йти напрямом, який вказав Ісус. “Інші вівці” Господні повинні бути цілковито послухні Господу. У кожному образі, який є записаний в святому Писанні, добровільне непослушенство Богу приводить непослушних одиниць до знищення. Важність послухенства до Бога не буває забагато. По цій причині, кожний, хто є цілковито посвячений чинити волю Божу, завжди буде старатися бути послухним Богу, а не чоловіку.

СПАСЕННЯ

СТРАХ

Сатана Диявол є великий противник Бога і найгірший ворог чоловіка. Сатана вживає обману і обманними способами ловить в пастку людей. Релігія є один з його головних способів, яким він ловить їх в пастку. Сатана є автором релігії і він вживає релігійних учителів, щоб запустити страх в уми інших, щоб вони ловилися в пастку релігії. Релігійні учителі страшать людей “вічними муками”, якщо вони не покоряться вченню релігійної системи. Вони вчать людей, що всі не спокутувавши гріха мусять перебувати певний час в “чистилищі” і тривалість такого перебування може бути довга або коротка в залежності від можливостей рідних і близьких цього чоловіка, щоб заплатити священникові, який визволить його. Обидва “вічні муки” і “чистилище” є видумка Диявола і його орди і поширена через людей, як його представників і ці обидві видумки служать великим способом обману і зневагою Божого ім’я.

Страх є головним способом, яким людей тримають в цих організаціях. Святе Писання повністю спростовує науку про “вічні муки” і “чистилище”. Багато щирх одиниць, із-за страху, коряться наказам священників або духовенства релігійних організацій. Страх перед чоловіком прова

ВИМОГИ

дить в пастку, як про це є написано: “Хто боїться людей, той в біду попаде” (Прип.29:25). Релігія, будучи винаходом Диявола, відвертає людей від Бога. Люди були давно застережені, що релігія може зловити їх в пастку: “І звоюєш усіх народів, що Господь, Бог твій, оддасть тобі. Очи твої нехай не милують їх, і не служитимеш богам їх; бо се було б сіткою для тебе. Тисячі постаті богів їх попалиш огнем; не пориватимеш очей на срібло і золото в них і не братимеш собі, щоб не попасти тобі в сітку; бо се гідота перед Господом, Богом твоїм; Не проганятиму їх перед вами, щоб вони були колючками під боки вам, а боги їх сіттю вам” – 5 Мойс.7:16,25; Суд.2:3.

Щоб вберегти людей від пасток, які розставив Диявол, щоб змусити людей боятися інших сотворінь, Бог приказує тим що згодилися чинити Його волю, боятися Бога а не сотворіння. Пізніше Бог заявляє про значіння страху перед Ним. “Страх Господень - значить ненавидіти зло; гордощі, високомірність, зла путь і двоязичні уста мені ненависні” (Прип.8:13) Диявол є лукавий провідник, отже дорога Диявола і його агентів є лукава і всі справедливі люди мусять ненавидіти таке зло, а ті, що на стороні Бога і Його царства ненавидять зло. Закон Божий є правий, і мудрі люди бояться взяти напрям, противний до закону Божого. Коли одиниця приходить і пізнає Бога, вона боїться і кориться Богу.

СПАСЕННЯ

Отже страх Божий є початком знання і мудрасти (Прип.1: 7;9:10). Страх перед Богом є дійсною охроною всім тим, що згодилися чинити Його волю. Пророк під натхненням Божим питає: “Звідки ж береться премудрість? і де є місце розуму? І сказав чоловіку: Страх – се справдішня премудрість тобі; берегтись злого – се розум” – Йова 28:20,28.

Правителі народів землі бояться чоловіка і установлені ним сили. Світські правителі знаходяться тепер у надзвичайному стані, сказаному Господом: “І омертвіють люди від страху та додання того, що прийде на вселенну” (Луки 21:26). Саме страх спонукав правителів сформувати Лігу Народів; і це вони робили під керівництвом Сатани. Бог попередив своїх людей щоб вони не мали нічого до діла з такою злукою народів, а щоб вони боялись Бога; і Його обітниця є, що Він для них буде святиною (Іса.8:12,13). Ліга Народів не в змозі установити мир, але це є винахід Диявола, щоб досягти своєї цілі. Диявол установив таку пастку щоб зловити людей, а поза цією Лігою Народів вирости тоталітарні уряди, інакше сказати, повна власть належить одному диктатору: і тепер всі на роди прямують в таку пастку.

Політичні володарі землі мають великий страх і вони бажають мати деяку гарантію від власти. Диявол і його лукаві ангели спонукали їх вірити що вони можуть знайти таку відраду через папсь

ВИМОГИ

ку Гієрархію. Тому політичні провідники народів відвідують місто Ватикан і посилають своїх послів туди, щоб прислухалися до поради релігійних провідників і таким способом Диявол провадить політичних правителів повністю у свою пастку. В цьому політичні правителі йдуть тим же напрямом, що цар Саул після того, як Бог відкинув його. Він пішов до ворожки в Ендор, представника Диявола, котра то ворожка віщувала способом лукавих демонів. Вона дала Саулу недобру пораду (1Сам.28:7–25). І тепер світські правителі спішають за порадою до Католицької Гієрархії, а особливо до папи римського і від цього джерела вони отримують недобрі поради, оскільки вони незабаром пропадуть в Армагедоні.

Як політики, так і релігійні є сліпі провідники і є в тому ж класі, про який сказав Господь “обидва впадуть в яму”, що означає знищення (Луки 6:39). Правителі народів знають, що свідки Єгови проголошують в межах їх присутності факт про наближення великого горя Армагедону. Вони не хочуть чути Божу вість, тому що це не добра новина для них. Отже, вони охоче приєднуються до релігійністів, які переслідують свідків Єгови; і із-за свого страху вони кидаються до папи римського, сподіваючись там знайти деяку утіху. Точно, так як Бог передбачив через своїх пророків, ці світські правителі формують ліги і

СПАСЕННЯ

будують сильні міста, сподіваючись таким чином захистити себе. Вони ставлять державу вище від Бога і навіть беруть участь в переслідуванні маленьких дітей, щоб змусити їх визнати державу вище за Бога і Диявол спонукує і використовує їх як спосіб для переслідування правдивих свідків Єгови.

ВИЩІ ВЛАСТИ

Чи всім людям приказано коритися “вищим властям”? І чи правителі різних народів є “вищі власті”? Всі, хто згодився чинити волю Божу повинен коритися і підлягати “вищим властям” і то му є написано: “Усяка душа властям висшим нехай кориться; нема бо власті, коли не від Бога. Які ж є власті, від Бога вони настановлені. Тимже, хто противиться власті, Божому повелінню противиться; хто ж противиться, ті собі осуд набувають” – Рим.13 :1,2.

Названі тут “вищі власті” не є царі, диктатори, президенти або інші політичні правителі народів, ані це не є релігійні провідники будь-якої часті їх “вищої сили”. Ні один з них не представляє Бога і Ісуса Христа, але противно, вони є під контролем Сатани, невидимого правителя цього світа (2 Кор.4:4). Про дальші інструкції для тих, що хочуть знати правдиву дорогу, читаємо в святому Писанні : “Князі бо не добрим ділам страх, а

ВИМОГИ

лихим. Хочеш же не боятись власті? Добре роби, то й матимеш похвалу від неї. Божий бо слуга він, тобі на добро. Коли ж лихе робиш, бійся, бо не дармо меч носить; Божий бо слуга він, відомститель гніва тому, хто робить лихе” – Рим.13:3,4.

Кожен знає, що правителі цього світу є злі, роблять багато злих річей і замість помагати робити добрі діла, вони переслідують тих, хто робить добро. Це показує, що вони не є “вищі власті”, згадані в святому Писанні. Тоді хто є “вищі власті”? Єгова–Бог Всевишній і Ісус Христос–Його провідничий чиновник, якого Бог наділив повною силою і властю виконувати Його замір; і тому “вищими властями” є Бог Єгова і Ісус Христос (Мат. 28:18). Святе Писання, повище зазначене, відносно “вищих властей” головню звертається до тих, що згодилися чинити волю Божу і котрих Бог признав і покликав до своєї організації (Рим.1:7). Бог не має нічого до діла з правителями цього світа і Він не уповноважнював їх представляти Його.

Відносно “вищих властей”, як повище сказано, Він навчає тих, хто є на стороні царства і нікого іншого і показує, що Христос є “чиновник Бога” і “месник”, який виконає (Божий) гнів на тих, що роблять зло. Ісус Христос – цар є “вищий” в організації Бога і є так названий в наступних святих Писаннях: “Тим то коріться всякому чоловічому начальству ради Господа: чи то цареві, яко

СПАСЕННЯ

значному, чи то начальникам, яко від него посланим на одмщення лиходіям, а на хвалу добротворцям” (1Петра 2:13,14). “Начальники”, у вищевказаному тексті є апостоли Ісуса Христа, яким була дана спеціальна власть в організації Господа і в організації Божій і до них відносяться наступні слова: “Слухайте наставників ваших і коріться (їм); вони бо пильнують душ ваших, яко мають перелік оддати; щоб з радістю се робили, а не зітхаючи; не користь бо вам се” – Жид.13:17.

Цей текст не має ніякого відношення до будь яких світських організацій. Нема сумніву, що такі лукаві люди як Гітлер, Муссоліні і Сталін які є проти Бога і Ісуса Христа, не “пильнують душ ваших”, але намагаються знищити тих, хто на стороні Господа Ісуса Христа. По вище викладеному тексту (1 Петра 2:13) “всякий чоловічий начальник” відноситься повністю до тих, хто став по стороні Господа і Його організації. Коли Господь післав апостолів вперед, щоб встановити Християнство між людьми, Він дав власть апостолам установити певні “закони” або правила і тому ті вірні апостоли були “начальниками” в організації Господа, і тим оголошеним правилам, які є записані в святому Писанні, всі мусіли коритися (для ширшого дослідження про “вищі влади” дивись Вартову Башту, 1929 рік).

ВИМОГИ

ОБРАЗИ, ЛЮДИ, ПРАПОРИ

Чи повинен Християнин коритися законам держави, де він живе? Так; за винятком закону держави, який противиться закону Божому. Наприклад, якщо держава вимагає платити податки, то їх потрібно платити. Ісус сказав: “Віддайте ж кесаре (кесар представляє державу) кесареві, а Боже Богу” (Мат.22:18-21). Це правило встановлено Господом. Християнин повинен коритися тим законам держави, які не противляться законі Божому; але коли будь який закон держави змушує Християнина порушити закон Божий, тоді закон Божий є вищий ніж закон держави і йому треба коритися скоріше ніж закону чоловіка або держави.

Держава або правительство, в якому вся діяльність людей контролюється диктатором, якправлячою властю, тоді вона є “тоталітарна держава або правительство”. Під таким правительством люди є організовані або сформовані на класи і їх права і свободи контролює держава, якщо вони їх мають взагалі. В Німеччині є такий уряд під керівництвом диктатора. У цій державі вимагається щоб всі люди вигукували спеціальне вітання “Хейль Гітлер”, що означає “Спасення і охорона приходять від Гітлера.” Одиниця, яка знаходиться в угоді чинити волю Всемогучого Бога не може

СПАСЕННЯ

коритися закону Німецької держави, яка вимагає виголошувати спеціальне вітання і повторювати слова вище згадані і тим самим зробити велике порушення прямого приказу Божого, як про це є записано в 2 Мойсея 20:2-5. “Спасення належить до Єгови”, а не до будь якого чоловіка і Християнин, який заперечує це і кориться державі замість Бога бере напрям, який приводить до повного знищення.

Згідно святого Писання образ означає, “подобина, зображення, символ; тобто те, що виступає в ролі іншого”. Згідно Вебстера; “це є щось, або хтось, хто виступає в ролі іншого як образ або символ. “Поклоніння” згідно святого Писання означає; шанувати, обожнювати і поклонитися. Це є ціллю Диявола, щоб змусити людство зневажати Боже ім’я і привести їх до знищення. Виключно для охорони тих, хто згодився чинити волю Божу Всевишній дає слідуєчу заповідь: “Нехай не буде в тебе богів інших перед моїм лицем. Не робити меш собі ваяного кумира чи подобини того, що на небесах у горі, і того, що на землі внизу, і того, що в водах і попід землею. Щоб не припадав ниць перед ними і не служив їм; бо я Господь, Бог твій, ревнивий Бог, що караю беззаконне отецьке на дітях у третьому, і четвертому роді тих, що ненавидять мене” – 2 Мойс.20:3-5).

Вітати диктаторського правителя, як повище

ВИМОГИ

зазначено, поклонятися образам або обожнювати їх і приписувати таким образам охорону і спасення є пряме порушення Божого закону; тому посвячений Єгови не може коритися і не буде коритися закону, який заявляє і вимагає нарушити закон Божий.

Ізральтяни були в угоді чинити волю Божу і вони були Його типічним народом. Сатана встановив релігію між тим народом і спробував відтягнути ізраїльтян від Бога при помочи релігії. Вірний слуга і пророк Всемогучого Бога, по приказу Бога Єгови написав ці слова: “Оце ж покажуть себе всюди кріпкостійними в пильнуванні й певненні всього того, що стоїть написане в книзі закону Мойсейового, не відхиляючись ні праворуч ні ліворуч, не мішайтеся із сими народами, що зостаються ще коло вас; не беріть ув уста ваші імен богів їх, не божітесь ними, не служіть їм і не припадайте перед ними. Ні! До Господа, Бога вашого, маєте прихилитися, як се чинили по сей день” (Іс. Нав.23:6-8). Тому приказ Господній є, не поклонятися перед чим небудь, що представляє Диявола і наголошує, що всі останні, хто слідує за Господом, мусять коритися Богу, а не чоловіку.

На початку Люцифер був призначений як бог або невидимий повелитель чоловіка, а коли він збунтувався його ім'я було змінене на “Сатана ” і “Диявол” (Езек.28:13-15; Іса.14:12-15), але його

СПАСЕННЯ

владу управляти людьми не була забрана. Тому Сатана є “бог ”або невидимий правитель цього злого світу і святі Писання ясно на це вказують. (Йоана 12:31; 14:30; 2 Кор.4:4; Пс.110:1,6). Повищі святі Писання і фізичні факти показують, що всі народи світу є під контролем Сатани (Якова 4:4; 1 Йоана 5:19, А.П.В.). Прапори різних народів представляють уряди і те, що за тими урядами стоїть. Закон народу або правительства, який примушує дітей Божих вітати національний прапор, тим самим примушує одиницю вітати Диявола, як свого невидимого бога нації. Тому Християнин мусить вибрати чи поступитися ворогові Божому, чи залишитися вірним і правдивим Всемогучому Богу. Ніхто ні на одну хвилю не може сумніватися у факті, що правління Гітлера є проти Бога Єгови. Ні один Християнин не може вітати німецьку свастику, не порушивши закону Бога.

Але чи буде це порушенням закону Божого коли Християнин або одиниця, що згодилася чинити волю Божу, буде вітати американський прапор? Ясно що так, тому що таким чином він приписує спасення і охорону державі, тоді як охорона і спасення для Християнина приходять від Господа. У прапорі, звичайно, немає ніякої шкоди, але він стоїть як символ правлячої влади уряду, котрий є проти Бога Єгови і Його царства під Христом. Жоден чиновник в американському уряді

ВИМОГИ

не є за Божим царством під Ісусом Христом. Дитина Божа, котра зробила урочисту угоду бути в повній гармонії з Єговою і Його царством, мусить сполюгати тільки на царство Єгови, як єдину охорону і спасення.

Коли вона вітає прапор земного правительства, тим самим вона відрікається своєї угоди з Єговою; і це означає її знищення і таким чином вона стає порушником угоди і гідна смерті (Рим.1: 31, 32). Питання великої важності є: Чи мусить особа, яка є Християнином, боятися річей, які представляють уряди світу? Або чи мусить ця особа боятися Бога Єгови і Його царства під Христом? Як що б судді в судах в дійсності зрозуміли замір Бога Єгови і Його царства і були повністю на стороні Бога і Його царя, тоді б вони негайно відмовились від своїх посад суддів у світських судах і показали б себе цілковито для царства Божого. Судді в судах, які ухвалили рішення, що примусове вітання прапора є правильне відносно Християн, можливо й справді щиро вважали, що прапор представляє справедливість; але факти показують цілком протилежне.

Тепер царство Боже прийшло, Ісус Христос є присутній, взяв свою власть і почав царювати, хоч Сатана ще має контроль на землі. Всі народи землі є проти Бога і Його царства. Тому це є неможливо, щоб особа була повністю в згоді з уря

СПАСЕННЯ

дами цього світу і в той же час була в повній гармонії з Богом і Його царством під Христом. Вона мусить служити одному або другому панові, без ніякого компромісу. Трудність суддів і інших чиновників є в тому, що вони не бачуть і не розуміють, що означає царство Боже. Правдивий Християнин знає, що він не може бути по стороні Бога і Його царства і в той же мати надію, що його охорона і спасення прийде до нього від урядів цього світу.

Вітаючи прапор народи неначе кажуть: “Я дивлюся на цей прапор і розумію що він для мене представляє охорону, потіху і спасення”. І це є не можливо, щоб дитина Божа так казала і в той же час залишалася вірною Богові, тому що Християнин знає що уряди і прапори, які їх представляють, скоро впадуть в битві Армагедону і Господь знищить кожен слід організації Сатани. Тому ті світські уряди і прапори, які їх представляють, не можуть бути охороною і спасенням для тих, що служать Богу. Але чи означає американський прапор для тих, хто його вітає, щось більше ніж просто повагу до влади під котрою вони живуть? Так, означає багато більше ніж це. Якби це вітання прапора означало просто: “Вітаючи прапор я заявляю, що буду послухний всякому закону краю, котрий не перечитиме закону Божому”, тоді кожна одиниця могла б його вітати абсолют

ВИМОГИ

но не вагаючись. Відносно того, що в дійсності означає прапор, говорять світові авторитети: прапор, як і хрест, є святий. Багато людей вживають такі слова або терміни як “церемонія для прапора”. Цей вислів є дуже поверховий і дуже не точний і має зміст ввічливості і добрих манер на зборах. Норми і закони відносно людської поведінки до національних символів є дуже строгі, красні слова, такі як, “служба прапору”, “повага прапору”, “поклін прапору”, “посвята прапора”, “поводження біля прапора” – Американська Енциклопедія 11 голова стор. 316.

Продовжуючи визначення кольорів прапора, як вказано нижче: “білий означає чистоту і невинність; червоний – силу і багатство; синій означає охорону, стабільність і справедливість. Інші авторитети кажуть: “Америка була зроблена колонією любимцями свободи. Америка чекає на те, щоб всі, хто приходить туди, любили, поклонялися і захищали прапор, який їх охороняє. Це є символ вільних людей” – Інформаційний Довідник Національного Суспільства Дочок Американської Революції.

Якщо прапор є символом вільних людей, тоді примушувати всіх людей вітати його, це рішуче противиться повищому заявленню. Якщо чоловік має свободу, то він є вільний вірити, що Боже слово означає для нього. Але якщо суди можуть

СПАСЕННЯ

сказати, що слово Боже для щирого чоловіка не означає те, в що він сумлінно вірить, то тоді чоловік не є вільний щоб вживати свого власного розуміння слова Божого. Чи має держава повну власть змусити своїх громадян коритися кожному закону, який вона видає? Ясно що ні. Якщо держава видає закон, який прямо противиться Божому закону, то чоловік що зробив угоду чинити волю Божу, не може належним чином коритися такому закону держави і звичайно, він не може властиво бути примушений порушити закон Божий. Бог Єгова є найвища власть і Його закон є вище за будь який закон, встановлений народами землі. Це питання було підняте і встановлене багато, багато років тому, згідно волі Божої. Світове правительство, назване “Вавилон” тримало в полоні багато ізраїльтян, які були забрані з Палестини.

Вавилон видав закон, який вимагав, що всі люди повинні поклонитися перед подобиною по визначеному сигналу. Трьох ізраїльтян, які були посвячені Богу будучи в угоді з Ним, відмовились поклонитися цій подобині. Їм сказали що така відмова означала, що їх буде кинено у вогненну піч; і вони відповіли царю: “Шкода нам відповідати на се. Бог наш, котрому ми служимо, може нас із палаючої печі й з руки твоєї, царю визволити: А коли б се й не сталось, то нехай тобі, царю, буде звісно, що ми твоїм богам служити не будемо й зо

ВИМОГИ

лотій подобині, котру ти поставив, не поклони-мось”(Дан. 3:16-18). Ті мужі були потім звязані і кинені в палаючу піч, але Бог нагородив їх за їх віру, визволивши їх з палаючої печі, так що навіть їх одяга не була обпалена. Отже Бог показав, що Його закон є далеко вищий за закон чоловіка і що ті, хто кориться Його закону, отримають спасення, а ті, хто порушує, будуть знищені. Люди які кидали тих трьох вірних в піч були вбиті, а вірні були схоронені живими (дивись Даниїла 3: 15–28). Подальший приклад показує волю Всемогучого Бога в цій справі і належний напрям взятий тими, що є в угоді з Богом, а іменно: Апостоли Ісуса Христа були арештовані і звинувачені перед судами за проповідування євангелії Ісуса Христа і судді в судах грозили їм страшною карою, якщо вони не відмовляться перестати проповідувати; і їх відповідь суддям була така: “Чи праведно перед Богом слухати вас більше ніж Бога,-судіть” (Дії ап.4:19; 5:29). Дитина Божа не має вибору. Вона не може йти на компроміс і жити. Її спасення залежить від повної віри і послухенства до Бога.

СПАСЕНИЯ

Refusm^ Dt'vjl worship

ВИМОГИ

НЕ ЛЯКАЙТЕСЬ ЇХ

У Німеччині багато людей сидять у в'язниці, а деякі були убиті, хто відмовлявся вітати прапор зі свастикою і вигукувати “хайль Гітлер”. Вони вибрали смерть заради справедливості (оскільки вони були впевнені, що Господь воскресить їх, якщо вони будуть поступати справедливо) замість знищення, з якого нема воскресення. Якщо американський закон вимагає що кожен має вітати прапор, то чи не було б краще вітати його замість того, щоб сидіти у в'язниці або бути убитим? Кожна людина повинна відповісти на це питання особисто.

Сам акт вітання прапора не є шкодою, але ті, хто зробив угоду чинити волю Божу, а потім діє в противенстві до волі Бога, чинить великий переступ, що приведе його до знищення. Той, хто бажає вітати прапор нехай так робить, але той, хто згодився служити Богу Єгови мусить бути послухний Йому, якщо він хоче жити. Держава може ув'язнити і може навіть убити тих одиниць, хто не кориться її закону у вітанні прапора, але особа, яка помре із-за віри і послухенства до Бога має запевнення у воскресенні, тоді як ті одиниці, що помруть з руки Божого Екзекутора, будучи невірними Богу, не можуть мати воскресення. Держава може вбити тільки тіло, але не має ніякої сили

СПАСЕННЯ

піднести зі смерти. Тільки Бог має власть воскресити. Тому Ісус сказав: “І ненавидітимуть вас усі за йм’я моє; (із-за їх вірності до Господа), хто ж видержить до кінця, той спасеться. І не лякайтесь тих, що вбивають тіло, душі ж не здоліють убити; а лякайтесь більше того, хто зможе погубити і душу(право до життя) й тіло в пеклі (гесна: цілковите знищення, з якого нема воскресення)” (Мат. 10:22,28). Непослушенство до Бога є гріхом і кара за нього є смерть; але послух до Бога через вірне виконання угоди означає життя вічне (Рим.6:23). Тому це далеко краще покоритися Богу і терпіти за справедливість, ніж не покоритися Богу і втратити все (1Петра 4:13,16). Протягом століть вірні мужі терпіли із-за повної посвяти до Бога і такі мужі мають запевнення від Нього вічного признання і благословення.

Правдивий послідовник Ісуса Христа кориться Богу всякого часу і корячись Богу він є певний що не чинить несправедливо з своїм ближнім. Чому в цих “останніх днях” робиться таке велике зусилля щоб змусити людей, а особливо дітей в школах, вітати прапор і співати так звані патріотичні пісні? Святі Писання відповідають, що тепер настали лихі дні і небезпечні часи, коли Диявол розпучливо намагається повернути всіх проти Бога, тому що він знає, що його час короткий (Одкр.12:1,2; 2Тим.3:1-5). Протягом більш ніж 150 років іс

ВИМОГИ

нування Америки людей не примушували вітати прапор, але зараз в цих останніх днях великої небезпеки, Сатана настрочений зламати послух кожного чоловіка Всемогучому Богу і постановив привести всіх до знищення. Тоталітарне або диктаторське правління це є махінація Диявола і примусове вітання прапора є один із способів диктаторського правління щоб зламати хоробрість людей і щоб організувати їх і управляти ними. Релігійні провідники, а особливо духовенство Римокатолицької системи, поміщає страх в уми людей і змушує їх коритися політичним правителям. Духовенство, політики і їх союзники через прищеплювання страху в умах людей роблять їх жертвами пастки Диявола. “Хто боїться людей, той в біду попаде; хто ж боїться Господа; буде безпечен” – Прип.29: 25).

Є два пани: Бог Єгова є паном над всіма, хто бажає справедливості; а Диявол, над тими, хто проти Бога. “Ніхто не може служити двом панам, бо, або одного ненавидітиме, а другого любитиме; або до одного прихилиться, а другим гордуватиме. Не можете Богу служити й мамоні”(Мат.6: 24). Правило, за яким потрібно слідувати є це: Кожен повинен коритися закону держави, якщо він є в гармонії з законом Божим, тому що це справедливо. Якщо ви вірите Богу Єгові і Його царству, то всякого часу коріться Його закону, тому що Він є найвищий.

СПАСЕННЯ

ПРОГОЛОШУЮЧИ ЦАРСТВО

Обовязки, котрі закон Божий кладе на людей, мали б бути стрінуті і виконані добровільно і охочо. Ісус сказав: “Чинити волю Твою, мій Боже, моя радість; і закон Твій в глибині серця мого (Пс. 40:8). Ось таке правило, котрому послідовники Ісуса Христа мають коритися і завжди з задоволенням чинити волю Божу. “Приходні” серед Божого типічного народу представляли теперішніх Йонадабів, “інших овець” Господніх тепер на землі. Від “приходнів” вимагалось покори відносно закону, котрий Бог дав ізраїльтянам. Те саме правило відноситься до Йонадабів або теперішніх “інших овець”.

Приказ Господа в Маттея 24:14, що ця євангелія царства мусить бути проповідувана всім народам. Обов’язком Йонадабів або “інших овець” є підчинитися цьому приказу Господа. В Одкриттю 22:17, Йонадаби або “інші вівці” є одиниці, що чують вість від Господа через останка Його свідків на землі, і вони мають приказ казати іншим людям “прийдіть” і навчіться про Бога і Його царство. Отже це є обов’язком “інших овець” Господніх, “співтоваришів останка”, нести цю вість царства людям і повідомляти їх про замір Божий оправдати своє ім’я в Армагедоні і дати спасення і життя всім тим, хто є послухний Його заповідям.

ВИМОГИ

Йонадаби або “інші вівці” заявили себе по стороні Єгови і Його царства. Отже, це є їх привілей і задача віддавати все на підтримку царства Божого, тобто, свій час, енергію і гроші, щоб поширювати царство між людьми. Це є певним, що Господь не потребує підтримки жадного сотворіння; але ті, що добровільно підтримують царство Боже показують свою посвяту до Нього. Після забезпечення необхідними матеріальними речами себе і свою родину і якщо він знаходиться в угоді з Господом, то се є його привілей і задача вживати своїх средств для поширення справ царства Господнього. Господь приказав своїм людям нести вість остороги до світа.

Він постарався про книжки, журнали, фонографи і інший спосіб для проповідування євангелії, щоб занести вістку для них, і тому Господь зробив можливим для кожної одиниці, яка любить Його, мати часть в проголошенні царя і царства. Отже, це є привілей і обов’язок Йонадабів, тобто тих, що становитимуть велику громаду, використовувати кожную нагоду щоб свідкувати іншим про царство. Релігійоністи і їх політичні союзники намагаються перешкодити “іншим вівцям” Господнім почути правду або прилучитися до видавництва вістки про царство; але жадний з них не буде боятися що чоловік або Диявол може зробити йому, а з радістю покоряться Господу і будуть жити.

СПАСЕННЯ

ХРЕЩЕННЯ

Чи потрібне хрещення для кожного, хто знаходиться в угоді чинити волю Божу? Так, тому що хрещення або занурення у воду являється зовнішнім символом і свідчить, що особа, яка занурила себе відклала свою самолюбну волю і згодилася чинити волю Божу. Таким Бог дає охорону. Занурення в воду символічно говорить: “Я повністю підкоряюся приказу Всемогучого Бога і з Його ласки чинитиму Його волю. Такі приходять під Божу охорону і керівництво. Перед тим ніж почати свою роботу, Ісус представ перед Йоаном щоб бути охрещеним та Йоан відмовлявся і Ісус сказав йому:”Відказуючи йому Ісус, рече до него: Допусти тепер, бо так годиться нам чинити всяку правду” (Мат. 3:15-17). Пізніше, як Ісус охрестився і вийшов з води Бог показав Ісусу своє уподобання.

Ті, що ввійшли з Ноем в ковчег, тим самим показали, що вони згодилися чинити волю Божу, яка була відкрита їм через Ноя. Вони охрестилися в Ноя і таким чином були схоронені в потопі 1 Петра 3:20,21:” Колись то неслухняним, як того часу дожидало (їх) довготерпінне Боже, за днів Ноя, як строївся ковчег, в котрий мало, то єсть, вісім душ, спаслося од води; чого образ хрещенне (не відложенне тілесної нечистоти, а совісти доб

ВИМОГИ

рої обітниці перед Богом), що і нас тепер спасає через воскресення Ісуса Христа”.

Коли ізраїльтяни вийшли з Єгипту під провідництвом Мойсея всі вони згодилися бути послухними Мойсею, як представникові Божому; Мойсей був типом на Христа. Вони йшли за Мойсейом по сухому дну Червоного моря, котре то чудо було зроблено Богом. Вони були захovanі або охрещені в хмарі і в морі. “Не хочу ж, браттє, щоб ви не знали, що отці наші всі під хмарою були, і всі через море переходили; і всі в Мойсея хрестилися в хмарі і в морі (1Кор.10:1,2). Коли Йоан Хреститель прийшов як представник Господній, він наказав ізраїльтянам покаятись в своїх гріхах, які вони чинили проти закон угоди і охреститись (Мат.3:1-11). Особи що покаялися і охрестилися, цим самим дали свідокство про зміну свого напрямку ділання і про те, що вони вже більше не йшли після свого власного самолюбства і охоче бажали підчинитись волі Божій. Одиниці, що не поламали закон угоди і всякого часу залишалися вірними Богу не мали потреби хреститися. Отже, символічне хрещення є зовнішнім свідокством про угоду чинити волю Божу.

В образі відносно міст прибіжища показано “інших овець” Господніх, які тікають до організації Господа і таким чином згаджаються чинити волю Божу. Тому вони є захovanі, або занурені в організацію Господа.

СПАСЕННЯ

Ті, що йшли за Мойсейом через води Червоного моря і під хмарою над ними, були в сей спосіб охрещені в Мойсея в морі й хмарі і були схоронені від Божого гніву проти єгиптян, котрі представляли диявольську організацію. Рівнож і ті, що пішли за Ноем у ковчег і осталися там були занурені або охрещені в Ноя. Як Мойсей так і Ной представляли Христа, царську організацію Бога Єгови. Так і Йонадаби в сім часі занурюються хрещенням у Більшого Ноя, Ісуса Христа. Прийшовши під охорону організації Ісуса Христа, “інші вівці” тепер знайшли притулок і якщо вони будуть перебувати там і шукати смирности і справедливости, піддаватися в послушенстві Господеві, то їм обіцяно визволення з гніву Божого в Армагедоні.

Се правда, що Йонадаби не рахуються за членів тієї організації, але Бог Єгова охороняє їх через свою організацію, котрої Ісус Христос є головою. Як Червоне море принесло знищення диявольським представителям, котрі переслідували ізраїльтянів, і там ізраїльтяни мали охорону з причини їх занурення в Мойсея; так залив води знищив тих, що зневажали Бога і противилися Ноеві, а ковчег дав охорону і безпечність від знищення, яке приніс потоп. До того хрещення, що дало охорону і спасення для декотрих а знищенням для інших, здається відносяться слова Йоана котрі

ВИМОГИ

він сказав до тих, що прийшли до нього хреститися, а іменно: “Той (Христос), що йде за мною, потужніший від мене, ... Він вас хрестити ме Духом святим та огнем” (Мат.3:11,12). Хрещення “огнем” очевидно відноситься до огню в Армагедоні, котре то хрещення буде знищенням цілої диявольської організації, і буде охороною для тих, що знайдуть прибіжище в організації Єгови. Тим огнем-се буде час горя якого світ ніколи не знав перед тим, і котрий ніколи вже не повториться, бо Він знищить цілком всяке лукавство. Хрещення є конечне тому, що це є чин послушенства, і всі одиниці, що хочуть угодити Богу, мають бути послухні.

СПОМИН

Невдовзі перед розп'яттям на дереві Ісус установив спомин своєї смерті. Чи буде на місці і властиво, щоб інші вівці Господні, Йонадаби, брали участь у символі спомину? Ні; цього не вимагається від них, це буде цілком не на місці для тих, що становитимуть велику громаду брати участь в символі спомину з слідууючої причини. Бог зробив угоду про царство з своїм улюбленим сином Ісусом Христом. Ісус мав вмерти як чоловік, бути піднятим зі смерті як дух і вивисшений до Бога і там отримати власть царства. Це є воля Божа,

СПАСЕННЯ

щоб Ісус мав своїх співучасників в царстві, тобто 144 000, взятих зі світа. Такі вірні одиниці мають померти як людські сотворіння, а пізніше бути піднятими зі смерти, і стати членами царської організації Єгови.

Вони мусять йти слідами Ісуса. До своїх вірних послідовників Ісус сказав: “Ви ж пробували зо мною в спокусах моїх. І я завітую вам, як завітував мені Отець мій, царство, щоб їли й пили за столом моїм у царстві моєму, і сиділи на престолах, судячи дванайцять родів ізраїлевих” (Луки 22:28-30, Діаглот). Зараз же перед тим заявленням Ісуса Він взяв хліб, який символізував Його тіло, переломив його, узяв чашу вина, що, як Він сказав представляє Його кров і запросив своїх вірних учеників пити з неї (Мат.26: 26-29). Ламання хліба представляло ламане тіло Господа, а вино представляло Його вилите кров життя; а те що Він запросив своїх учеників пити з неї значить, що Він запросив їх бути учасниками Його смерти, щоб вони могли жити з Ним в Його царстві. Ті, що мають надію бути з Ісусом Христом в Його небесному царстві мусять святкувати спомин засвідчивши їх угоду вмерти з Христом, щоб вони могли жити з Ним – 2Тим.2:11,12).

У теперішній час, починаючи з приходу Господа до храму вірні п’ють чашу нового вина радості тому, що прийшов час на оправдання імені Єгови

ВИМОГИ

і це наповнює їх радістю (Мат.26:29). Так як ізраїльтяни були захищені, захищені і схоронені через хрещення в Мойсея, так само і ті, що хрестилися в смерть Христа є захищені з Ним; як про це є написано: “Умерли бо ви, і життя ваше поховане з Христом у Бозі. Коли ж Христос, життя ваше, явиться, тоді і ви з Ним явитесь у славі” (Кол.3: 3,4). Члени тіла Христового мусять бути “охрещені в смерть (Христа)”, що є цілком інше ніж занурення в воду і не має нічого спільного з зануренням в воду (Рим.6:3-5). Ті, що становитимуть велику громаду не мусять померти як людські сотворіння, ані не будуть воскреснені, як духові сотворіння.

Вони не покликані небесним покликом і тому не являються частию царства. Їм буде дане життя на землі під царем і царством. Вони не є охрещені в смерть Христа. Якщо б “інші вівці” або велика громада брали участь і пили вино спомину, яке є символом крові Христа, то неначе б сказали: “Ми згодилися вмерти з Ісусом Христом і знаємо, що маємо померти з Ним”. І тому можна бачити, що це не на місці для них брати участь в символі спомину.

СПАСЕННЯ

ВІКОВІЧНА УГОДА

Коли скінчився потоп, по приказу Божому, Ной і його родина вийшли з ковчега. Ті вісім осіб були тоді єдиними людськими сотворіннями на землі. Тоді Бог повідомив Ноя про угоду святості життя, котра то угода є названа як “віковічна угода”. Умовини цієї угоди стосувалися кожного живого сотворіння і стоятимуть вічно. Це є одностороння або безумовна угода, тому що це є виразне і урочисте заявлення Бога Єгови щодо Його заміру і воно ніколи не зміниться, а навпаки, ті умови будуть виконані без різниці, що сотворіння робитимуть відносно них.

Ця угода відкриває святість життя і є подальшим опраданням імені Єгови. Бог є “джерелом життя” (Пс.36:9). Він дає життя і Він забирає його. Жадне сотворіння не може властиво забрати життя, хіба що це буде в точній гармонії з Божим законом. Ця віковічна угода стосується людини, звіра і птахів (1Мойс.9:12). Для того, щоб кожне твориво мало видимий доказ цієї угоди, Бог дав райдугу в хмарі і кожний, хто дивиться на райдугу, мусить пам'ятати Божу віковічну угоду щодо святості життя. Умовини віковічної угоди знаходяться в слідуючих словах: “І страх і ляк перед нами нехай знаходить на всяку животину земну, і на всяке птаство небесне, і на все лазюче по землі, і

ВИМОГИ

на всяку рибу морську. На поталу вам подав я їх. Усяке двигуще, що живе на землі, буде ваша їда; як зело травяне подаю вам усе. Тільки м'ясива з його кровю, душею, щоб не їли. Крові бо вашої, душ ваших, вимагатиму на всякій животині мститимусь за неї і допевнятимусь душі людської від руки чоловіка, від руки брата його. Хто пролє кров людську, того кров теж проливатиме чоловік: бо в образ Божий сотворив Бог чоловіка” – 1Мойс.9:2-6).

ЛЮДСЬКЕ ЖИТТЯ

Ніякий чоловік не може дати життя і тому ніхто не має права забрати його, хіба що це буде в повній гармонії із законом Божим відносно того ж. Приказ, даний чоловікові Всемогучим Богом є сей: “Не вбиватимеш” (2Мойс.20:13). Цей приказ не перечить словам в 1 Мойсея 9:6: “Хто пролє кров людську, того кров теж проливатиме чоловік: Бо в образ Божий сотворив Бог чоловіка.” Як що хтось поповнить вбивство, то він буде покараний забранням його життя, але ексекутором вбивці ніхто не може назначувати себе сам, хіба що буде служити представником Бога.

Слова вищенаведеного тексту: “В образ Божий сотворив Бог чоловіка”, не відносяться до сотворення Адама, а радше що уповноважений вико

СПАСЕННЯ

натель присудів проти злочинця є представитель Бога і чинячи це, він ділає в “образ Божий”. Ной був праведний взглядом Бога через свою віру і послушенство, тому Бог зробив його виконателем своїх присудів проти злочинця, котрий вбив іншого (2Мойс.21:12-24; 3Мойс.24:16-21. Тут є наведені деякі приклади. Мойсей, як представник Бога Єгови, передав закон Божий ізраїльтянам відносно мешканців землі Канаан і сказав до них: “І як віддасть їх тобі Господь, Бог твій, на поталу, так мушиш їх обречи; не чинити меш з ними умови і не матимеш милосердя над ними. І не будеш своячитись з ними; не даси дочку твою за сина його, а дочки його не братимеш за сина свого; бо вони відхилять синів твоїх від мене, щоб вони іншим богам служили; і запалав би гнів Господень на вас, і швидко вигубив би він тебе” – 5Мойс.7:2-4.

Чому ті люди мусіли бути вбитими? Тому що вони були противниками Бога і слугами Диявола і переслідували вибраний народ Божий. Отже, Бог призначив Йозуя і інших з ним, як езекуторів проти ворогів Всевишнього. Сорок років Бог провадив ізраїльський народ рукою Мойсея подорожуючи з Єгипту до обіцяної Канаан землі. По дорозі амалекітяни без причини напали на ізраїльтян щоб знищити їх і перешкодити їм ввійти в обіцяну землю (2Мойс.17:8-14). Канаанці проживали в обіцяній землі коли ізраїльтяни прийшли

ВИМОГИ

туди і тому вони намагалися перешкодити ізраїльтянам ввійти. Канаанці були ворогами Божими і воювали проти Його завітуючих людей. Знищення канаанців через Йозуя і його армію було в гармонії з приказом Божим, тому що канаанці були ворогами Бога і практикували диявольську релігію. Виїмком між тими людьми були габаонці, котрі добровільно шукали Йозуя і таким чином показали свою віру в Бога і також просили Йозуя охоронити їх. Тут габаонці представляли велику громаду, котра тікає до Більшого Йозуя, Ісуса Христа і просить в Нього охорони і спасення. Канаанці воювали проти Божого вибраного народу і вони преставляли народи і племена землі, що в теперішньому часі практикують диявольську релігію, противляться Богу і злобно переслідують Його вибраний народ тепер на землі і такі релігійні переслідувачі є загально визнаними ворогами Божими.

В Армагедоні Господь Ісус Христос, як Екзекутор Єгови, покарає і цілком знищить всіх ворогів Божих (Пс.21:8). Тепер представники сатани, а особливо релігійністи, зробили заговор, щоб знищити всіх тих людей на землі, що посвятилися Богу і Його царству. Їх ціллю є перешкодити народові, що є в угоді з Богом, ввійти в царство і отримати благословенства Єгови. В цьому вони преставляли канаанців (Пс.2:2-9; Пс.83:2-18).

СПАСЕННЯ

Знищення ворогів Божих оправдає Його ім'я. Він є джерелом життя і від тих, хто свідомо протиставляється Йому, Він забере те маленьке життя, яке вони посідають. Про це є написано в слові Божім: “Усьому під небом свій час... час убивати й час гоїти....” (Еккл.3:1-3). Бог визначає час і причину, коли можна забрати життя; і про це є написано: “Моя (Єгови) пімста (охорона) і відплата...” (5Мойс.32:35). “Не відомщайте за себе, любі, а давайте місце гніву (Божому), писано бо: Мені відомщенє, я віддам, глаголе Господь“(Рим.12:19).

ВІЙНА

Двоє чоловіків змагаються в поєдинку і один з них є вбитий. В більшості країн закон каже, що чоловік, який убив свого противника в поєдинку є вбивця. Коли два народи оголошують війну один проти другого, або починають війну без попередження, тоді від кожного громадянина тих народів вимагається іти на поле бою і вбивати, тому нема ніякої різниці між війною і двома чоловіками в поєдинку. В обох випадках порушується “віковічна угода”. Коли народ провадить війну проти другого народу з ціллю придбання більшої території або інших речей матеріального значення, то це є порушенням віковічної угоди. Якщо люди є нападжені грабіжниками і ті, хто є нападжені захищають себе і свої родини і захищаючись вбють

ВИМОГИ

деяких, то це не буде поламанням віковичної угоди, тому що нападник є грабіжником – 2Мойс. 22:2.

Коли народ йде до війни з комерційних причин, тоді чоловіки, що добровільно йдуть воювати і вбивати порушують віковичну угоду, оскільки забирають життя без даної влади від Єгови. Той Християнин, що згодився чинити волю Божу, не може добровільно вбивати тому, що це є порушення віковичної угоди. З цієї причини ті, що цілком посвяtilися Богу і Його царству, відмовляються йти воювати проти своїх ближніх, тому що вони вважають за краще коритися Богу і терпіти з рук людей або земних властей, аніж не коритися Богу і потерпіти цілковите знищення. Треба мати на увазі що закон Всемогучого Бога є вищий над будь які закони, зроблені земними правителями. Всі народи “християнства”, як це добре відомо, поламали віковичну угоду. Тут приводимо один сучасний приклад: З ціллю збільшити свою національну територію і задовольнити амбіції диктатора Італія пішла війною проти Абіссинії, в якій багато хто був убитий.

В Іспанії політичні і самолюбні люди збунтувалися проти встановленого уряду, спричинивши багато людських смертей. Як вбивства в Абіссинії, так і війна в Іспанії були одобрені провідничою релігійною організацією, тобто Римо Католицькою Гісархією і вона не тільки схвалила, але

ВИМОГИ

помагала і спонукувала до такої несправедливої війни. Як бачимо, папська система винна в зламанні віковичної угоди відносно Абіссинії і Іспанії. Те ж правило відноситься до Німеччини і її нападу на Австрію і Чехословаччину.

Сьогодні всі народи землі знаходяться в стані неспокою і горя. З приводу таких народів Бог заявляє: “Бо земля вся зледащіла під живучими на ній, вони бо переступили закони; змінили устави; зломали вічний заповіт” (Іса.24:5). Всі ці народи будуть покарані за зламання віковичної угоди і про це Бог говорить: “Тим то пожере прокляття землю, й живучі на ній відберуть кару; за те попалені осадники землі, й не багато зостанесь людей” (Іса.24:6). Ті, що будуть становити велику громаду, тепер мусять навчитися яка є воля Божа відносно святості життя і навчившись мусять бути уважними, щоб не поламати віковичну угоду. Бог рішучо заявляє, що тільки Він є єдиним джерелом життя. Ніяке сотворіння не має права забрати життя із своєї власної волі з ціллю покарання іншого, не порушивши віковичної угоди.

Люцифер був поставлений володарем над чоловіком. Він повстав проти Бога і привів чоловіка до смерті і тому є написано про нього що він є душогубець (Йоана 8:44). Диявол остаточно і цілковито буде знищений разом з всіма особами, котрі добровільно пішли за його провідництвом і поламали віковичну угоду.

ВИМОГИ

ЗВІРІ

Бог сотворив польових звірів, птахів в небі, рибу в морі і дав їм життя (1Мойс.1:25). Життя таких сотворінь може бути забране тільки згідно закону Божого. Польові звірі і птахи є включені у віковічну угоду. “Ось я поставляю заповіт мій з вами і з вашим потомством по вас. І з усякою душею живою, що з вами, з птаством і скотиною, і з усім живим на землі, що з вами буде з усіма що по виходили з ковчега” (1Мойс.9:9,10). Ной взяв в ковчег багато звірів з собою, щоб вони пізніше могли розмножити їх рід. Коли Ной вивів звірів з ковчегу і випустив їх на волю вони скоро намножились і розсіялися по цілій землі і через їх велику кількість малиб поставити життя Ноя і його родини в небезпеку. Щоб охорони чоловіка і захистити звіра Бог сказав Ною: “І страх і ляк перед вами нехай находить на всяку животину земну, і на всяке птаство небесне, і на все лазюче по землі, і на всяку рибу морську. На поталу вам подав я їх” – 1 Мойс.9:2.

Боязнь і страх, котрі звірі мали до чоловіка, віддалили їх від нього і вони до нього не приближались. Бог у своєму законі постановив, що чоловік може вживати звірят для поживи і по потребі може вбивати їх для цього (1Мойс.9:3-5). Якщо чоловік потребує забити звіра для підтримання

СПАСЕННЯ

свого життя, то це він може зробити, але кров з цього звіра він повинен вилити на землю і не їсти його крові, тому що в крові життя і їсти кров є порушення віковичної угоди. Закон, який Бог дав людям через Мойсея, повністю попирає таке заключення.

Бог зазначив в своєму законі, як ловці мають робити і такий закон показує, що ніхто не є оправданий щоб полювати звірів або птахів, ради спорту, приємності або задоволення: “І хто б то ні був між синами ізрайлевими, чи між приходнями, що між вами, що вловить животину чи птицю яку, що їдять, мусить вицідити кров її, і засипати її землею. Бо душа кожного тіла: кров його, се душа його; і сказав я ізрайлевим синам: Крові з усякого тіла щоб ви не їли, бо душа кожного тіла се кров його; кожен, хто з’їсть її, викорениться” (3 Мойс.17:13,14). Певним є, що Диявол спонукує людей порушувати віковичну угоду і закликає їх відвернутися від Бога. Сатана є бунтівником і спонукує все людство статися бунтівниками.

Син Ноя Хам породив сина і назвав його Куш. Нимрод був сином Куша. Нимрод став бунтівником і порушником віковичної угоди. Оскільки він є одним з визначних осіб старинних часів, знаний як порушник віковичної угоди, тому про нього є згадано в святому Писанні (1Мойс.10:6,8-10). Він був безпощадний вбивця звірів і птахів. Перший

ВИМОГИ

ловець згаданий в Біблії є Нимрод. Нимрод вбивав звірят супроти Божого закону за спонуканням Сатани, а ціль його в сім була, щоби опрокинути і зневажити ім'я Єгови. Не є се згідним з Писаннями казати, як се декотрі критики кажуть: “Гріх Нимрода і його послідователів не включав марнування ними життя звірят, бо і Писання про се мовчать, але Нимрод грішив лишень тим, що він поклонявсь сотворінню замість Сотворителеві”.

Про нього написано є в святому Писанні: “І показав Куш Нимрода. Сей почав бути велетнем на землі. Сей був велетень ловець перед Господом” (1Мойс.10:8,9). Єсли Нимрод був ловцем звірят лишень щоби дістати поживу, тоді певно люди не були б його почитали, як могутого ловця “перед Господом”. Те слово “перед”, як се його вживається сьогодні, не передає властивої думки. Властиве значіння сього слова дає ключ при помочи котрого можна зрозуміти яким чоловіком був Нимрод. Воно показує, що Нимрод був добровільним і свідомим грішником, і що один з його великих гріхів був вбивання звірят супроти умовин віковичної угоди.

Інші переклади сього тексту і вияснення слова “перед” роблять сю справу ясною. Отже те слово “перед” значить “проти” Єгови (Септуагінт LXX), “зневаження Єгови” (Енцик. Фаусета); “противенство і зневаження” Єгови (Співтовариська Біблія). Додаткові завваги ч. 28, в Співтова

СПАСЕННЯ

риській Біблії, говорять про сю справу як слідує: “Нимрод переконав людство, аби воно не приписувало їх щастя Богу, але вважало, що його власна величність була достаточном джерелом тогож. Вскорі він перемінив стан річей в тиранство, знаючи, що в ніякий інший спосіб він не зможе відлучити людей від їх пошани до Бога, спонукуючи їх вповати на його власну потугу.

“В Таргум з Йонатан сказано: “Від самого основи світа не було такого як Нимрод, могучий ловець і противник Господень”. “В Єрусалимським Таргум сказано: Він був сильним ловцем і велими лукавим перед Господом, бо він був і ловцем синів людських, до котрих він говорив: “Відступіться від Господніх присудів, і тримайтеся присудів Нимрода”. Тим то сказано є: “Як Нимрод сильний, сильний в ловах, і в лукавстві”. “Халдейська” парафраза 1 Паралип. 1:10 каже: “Від Куша народився Нимрод, котрий став потужний в лукавстві, бо він проливав невинну кров, і бунтувався проти Єгови.” “Нимрод був основателем Вавилону, котрий (представляв сатанську організацію) і відбивав його характер, будучи великим противником Божої правди і Божих людей”. “Ми не можемо не побачити в Нимроді перше змагання Сатани збудити в нім володаря для людей”.

ВИМОГИ

Ім'я Нимрод значить “бунтівник” або “той, що володіє в бунтівництві”.(Гл. книжку Пророцтво, сторони 127,129,130; гл. також Богацтво, сторони 95 (параграф 1), 100 (пар. 1), 168 (пар. 23). Отже прийменик “перед” значить “проти Господа”. Нимрод був убійцем людей і звірят. Він навчав мужчинів переносити різні злидні, щоб вони могли успішно поборювати звірів та людей. Його смілість у ловах мусіла співіснувати з його хоробрістю в битві. В старинних часах лови і геройство йшли природно в парі – Енцик. Міклінтока і Стронга, Том VII стор. 109.

Ім'я Нимрод значить “підневолитель леопарда”. Се ім'я указує, що Нимрод здобув собі славу через поневолення коня і ужиття його в погоні на ловах, отже його слава як ловця виринула із сього, що він винайшов штуку поневолення леопарда і уживання його в ловах інших звірів. Два Вавилони, Гіслопа, стор. 24,44.

Нимрод був релігійністом. Він виробив собі велике ім'я між людьми через безпощадне вбивання диких звірят, і сим чином він спонукав легкодушних людей глядіти на нього як на бога. Він зорганізував релігію і практикував її і приказував людям практикувати формалізм або релігію, а ціль сього була, щоби відвернути людей від Єгови. Нимрод був видимим знарядом Диявола для виконання його злого визову проти Єгови, що він може поставити всіх проти Бога. Нимрод вбивав

СПАСЕННЯ

звірів щоби сим показати свою хоробрість і звернути увагу людську на свою величність, і отримати похвалу від них, і щоби дістати контролю над людьми і притягнути їх до себе і ужити їх для самолюбної й воєнної цілі.

Його марнотравне вбивання диких звірят не було для споживної цілі згідно з Божим законом і усовинами віковичної угоди, але се він робив в противенстві Богу, щоби добровільно і злобно поламати віковичну угоду. Примір який започаткував Нимрод вплинув на кождий нарід від того часу. Безперечні факти показують, що той клас людей, що любується в ловах диких звірів і птиць задля вибрику і самолюбної приємности, любується також і обстоює за війною. Він складається головно з релігійоністів, що займаються формалізмом і величають і обожиствляють людей, чим вони зневажають і противляться Божому законі, отже сим самим грішать. Отже ясим є, що гріх Нимрода і його прихильників включає марнотравне вбивання звірят, його войовничі напади і вбивання людей; і вивисшення людей і спонукування їх поклонятися їм; і також його організації й політичні діла для владіння людьми і комерція для несправедливої особистої наживи. Ціль всіх таких була і дальше є звернути ввагу людську на особу якогось майбутнього критика і відвернути людей від служби і посвяти Всемогучого Бога. Цілий сей план походить від Диявола, введенний в життя і

ВИМОГИ

операцію для попертя свого лукавого визову даного Єгові, щоби спричинити всіх людей проклинати Бога. Щоби вивисшити себе, Нимрод злобно ламав віковічну угоду, вбиваючи без потреби людей і звірят, і сим чином легковірні люди були зведені. Згодом і пословиця повстала про його могутність і величність, якож написано: “Цей почав бути велетнем на землі” (1Парал.1:10). “Він був могучим ловцем (вбійцем) супроти Єгови” (1 Мойс. 10:8,9, Септуагінт). Виробивши собі ім’я, він заснував царство, “а почин його царства був Бабель”, себто, Вавилон, і все се він робив на перекір Єгові (Верш 10). Від часів Нимрода всі народи впилися вином вавилонським, або інакше сказати ложною наукою сатанської організації, і через те саме займалися вбивством людей і звірят і жорстоко переслідували тих, що насправду служили Богу і Його царству. Про таких є написано: “Кара бо за лиходійство твоє на Ливані здійсметься проти тебе за витрату розпуджених животин, за пролив людської крові, за спустошення країни, міста й усіх, що в йому жили” – Аввак.2:17.А.П.В.

Єговові люди, останок і Йонадаби, тепер особисто інтересуються сими правдами, бо вони відкривають чоловікові спосіб і средство, котрим Сатана відвертає людей від Бога. Ті, що зробили угоду чинити волю Божу, задля побільшаючого

СПАСЕННЯ

світла в цьому часі, вельми бажають знати як вони можуть приноровити себе до Божої волі, не лише в одній річі, але у многих річах. Вони мають велике бажання шанувати Боже ім'я і доказати свою любов до Нього через пильне сповнення його заповідей. Особливо Йонадабам сказано шукати смирності і справедливості, і вони мусять пильно вчитися того, що є правдиве. Бачучи, що Писання показують, що ловити і вбивати звірят і птиць ради приємності є гріхом, бо сим нарушається віковичну угоду, тепер вони відмовляться мати що будь до діла із так званими приємностями полювати й вбивати звірів і птиць. Бог покарає народи, що поламали Його віковичний заповіт, а се значить усі народи. Ті що посвятилися чинити волю Божу стараються пильно оминати те, що має навіть нахил до переступлення Божої вираженої волі. Єсли люди потребують поживи, і можуть дістати чисті звірята для сієї цілі, тоді се в гармонії з Божою волею убити такі чисті звірята і птиці, але ніхто з дійсно посвячених не буде займатися ловами або вбийством диких звірів або птиць задля “спорту” або приємності.

Deliverance at Armageddon. Foreseen by Jesus

"Fill the Earth"

ВИМОГИ

ОХОРОНА

The dictator

Бог постаравсь о охорону для тих, що люблять Його і служать Йому. Ті що вийшли з ковчега з Нойом всіх вісім осіб, були єдині живі люди на світі. Ной випровадив з ковчега численні звірята, котрі зараз розійшлись по землі й зачали множитися. Задля охорони чоловіка, Бог поклав страх в умах звірят, так що вони бояться або страхаються людини; яко ж написано: “страх і ляк перед вами нехай находить на всяку животину земну, і на всяке птаство небесне, і на все лазюче по землі, і на всяку рибу морську. На поталу вам подав я їх” 1Мойс.9:2. Се на

певно значить, що коли чоловік приближається до дикого звіря, тоді той звір маючи страх перед

СПАСЕННЯ

чоловіком, утікає від нього. Се Бог зробив для охорони звіра, а головню для охорони людей. Кількох людей не могли схоронити себе від великого числа диких звірів, і страх перед чоловіком був охороною його. Однак Диявол поклав в умі свого слуги Нимрода, щоби він полював звірів і вбивав їх. Коли звірі намагалися втекти від Нимрода він полював на них і вбивав їх. Він навчив і інших чоловіків робити рівно ж так. Він вбивав ті дикі звіря лишень для того, щоби показати свою хоробрість і зневажити Бога. В самообороні, і для своєї власної охорони, многі дикі звіря стались злочинними і навчились нападати на чоловіка. Ось так Диявол, ділаючи через лукавих людей, таких як Нимрод, спричинив, що дикі звіря стались грабіжними. Єсли б люди були послушні Божим заповідям, то нема сумніву, що леви, слоні й тигри, і інші дикі звіря були б ніколи не стались такими жорстокими для людей.

Ще від часів Нимрода, люди називали себе ловцями диких звірів, засідали на них, ловили їх і брутально вбивали їх, і через те дикі звіря і птиці стались смертельними ворогами чоловіка, тому що ловці стались їх смертельними ворогами. Люди мильно і невластиво часом заходили в дикі дебра і ловили диких звірят і забирали їх з їх природних домів, і уміщували їх в клітках-в'язницях, як в зоологічних заведеннях, сим накинувши на

ВИМОГИ

них тяжкі кари, і такий чин вони оправдували бажанням задоволити людську цікавість і марноту. Бог Єгова ніколи не увязнював диких звірів у зоо логічних заведеннях, а противно, Він постарався о охорону їх життя в часі потопа і о охорону по потопі, включаючи їх у віковичній угоді. Переступлення віковичної угоди що тичиться людини і звіря принесло великий смуток і терпіння на людей, як і на звірів. Бог постарався о ліси, як дім для диких звірів, і чоловік не має вимівки ані оправдання забирати їх з їх домів і увязнювати їх, ані не має права жорстоко і без потреби вбивати їх. Ним родів торговельний примір був також переступом Божого закона, йдучи за сим приміром, люди добровільно вбивали звірята аби торгувати їх шкірами або костями.

Колись великі стада буйволів випасались по дебрах американських, та вони були безпощадно повбивані задля торговельних причин. Так і слоні у диких дебрах Індії і інших місцях були безпощадно винищені, аби дістати слоневу кість для торговельних цілей. Всі ці річи походять від Диявола, а ціль його була, щоби відвернути людей від Бога. Бог постаравсь о средство при помочи котрого люди можуть охоронити себе і звірят, та жорстокі люди пішли за провідництвом Диявола і відвернули людей від правого шляху. З ціллю забезпечення одежі або вбрання для Адама і Єви Господь дозволив вживати шкіри звірят (1Мойс.3:20).

СПАСЕННЯ

Для будівлі намету також використовували шкіри баранів і барсуків (2Мойс.26:14). Також згадується, що подібні шкіри вживалися ізраїльтянами для одержі або вбрання (4Мойс.31:20). Звичайно, що потрібно було вбити звірів щоб дістати з них шкіру для покриття або вбрання. Як здається, то повищі святі Писання цілком оправдували людей котрі вбивали звірят і вживали їх шкіри з ціллю забезпечення необхідної одержі або вбрання. Щоб забезпечити одяг або інші річі люди могли відбирати життя звірят і це не було порушенням віковічної угоди. Відбирати життя для забезпечення одержі не відноситься тільки до людини, котра використовує ті шкіри, але також для того щоб забезпечити інших. В деяких закритих місцях утримують стада оленів і коли вони виростуть і в певні пори року їх вбивають для поживи, а їх шкіри використовують для інших цілей, потрібних для чоловіка. Це не є порушенням віковічної угоди, тому що це є в межах закону Божого.

ДЛЯ ПОЖИВИ

Чоловік може законно вбивати і їсти мясо звірів, птахів і риб, але крові їх він не повинен їсти. Ізраїльтяни були завітуючим народом Єгови, котрих Він вживав щоб зробити типи і тіні більших річей, які мали прийти. Заповіді або закони, які Він дав ізраїльтянам, відносяться виключно до

ВИМОГИ

них тому, що вони були Божим народом і в угоді з Ним. В одинадцятій голові третьої книги Мойсея закон Божий визначає, які звірі були чисті для їди ізраїльтян. Серед згаданих звірів була свиня, як сказано нижче: “І свиню, що хоч у неї ратиці розколені та й зовсім розколені ратиці, але вона не ремигає; нечиста вона вам буде” – 3Мойс.11:7.

Зауважте наголос, який робиться в повищому тексті в словах “для вас”. Подібна заповідь або вказівка відноситься також до їди зайця (3Мойс. 11:6). Висновок є такий, що ці звірі не були нечистими для всіх людських сотворінь; це ми бачимо із слів “для вас”. Інші народи їдять свиню і зайця. Сало і шинка служать поживою для багатьох людей. Не є це порушенням віковичної угоди щоб їсти таку поживу. Віковична угода щодо їди мяса, котра відноситься до загалу людства, каже: “Усяке двигуще, що живе на землі, буде ваша їда; як же ло травяне подаю вам усе” – 1Мойс.9:3.

Ця провізія закону Божого була дана перед закон угодою з Ізраїлем і залишається назавжди. Угода Божа з Ізраїлем була зроблена для спеціальної цілі, щоб тримати цей народ у лінії і під охороною аж до приходу Христа (Гал.3:19). Коли Христос прийшов Ізраїль, як народ, перестав існувати (Рим.10:4). Ісус Христос виконав закон угоду і привів її до кінця: “Знищивши рукописане наукою..., і взяв Його з середини, прибивши на

СПАСЕННЯ

хресті (на дереві)” (Кол.2:14). З вище приведеного тексту ясно видно , що їсти свиню, наприклад, не є порушенням віковічної угоди ні для Християн ні для великої громади:“Нехай же оце ніхто не судить вас за їжу або за напиток, або поглядом сьвят, або нового місяця, або суботи. Се тінь того, що настане, тіло ж–Христове”(Кол.2:16,17). Для того, щоб щирі люди не терпіли від замішання від носно таких річей що їсти, натхнений автор святих Писань про це каже:“Дух же явно глаголе, що в останні часи відступлять декотрі од віри, слухаючи духів лестивих і наук бісових, що боронять женитись (і велять вдержуватись) од їжи, що Бог створив на їду з подякою вірним і познавшим правду. Бо всяке створіння Боже добре і ніщо не гидке, коли з подякою приймаємо; осьвячується бо словом Божим і молитвою” – 1 Тим.4:1,3-5 (дивись також Ефес. 2:13-16).

В часі ізраїльської закон угоди було заборонено їсти свиню, кроля і зайця, але це не відноситься до Християн або інших в наш час. Є деякі звірі, котрих ніхто небажав би їсти, наприклад лисиць, котів. Віковічна угода, яка відноситься до всього людства забороняє їсти кров звірят і причина є та що в крові знаходиться життя. В 3 Мойсея 22:8 є написано:“Падла й що звір розідре, не їстиме щоб не опоганитись. Я Господь”. Явно, що цей закон відноситься до всіх людей, і до всіх звірів, що гинули,

ВИМОГИ

так як про це там сказано. Тому що кров звірів не була вилята а залишалася, отже це м'ясо чоловік не повинен їсти. По відношенні до того завважте пораду апостолів до Християн і інших, що вони повинні і не повинні їсти: “Яко ж чули ми, що деякі з між нас вийшовши, потривожили вас словами і захитали душі ваші, говорячи, щоб обрізувались та хоронили закон, чого ми їм не наказували: Зволилось бо сьвятому Духу й нам, ніякої тяготи більш не накладувати вам, окрім сього ко нечного; щоб удержувались від жертв ідолам, та крові, та давленого, та блуду. Від чого оберегаючи себе, добре робитимете. Бувайте здорові” (Дії ап.15:24,28,29). Правило, яким мусять керуватися відносно вбивання звірів є зсумоване в слідуєчих словах; звіра можна вбити для поживи але крові його не можна їсти. Чоловік, який йде з зброєю і свідомо вбиває звірят для спорту або задоволення порушує віковічну угоду. Християнин або Йонадаб не може свідомо і безпощадно вбивати звірів, птиць або риб ради спорту або задоволення.

СПАСЕННЯ

ЖЕРТВА

Бог приказав ізраїльтянам, щоб приносили в жертву чисті звірята і вбивати їх для тієї цілі було властиво і відповідно (2Мойс.12:5–7). Сим чином Бог предсказував, що жертівнича кров Ісуса Христа зробить примирення за гріхи людства. Та не всякий чоловік міг убивати такі звірята, і не всякий міг принести таку жертву в офіру. Така жертва мусіла бу ти принесена у властивий спосіб, приписаний Господом: “І рече Господь Мойсейові: Промов до Арона та до синів його і скажи їм: Ось що заповідав Господь глаголючи: Хто б то ні був із дому ізрайлевого, що заколов би вола, чи ягня, чи вівцю, чи козу в таборі, або хто б заколов за табором, та не приніс його до входу громадського намета на жертву Господеві перед храминою Господньою, тому чоловікові буде полічена кров за гріх: кров пролив він, і викорениться чоловік той зміж люду свого. Се для того, щоб сини ізрайлеві приносили жертви свої, що заколюють їх у чистому полі, щоб вони подавали їх Господеві до входу в громадський намет сьвященникові, та заколювали їх як жертви мирні Господеві. Бо в крові душа тіла і призначив я її для жертівника, щоб зроблено покуту за душу. Тим же то глаголав я ізрайлевим синам: Ні одна душа зміж вас нехай не їсть крові;

ВИМОГИ

і приходень, що пробуває між вами, нехай не їсть крові” – 3 Мойс.17:1-5,11,12. Від часу до часу Бог підчеркував сю правду, що всяке життя виключно належить до Нього, і через те ніякого життя ніхто не може відобрати без взгляду на Божий закон. Предсказавши свій замір викупити рід людський через пожертвування крові свого первенця, Ісуса Христа, Бог велів первенців звірят, відповідних на жертву, принести в офіру Господеві: “Усі перваки самці, що зродяться тобі із дрібної скотини твоєї, присвятиш Господеві, Богу твому. ...Перед Господом, Богом твоїм, їстимеш їх щороку на місці, що вибере Господь, Бог твій, ти сам і дім твій” – 5Мойс.15:19,20.

Первенці звірята, що не були прийняті на жертву, мали бути викуплені агнцем, себто, звірятком відповідним для жертви. Єсли ж той первенець не був викуплений, тоді се було на місці й правильно убити те невикуплене звірятко первенець: “Вилучуватимеш тоді всякого первенця з утроби Господеві, і всякого первачка в скотини, яка в тебе єсть. Первенці мусять бути про Господа. Всяке ж осля первачка викупуватимеш ягням; коли ж не купиш, дак мусиш зламати шию йому. Усякого ж первенця людського викупувати мусиш” (2 Мойс.13:12,13). “Все, що родить мати, моє; і весь твій скот, первородні самці бики й барани. Первака ж осла мусиш викупити бараном, коли ж не купиш, так переломи йому шию.

СПАСЕННЯ

Всякого первенця з синів мусиш викупити, і нехай ніхто не показується передо мною з порожніми руками” (2Мойс.34:19,20). Се показує, що зі звірятами треба обходитися після Божого закону, і трактувати їх в противенстві до Божого закону є гріхом. Починаючи від жертви Ісуса Христа, в позатипі немає подальшої потреби приносити в жертву звірят.

ШКІДНИКИ

Звірят можна вбивати при певних обставинах, які є в межах віковичної угоди, як вказано нижче. Звірята, що шкодять иншим або вбивають людей, мусять бути повбивані (2Мойс.21:28). Або, если звір нищить майно, тоді також се на місці вбити такого звіря, і такий чин не становить зломання віковичної угоди. “Ловіть на лисиці, молодії лисинята, що псують наш виноградник, виноградник у цвіту наш!” (Пісня Пісень 2:15). Ось так те правило є установлене, що звірятка, котрі нищать людське майно і поживу, можуть бути повбивані. Звіря й птиці, що нищать збіжжа або огородину також можуть бути повбивані. Се чоловік мусить робити задля своєї охорони, отже сим він не нарушує віковичну угоду.

Бог постарався для життя диких звірів про поля і ліси як дім для них. Їх життя приналежить до

ВИМОГИ

Бога, і тому їх не можна ловити і безпощадно вигублювати. Таке переслідування диких звірів і безпощадне вбивання їх цілком не погоджується із Божими наказами, а іменно: “Пануйте над рибою морською і над птаством небесним і над усім звірем, що гасає по землі” (1Мойс.1:28). Що се є згідно з волею Божою вбивати звіря і птиці для поживи, то се є ясно зазначено в Його законі (3Мойс.17:13, 1Мойс.27:3-5); однак, се лишень їх мясо можна їсти, а не кров; і се дока зує, що вбивати звіря і птиці для приємности (спорту) є гріхом”.

ВИВЧЕННЯ

Молитва кожної людини доброї волі до Бога є така: “Настав мене на розум добрий і пізнання! Бо я вірив заповідям Твоїм” (Пс.119:66). Люди світу шукають гроші і власть, котру то власть їм ці гроші приносять а мудрий чоловік бере напрям який Бог вказує йому: “Прийміть мою науку над срібло радніше, знання моє ви цінуйте над золото щире” (Прип.8:10). Застереження вірного апостола є: “Старайся поставити себе вірним перед Богом” (2Тим.2:15). Глупота проголошена “великими критиками”, що думають показати свою власну важність, не може замінити знання і значіння святого Писання. Релігія і її практикування тримали людей в несвідомості що до заміру Божого і тому во

СПАСЕННЯ

ни не мали правдивого знання. Кінець релігії прийшов, і всі, хто бажає справедливості, будуть старанно вчитися правди і такі шукатимуть знання, що слово Боже подає.

Люди доброї волі до Бога скоро залишать релігію і шукатимуть знання, що знаходиться в слові Божім відносно Бога, Його царя і Його царства. Коли Бог їм приказує шукати смирності і справедливості це означає; що вони мають бажати старанно вчитися і старатися, щоб дізнатись, що є правдиве; і ця необхідна інформація знаходиться тільки в святому Писанні. Люди доброї волі, що будуть становити велику громаду будуть старатися, щоб навчитися про царство. Подібно до вірних старинних мужів люди доброї волі тепер бажають правительства справедливості і миру. До всіх таких Господь каже: “Проте ж, діти, слухайте мене; й благословенні ті, хто стежок моїх пильнує. Слухайте науки, й будьте мудрі, та й не одступайте від неї. Блажен, хто слухає мене, й невисипує передує день у день у воріт моїх, та стоїть на сторожі під дверима в мене! Бо хто знайшов мене, знайшов життє, й одержить ласку від Господа” Прип.8:32-35.

РОЗДІЛ VI

ПРАВИТЕЛЬСТВО БОГА

ПРАВИТЕЛЬСТВО Бога Єгови є першорядної ваги для всіх тих, хто шукає дорогу до життя. Через своє правительство або царство Єгова оправдає своє ім'я і установить вічний мир на всій землі і ніколи більше не повстане лихо (Наума 1:9). Всякого часу чесні люди бажали такого правительства і мали деяке неясне розуміння його насання, але тепер царство Боже або правління прийшло і кожна людина доброї волі до Бога буде прагнути дізнатися про це правительство. Правительство Єгови є Теократичним, тому що воно є під прямим управлінням Всемогучого Бога. Це є справедливе правительство, оскільки всі дороги Єгови є правдиві і справедливі. Єгова є Всевишній і всі ті, що мають часть в його уряді мають бути в повній згоді з ним і радісно сповняти Його прикази.

Після бунту, перший промінь надії, даний чоловікові, була обітниця Бога встановити справедливе правління на землі. Авель мав віру в це будуче правительство. Також Енох, Ной, Авраам і багато інших бажали цього правління і з вірою і нетерпінням чекали на нього (Жид.11:1-16). З потомками Авраама Бог установив типічну Теократію. Він вжив ізраїльтян для творення пророчих драм відносно приходу будучого правдивого Теократичного правительства. Мойсей, Аарон, Йо

СПАСЕННЯ

зуя і Самуїл були представниками Божого Теократичного правительства на землі. Коли ізраїльтяни вимагали, щоб чоловік був їх царем, вони тим самим прогнівили Бога і відносно цього є написано: “Господь же повелів Самуїлові: “Слухай вимагання людського в усьому, чого бажають; бо не тебе вони відопхнули, ні! мене відкинули, щоб я не царював над ними: Так само, як поводитись вони з того часу, як вивів я їх із Єгипту, та й досі, покидали мене, і служили богам іншим, так поведуться вони й проти тебе” (1Сам.8:7,8). Релігія, витворена Дияволом була причиною, через яку ізраїльтяни відкинули Бога, як царя. Вони хотіли бути подібним до інших народів.

Саул був відкинений Господом по причині його невірності. Пізніше Бог поставив Давида царем над Ізраїлем і Давид був типом предсказуючи Ісуса Христа, улюбленця Єгови і правдивого царя світу під Єговою, “Царем Вічності” (Ерем.10:10, край). Останній типічний цар Ізраїлю був Седекія, невірний і беззаконний. Він був відкинений і Бог заявив, що царство не буде дано аж “покіль прийде той, що має до його право і кому віддам його” (Езек.21:27). З того часу Диявол залишався невидимим богом народів, правлячи беззаконно, без перешкоди з дозволу Божого для того, щоб він мав повну нагоду доказати свій визов і хвальбу. Божий виражений замір є установити справедливий світ і відносно цього Він сказав:

ПРАВИТЕЛЬСТВО БОГА

“Ось бо я творю нове небо і нову землю, а попередущі пійдуть в непамять, і не приходитимуть на думку. Ви ж будете веселитись і радуватись із-за того, що я творю, повіки; я бо обертаю Єрусалим у веселощі, а нарід його в радощі” – Іса.65:17,18.

Слово “Єрусалим”, яке є вжите в повищому тексті, відноситься до Його великого позатипічного правительства справедливости і це записане пророчтво цілковито сповняється. Всі святі Божі пророки, пророкували про відновлення всіх речей відносно царства і котрі то пророцтва мусять сповнитися (Дії ап.3:20,21). Божий пророк писав предсказуючи народження царя і Його справедливе і славне царство. “Бо хлопятко народилось нам син даний нам; власть на раменах його, а дадуть ім'я йому: Дивний, Порадник, Бог кріпкий, Отець будучого віку, Князь мира. Царству його й миру його не буде границь; на Давидовім престолі й царстві він сяде, щоб утвердити й укріпити його судом справедливим від тепер по віки. Ревнива любов Господа Саваота се вчинить” (Іса.9:6,7). Це пророцтво має бути цілковито виконане.

СПАСЕННЯ ЙОГО НАРОДЖЕННЯ

Приблизно чотири тисячі років після бунту в Едемі Ісус народився в Вефлеємі. В той час почалося сповнення пророцтва Ісаї повище згаданого. Пізніше, в тому місці післанці Божі сповістили: “Слава на вишинах Богу, а на землі впокій, між людьми благоволення” (Луки 2:14, Роттердам). Тепер ми можемо ясно бачити, що народження хлоп'ятка Ісуса в своєму часі має бути “славою Всемогучому Богу” від кожного сотворіння, яке отримає життя і що через Нього і Його правління прийде тривалий мир і благословення для всіх людей доброї волі і для нікого іншого.

Повище наведений текст Роттердама робить наголос на факт, що мир на землі буде тільки між людьми доброї волі. Чи повинно царство Бога Єгови під Христом бути благословенням і радістю для тих хто не доброї волі до Бога? Всі вороги Божі загинуть навіки і тому царство Боже для них нічого не значить (Пс.21:8; 37: 20). Після Армагедону Сатана і його лукаве правління перестане існувати. Ніколи більше не будуть існувати його релігійні агенти і організації і пам'ять про них зникне назавжди, оскільки про це є написано: “Пам'ять про праведника остане благословенна, ім'я же безбожних огидне” (Прип.10:7; Іса. 26:14). Тепер люди на землі, що є доброї волі до Бога і Його царства мають причину радуватися і раду

ПРАВИТЕЛЬСТВО БОГА

ються, тому що час на цілковите спасення і вічний мир наблизився. І по цій причині Бог робить ясним свій замір для тих, хто бажає справедливого правління. Під час хрещення Ісуса він був помазаний на царя (Мат.3:16; Йоана 18:37). Його перша прилюдна заява була: “Царство небесне наблилось”. Він навчив людей доброї волі молитися до Бога : “Нехай прийде царство Твоє. Нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі” (Мат.6:10). Оскільки Він був царем під прямим розпорядженням Всемогучого Теократа Єгови, улюблений Ісус був розпятий релігійними агентами Сатани. Вони мали намір знищити Його, але Бог обернув старання ворогів в ніщо, воскресивши Ісуса зі смерті і вивисшивши Його до найвищого місця у вселенній. Ісус Христос є „наслідником всіх річей” і є “точним образом” свого Отця Єгови і тому Бог приказує “ нехай поклоняться Йому всі ангели Божі” (Жид.1:6). Дальше Єгова приказує “щоб в ім’я Ісусове приклонилось всяке коліно ... і щоб усякий язик визнавав, що Господь Ісус Христос у славу Бога Отця” 2 Фил.:10,11.

СПАСЕННЯ

ОЖИДАННЯ

Ісус, будучи одягнений в повну силу і власть як цар, представши в небі, мусів чекати щоб розпочати своє царювання аж до часу, коли Єгова вибере членів тіла Його царської організації і коли це сповниться ворог має бути понижений. До цього часу Сатана царював безперешкодно. І про це є написано: “Сказав ГОСПОДЬ моєму Господеві, сядь праворуч коло мене, доки не положу во рогів твоїх підніжком тобі в ноги!” (Пс.110:1). “Він же принісши одну жертву за гріхи, сів на завсігди по правиці Бога, дожидаючи далій, доки положиться вороги Його підніжком ніг Його” (Жид.10:12,13). Ті, що будуть злучені з Ісусом Христом в Його царстві перше мають бути вибрані і мусять доказати свою невинність в пробах. Такі вірні є в угоді о царство (Луки 22:28-30). Після приходу Ісуса Христа і Його царства вірні є “зроблені царями і священниками для Бога”, щоб царювали з Ісусом Христом – Одкр.1:6; 5:10.

Так як типічне царство складалося з дванадцятьох поколінь ізраїльських, так і в позатипі, злучені з Ісусом Христом є з дванадцяти поколінь, або племен, формуючи одно тіло і разом складаючи 144,000 (Одкр.7: 4). Признане стадо сотворінь, що складає “тіло Христове”, є помазані і кожний з них мусить бути поставлений на пробу, показав

ПРАВИТЕЛЬСТВО БОГА

ши себе вірним і правдивим, повинен охреститися у смерть Христа, перемінитися у воскресінні з чоловіка на духа і пробувати вічно з Ісусом Христом в Його царстві (Рим.6:3-5; 1Кор.15:51,55; Одкр.20:4). Час “ожидання”, згідно волі Божої, був приблизно 1900 років, протягом якого число членів тіла Христового було вибране і переміна останка 144,000 скоро візьме місце.

Вибрані одиниці, що померли в Христі, вже воскресли (1Сол.4:15-17; 2 Тім.4:1). Період очидання скінчився в 1914 році і цар прийняв високий уряд під керівництвом Єгови, великого Теократа. “Жезло сили твоєї пришло Господь із Сиона; царюй серед ворогів твоїх! В день потуги твоєї буде нарід твій готовий у сьвятій оздобі; з лона зарева раннього спаде тобі роса молодості твоєї” (Пс. 110:2,3). “Глаголючи: Дякуємо Тобі, Господи і Боже Вседержителю, що єси, і був, і прийдеш, що прийняв єси силу Твою велику і воцарився єси. І розгнівились погане, і настиг гнів твій, і пора мертвим суд прийняти, і дати нагороду слугам твоїм пророкам, і сьвятим, і боячимся імени Твого, і малим, і великим, і знищити тих, що нищать землю” (Одкр.11:17,18). Перша робота вкоронованого царя була скинути бунтівника Сатану і тому “війна в небі” почалася в 1914 році (Одкр.12:1-17). Битва Армагедону покладе кінець всім тим, хто противиться царю Ісусу Христу і це буде кінець царювання Сатани.

СПАСЕННЯ

ЦАРСТВО

Царство небесне складається з Ісуса Христа, голови столичної організації Бога під назвою Сион, разом з 144,000, котрі є царями і священниками для Бога і Христа. Всі такі є на подобиє Ісуса Христа. Їх число буде не більше і не менше ніж 144000 членів. Царство є створене Богом Єговию і Він є найвищий над всіма. Він є великим і Всемогучим Теократом. Цар Ісус Христос повністю виконає за мір Єгови. Царство або правительство миру є Теократія.

КНЯЗІ

Протягом всього часу відколи Диявол кинув визов в лице Бога Єгови, Бог мав на землі деяких вірних і правдивих слуг. Серед них є згадані Авель, Енох, Ной, Авраам, Яків, Йосиф, Мойсей, та інші (Жид. 11). В це число є включені всі вірні пророки Божі від Самуїла до Йоана Хрестителя. Ті мужі мали віру в Бога і в Його обітницю встановити правительство миру і вони повністю посвятили себе Богу, відмовляючись в будь який спосіб йти на компроміс зі світом Сатани або його організації. Ніхто з них не може бути членами небесного царства або правительства Єгови по тій причині, що вони всі померли перед тим, ніж жертва викупу була дана і заплачена в небі.

ПРАВИТЕЛЬСТВО БОГА

Ті вірні старинні мужі були вірні і правдиві Богу і протягом довгого часу інші називали їх як “наші отці” (Пс.39:12; 22:4). Ті правдиві і вірні мужі говорили своїм дітям про Бога і їх віру в Його обітниці. “Боже, ми чули слухами нашими, батьки наші розказували нам про велике діло, що зробив єси за часів їх, в давні давна” (Пс.44:1). Ті мужі є подані в святих Писаннях як приклади віри і правдивої посвяти (Жид.12:1). Будучи вірними, вони отримали з рук Бога “добре свідоцтво”, вони були свідками імені і величності Всемогучого Бога і Він признав їх і з приводу цього натхненний апостол, котрий є членом царства, писав: “По вірі померли ті всі, не прийнявши обітниць, а оддалеки видівши їх, і вірували, і витали, і визнавали, що вони чужениці і захожі на землі. І всі ці, одержавши свідчення вірою, не прийняли обіттування, тим що Бог лучче щось про нас провидів, щоб не без нас осягли звершення” – Жид.11:13, 39,40.

Апостол Павло говорив також за себе, коли він сказав “нас”, і він знав, що він не міг бути завершеним аж до приходу Ісуса Христа, царя слави (2Тим.4:8); і тому вірні мужі не могли бути завершені доки царство не було установлене. Це є певним зі святого Писання, що ці мужі будуть підняті зі смерті як совершенні люди. Яке місце забезпечив Єгова для них під Його Теократичним правлінням?

СПАСЕННЯ

Царство або правительство Єгови є духове; тому невидиме для людського ока.

Протягом правління свого типічного царства Бог мав на землі своїх представників і так само буде мати своїх представників на землі під час царювання Христа, царя слави, і тими видимими представниками, діючими під розпорядженням Бога, будуть вірні старинні мужі згадані в одинадцятій голові до Жидів і які протягом століть були зазначені в святих Писаннях, як “наші отці” і відносно котрих є написано: “На місці батьків твоїх будуть сини твої; зробиш їх князями по цілій землі” (Пс.45:16). Цар Ісус Христос є правитель і земні представники цього великого правителя є названі “князями”, котрі представлятимуть царство на землі і тому є написано: “Буде час що на царстві сидітиме правий, тай князі Його правитимуть по закону” (Іса.32:1). Також святе Писання каже: “...бо з Сиону (столичної організації Бога, котрої Ісус Христос є головою) вийде закон, і слово Господнє з Єрусалиму” (Іса. 2:3). Так як пророк Самуїл в типічному царстві проходив серед людей передаючи їм прикази Єгови, так само вірні старинні мужі або князі землі, під царюванням Христа, будуть йти між людей наставляючи їх згідно з наказами Господа. Ось так буде діяти Теократичне правительство.

ПРАВИТЕЛЬСТВО БОГА

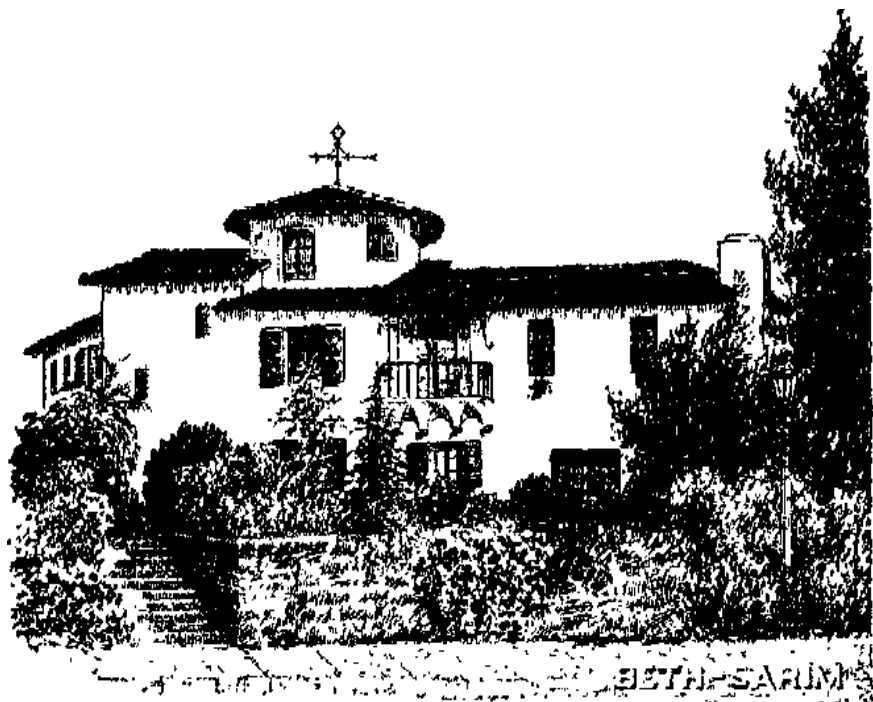
СКОРО ПРИЙДЕ

Всі Біблійні свідоцтва разом з фізичними фактами, які перейшли, показують сповнення пророцтва і ясно доказують, що час на битву великого дня Бога Вседержителя є дуже близько і що в тій битві всі вороги Божі будуть знищені і земля буде очищена від зла перед цілковитим установленням справедливості. Тоді всі справи земні будуть під повним контролем Ісуса Христа; вірні старинні мужі, повище згадані, воскреснуть як совершенні люди, будуть діяти на землі як представники Теократичного правительства. Також багато доказів показують, що вірні старинні мужі повернуться на землю на початку Армагедону. Як здається, то святі Писання цілковито запевняють, що деякі з останка будуть на землі, коли ті вірні мужі воскреснуть і звичайно ті, що становитимуть велику громаду також будуть на землі і всі вони разом зустрінуться і привітають князів землі.

СПАСЕННЯ

БЕТ-САРИМ

У Сан Дієго, Каліфорнії, знаходиться маленький кусок землі на котрому в 1929 році був збудований дім, знаний як Бет–Сарим.

Гебрейські слова Бет–Сарим означає “дім князів”; ціль придбання цієї власності і будовання того дому була, щоб дати видимий доказ того, що тепер на землі є такі люди, які сильно вірять в Бога, Ісуса Христа і Його царство і також вірять, що вірні старинні мужі скоро будуть воскресені

ПРАВИТЕЛЬСТВО БОГА

Господом і повернуться назад на землю і будуть займатися видимими справами на землі.

Ця власність на Бет-Сарим є зареєстрована на ім'я товариства Вартової Башти Біблії і Брошур, як по дорученню, щоб той дім міг бути вживаний президентом товариства і його співробітниками на часі, але пізніше мусів бути завжди у розпорядженні для вище згаданих князів землі.

Певним є, що тоді всі речі на землі належатимуть Господу, ні сам Господь, ні князі не потребуватимуть щоб інші будували їм дома, але се було угодно Богу щоб згаданий дім був збудований як свідоцтво для імені Єгови і щоб показати віру в Його проголошені заміри. Цей дім послужив як свідоцтво багатьом людям по всій землі і хоч критики сміялися і говорили зневажливо про нього, та все ж він стоїть там як свідоцтво для імені Єгови і коли ті князі повернуть і деякі з них житимуть там, це буде підтвердженням віри і надії, яка побудила їх збудувати Бет-Сарим.

СПАСЕННЯ

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Теократичне правительство, інакше сказати не бесне царство, царський дім, який складається виключно з Ісуса Христа і 144 000 членів з Ним; і над ними всіма є Бог Єгова. Єгова визначив число царського дому, але Він не визначив число тих, що становитимуть “інші вівці” Господні. Як зазначено, то це число загально назване “велика громада”, “котрої ніякий чоловік не міг перелічити” (Одкр. 7:9); або ж кажучи іншими словами велика громада не має визначеного числа. Велика громада не буде частию Теократичного правительсва або царства Божого, але буде вічно жити на землі і діятиме під прямим керівницвом Господа. Члени великої громади мусять затримати свою невинність до Бога Єгови і таким чином мати часть в оправданню Його імені. Господь з любови відкрив в своїм слові деякі правди відносно великої громади та їх привілеїв і по цій причині тепер вони сильно радуються.

РОЗДІЛ VII

ПРИВІЛЕЇ

Коли ЄГОВА висказує свій замір зробити якусь річ, Він звичайно виконає її. “... Я бо сказав і доведу се до кінця; призначив і здійснию” (Іса.46:11). “Так і слово моє, що виходить із уст у мене, до мене не вертається в порожні, але чинить те, чого я посилаю його” (Іса.55:11). Замір Єгови створити землю виражається в цих словах: “Сотворив я землю, создав на ній чоловіка; я—моя рука розпростерла небеса, тай усьому війнству їх дав я закон”. “Так бо говорить Господь, сотворитель небес, він Бог що создав землю і приспособив її; він же утвердив її, тай не надармо сотворив її; він приспособив її, щоб на ній жили: Я—Господь, а іншого нема” (Іса.45:12,18). Бог сотворив землю (1Мойс.1:1). Вище наведені тексти доказують, що Він сотворив її для того, щоб чоловік жив на ній повіки. Це заключення є поперте через приказ, котрий Єгова дав Адамові і Єві, тобто: “І благословив їх Бог, і рече до них Бог: плодіться і множитеся, і сповнюйте (великою кількістю) землю і підневолюйте її, і пануйте над рибою морською і над птаством небесним і над усім звірем, що гасає по землі” – 1Мойс.1:28.

Приказ Єгови “плодіться і розмножуйтесь і наповнюйте (великою кількістю, Роттердам) землю тут говорить як про Божественний приказ. Адам

СПАСЕННЯ

прилучився в бунті до Диявола і по цій причині стався грішником, тому ні він, ні Єва не могли виконати Божественний приказ. Та замір Божий не може не виконатись з причини гріха чоловіка. Коли Бог дав Адамові той приказ, він був совершенний, але він стався несправедливим внаслідок гріха, а ніякий нечесливий чоловік не міг виконати Божественного приказу.

Всі діти Адама були народжені в грісі і тому ніхто з них не може виконати Божий приказ, хіба що перше будуть зроблені праведними (Рим.5:12; Пс. 51:5). Тепер земля є наповнена несправедливими і лукавими людьми. Клас царства не може виконати цей Божественний приказ наповнення землі, тому що клас царства складається виключно з духових сотворінь. Як би мільйони, які жили і померли були підняті із мертвих і приведені до “людського совершенства” це не виконало б Божественного приказу, тому що цей приказ мусить бути виконаний через праведних людей під прямим розпорядженням Господа.

Якщо “відновлення чоловіка” було заміром Божим, але так не є, то це було б виконане через Господа Ісуса Христа і це не було б виконання Божого приказу. Як же цей Богом даний приказ буде виконаний і через кого? Тут подається правильна відповідь і доказ в підтвердження цього є слідуючий: “Великій громаді” буде даний привілей спов

ПРИВІЛЕЇ

нити Божий приказ наповнювати землю. Велика громада складається з “інших овець ” Господніх, яких Він збирає в свою кошару і дає їм вічне життя на землі. Ті, що будуть становити велику громаду є люди доброї волі, котрих тепер збирає Господь. Вони будуть пораховані за праведних Господом через їх віру і послушенство; матимуть життя вічне на землі і будуть під безпосередніми приказом і контролею Теократичного правительства.

ІНСТРУКЦІЇ

Святі Писання, подані в Біблії, були написані під натхненням Божим і записані Його вірними слугами пророками і апостолами для інструкції людей доброї волі на їх дорозі справедливості в часі кінця, для того, щоб такі люди доброї волі були готові для всякого доброго діла. Це відноситься як до помазаного останка так і до їх співтоваришів великої громади (2Тим.3:16,17). В Біблії є зазначено багато пророчих образів, зроблених по приказу Бога Єгови і записаних в закритій мові, що ніхто з людей не міг розуміти їх аж до кінця світу Сатани, в якому ми тепер живемо – 1Кор.10:11.

Тепер прийшов час, в якому Бог робить ясними і зрозумілими ці пророчі образи для помочі, потіхи і надії тих людей, котрі посвятилася Йому і Йо

СПАСЕННЯ

го царству (Рим.15:4). Серед цих пророчих образів є один приналежний до потопу, або великої повені і факт спричинення потопу, відношення Ноя і його родини до нього і яке це безпосередньо має відношення до Божого приказу наповнювати землю.

Багато ангелів прилучилися до Люцифера в бунті і котрі від того часу разом з ним чинили зло. Диявол добре знав, що Бог дав приказ Адамові множитися і сповняти землю і тому намагався не решкодити Божому заміру. До і під час Носєвих днів ангели матеріалізувалися в людські форми. Деякі ангели, котрі не прилучилися до Сатани в його бунті, але піддалися під його спокусливий вплив, були спонукані брати собі за жінок дочок людських, внаслідок чого з'явилися велетні на землі. Очевидно, ціль Сатани і його злих ангелів була в тому, щоб насміятися з Бога і наповнити землю родом вищим за звичайного чоловіка і щоб вони були в противенстві до Бога.

Наслідок був, що за Носєвих днів Диявол і його злі ангели спонукали “синів Божих” (ангели які матеріалізувалися), одружуватися з дочками людськими, які приводили на світ людей, що були відомі як Гібборими і які були дуже злі і тому є написано, що “земля була наповнена насильством” (1Мойс.6:11). “Як же побачив Бог, що ледарство людське було велике на землі, а люде дбають пов

ПРИВІЛЕЇ

сячасно тільки про лихе. І рече Бог: Вигублю чоловіка, що із землі, як чоловіка, так і скотину, і лаюче і летюче; бо взяла мене досада, що посоздавав їх. Нояг же здобувся на ласку в Господа. І рече Бог Ноягові: Кінець усякому тілу прийшов перед мене; бо землю сповнено насильством од них. Оце ж хочу їх викоренити з землі. Зроби собі ковчег із соснового дерева; гнізда поробиш у ковчезі та й посмолиш його з середини і надвору смолою” – 1Мойс.6:5,7,8,13,14.

ПРООБРАЗ

Бог Єгова маючи замір знищити все зло на землі дав приказ Ноеві збудувати ковчег і взяти в нього свою родину і визначених звірят. Ковчег був образом на організацію Божу під Ісусом Христом. Отець Ноя називався Ламех, що значить “могучий” і Ламех відігравав часть, що представляє або предсказує Бога Єгову, а Ной предстляв Ісуса Христа, улюбленого сина Божого. Коли Ламех породив свого сина, він назвав його ім’ям Ной і висказав пророцтво кажучи: “Сей (син) розважати ме нас у праці нашій та в знеможі рук наших...” (1Мойс.5:28,29). Ім’я Ной значить “спочинок” або “потіха”. Згідно Ноя є написано, що-зараз по потопі він приніс жертву для Бога: “І понюхав Господь любих пахощів (пахощів спочин

СПАСЕННЯ

ку) і рече: Не проклинатиму вже більше землі за чоловіка” – 1Мойс.8:21.

Те пророцтво було висказане Ламехом майже 600 років перед потопом: “...Всього віку Ламехового було сімсот сімдесят сім (777) год” (1Мойс.5:30,31). Число сім символічно представляє повноту річей небесних або повноту небесну; а трократна цілість здається указує на безконечні роки Єгови. “... од віку до віку ти єси Боже” (Пс.90:2). Через віру і послушенство Богу Ной був порахований за праведного. Він попереджував людей на землі що до надходячого потопу. Він був “проповідником праведності” і безперестенно свідчив про ім’я Бога Єгови – 2 Петра 2:5; Жид.11:7.

Після того, як Ною було 500 років він породив три сини (1Мойс.5:32; 6:9,10). У пророчій драмі, яка відносилася до потопу, ті три сини Ноя відігравали часть представляючи Господніх “інших овець”, що становлять “велику громаду”; тоді як Ной представляв Ісуса Христа “Віковічного Отця”, котрий дасть життя всім хто отримає життя (Іса.9:6). Ноєві сини народилися вкоротці перед потопом і так Господь в короткім часі перед Армагедоном, який є позатипічним потопом, приведе “інші вівці”, що становлять “велику громаду”. Ноєві сини народилися близько кінця лукавого світа в тім часі і тепер “інші вівці” прийшли при кінці сього лукавого світа. Як довгий час проми

ПРИВІЛЕЇ

нув по народженню Ноя нім його сини народилися, так за довгий час проминув від народження “чоловіка” Ісуса до народження або приведення “інших овець”. Факти які перейшли, ясно показують, що потоп і все що до нього стосувалося складало або представляло який є замір Божий відносно теперішнього лукавого світа, котрий тепер існує і який Він знищить в Армагедоні.

Згідно приказу Божого Ной збудував ковчег, який по розпорядженню Божому був охороною і спасенням Ноя і його родини від нищительного потопу: “Я ж оце наведу потоп, воду на землю, щоб вигубити всяке тіло, що є в її живий дух по під небесами, і все, що є на землі, повиздихає. І поставлю заповіт (умову) з тобою: Ввійдеш у ковчег ти і синове твої і жена твоя і жени синів твоїх з тобою. І од усякого живого і од усякого тіла по двоє од усіх уведеш у ковчег, щоб живими остались з тобою; самець і самиця будуть. Од усього птаства по роду, і од усякої скотини по роду, і од усього лазючого, що човгає по землі по роду їх; двоє од усякого ввійдуть у ковчег до тебе, щоб зостались живими. Ти ж возьми всякої харчі собі, щоб мали ви що їсти. І рече Бог до Нояга: Увійди сам і весь дом твій у ковчег; бо тебе вбачав я праведним передо мною в сьому роді” – 1Мойс.6:17-19,20; 7:1). Задум Сатани був зіпсувати всі сотворіння на землі і таким чином привести всіх людей до знищення і він прикладав всі зусилля щоб

СПАСЕННЯ

здійснити свій злий виклик. Диявол потерпів невдачу. Повінь, що прийшла на землю знищила все живе на землі окрім Ноя і його родини. Це була невдача Сатани і оправданням імені Єгови. Отже це ясно показує, що головна ціль потопу була оправдання імені Єгови і Його слова. Крім того, ціль потопу була очистити землю від лукавства і зберегти праведного Ноя і його родину, котрих Бог порахував за праведних за їх віру і послухенство.

Це було образом на Армагедон і ця велика битва знищить всіх беззаконників на землі, а будуть збережені живими тільки праведні, кого Бог порахує за праведних через їх віру і послухенство і ці праведні будуть оправданням імені Єгови. Бог заявив, що Його ціллю у збудованні ковчегу було, щоби схоронити при життю праведних (1Мойс.6: 18; 7:3). Ной і члени його родини були пораховані Богом за праведних із за їх віри і послухенства. Потоп закінчився, тоді Ной і його родина вийшли з ковчегу. “І рече Господь Бог Ноягові, глаголючи: Вийди з ковчегу сам і жона твоя і сини твої, і жени синів твоїх з тобою. І вийшов Нояг і сини його, і жінка його, і синів його жінки з ним. І спорудив Нояг жертівника Господеві, і взяв з усякої чистої животини із усякої чистої птиці та й приніс у всепаленнє на жертівник. І понюхав Господь лубих пахощів”(1Мойс.8:15,16,18,20,21). В той час Ной і його сини і їх жінки, тобто всіх вісім осіб бу

ПРИВІЛЕЇ

ли єдині живі сотворіння і всі вони були пораховані за праведних в очах Єгови. Певним є, що Єгова не поручив би ніяким сатворінням наповнювати землю, котрі не пораховані Ним за праведних. Зараз же після потопу Бог повторив свій приказ праведному Ною і його родині; “бувайте плодющі і намножуйтесь і залюднюйте (великою кількістю) землю”.

В цій точці Ной представляв Ісуса Христа, “Віковічного Отця”, що дає життя згідно з волею Всемогучого Бога (Іса.9:6; Рим.6:23), а також членів тіла Христового, котрі є злучені з Ісусом Христом в цій роботі відродження (Луки 22:28-30; Мат.19:28). Щоб наповнити землю, під розпорядженням Ісуса Христа, без сумніву, мусять бути вжиті людські сотворіння щоб привести дітей і то му сини Ноя і їх жінки представляли “інших овець” Господніх, котрі становитимуть “велику громаду”. Зараз же по виході із ковчега Ной і його сини отримали цей приказ Єгови: “І благословив Бог Нояга і сини його і рече їм: Бувайте плодющі і намножуйтесь і залюднюйте землю” (1Мойс. 9:1). Це, вище сказане, являється прямим доказом того, що сини Ноя в образі представляли людські сотворіння, котрі матимуть привілей виконати Божий приказ множитися і наповняти землю. Що потоп і досвідчення Ноя і його родини в типі становили пророчу драму, то на це ясно указують

СПАСЕННЯ

слова Ісуса: “І як сталось за днів Ноя, так буде й за днів Сина чоловічого, їли, пили, женились, оддавались, аж до дня, як увійшов Ной у ковчег, і настав потоп, та й вигубив усіх. Так же буде й в день, котрого Син чоловічий відкриється” (Луки 17:26, 27, 30). Господь Ісус буде відкритий всім живучим на землі через вираз Єгового гніву в Армагедоні, який є близько і відносно якого є написано: “А вам горюючим, одраду з нами в одкриттю Господа Ісуса з неба з ангелами сили, в огні поломяному даючи відомщення тим, що не знають Бога і не коряться благовістю Господа нашого Ісуса Христа. Вони приймуть муку, погибель вічну від лиця Господнього і від слави потуги Його” 2Сол.1: 7-9.

Так як кінець потопу не зазначив кінця образу або пророчої драми, так само кінець Армагедону не завершить цілковите сповнення цієї пророчої драми, але ці згадані в пророцтві річі сповняться після Армагеддону. Той факт, що Божественний приказ був даний відразу після потопу доказує те, що початок сповнення цього Божественного приказу візьме місце зараз після Армагедону. Цей Божественний приказ спершу був даний Адаму, пізніше був повторений Ною і його сином і цей приказ більше не повторюється в святих Писаннях в жодному місці; в обидвох випадках це було сказано до людей, котрі є праведні в очах Божих. Після

ПРИВІЛЕЇ

битви Армагедон ті з “великої громади” будуть єдиними людськими сотворіннями на землі, за винятком деяких з останка тіла Христового і “князів” землі.

Чи буде останок, тобто члени тіла Христового, приводити дітей і виконувати Божественний приказ? Те що Ной робив дасть нам можливість прийти до властивого заключення, так як Ной представляв Христа; і також розглянемо що робили його сини, щоб встановити правильну відповідь на це питання. Ной жив 349 років по виході з ковчега. Писання не показують, що Ной приводив на світ дітей по потопі. Єсли би він був приводив дітей на світ, тоді се значилоб, що рід людський мав більше чим три початкові галуззя, а іменно, Семітське, Яфетське і Хамське. Біблія показує лишень три галуззя роду людського (1 Мойс.10:1–32). Відносно всіх тих патріархів від Адама аж до Ноевого отця Ламеха, Біблія подає, що коли вони породили другого в ряді з потомків, тоді про них говориться, що вони породили сини і доньки 1Мойс.5:3-30.

Про Ноя і його синів Біблія говорить: “Як було ж Ноягові п'ятьсот год віку, появив Сема, Хама і Яфета”(1Мойс.5:32). Тут Біблія не показує, що Ной мав більше чим трьох синів повисше згаданих, ні перед потопом ані по потопі і по тім як дано розказ “сповнюйте землю“. Щодо Ноевих трьох синів, їх дітей і правнуків народжених по по

СПАСЕННЯ

топі і по тім, як Божественний розказ був повторений, історія подає імена сімдесяти осіб (1Мойс. 10:1-32). Нема ніякої записки (в Біблії) щоби які будь діти народилися сим синам перед потопом і нема ніякої записки, щоби Ной мав які діти по потопі. Для сієї причини можна припускати, що Божественний приказ “намножуйтесь і сповнюйте землю” не відноситься до з духа народжених одиниць, т. є, до останка, але ті вірні, що були представлені через Ноя, наслідять царство з Ісусом Христом і є заключені й співтоваришать з Ісусом Христом, “Віковічним Отцем”, котрий дасть життя всім, що отримають життя по Армагедоні, включаючи і тих, що були пробуджені зі смерти.

Оскільки Божественний приказ був даний лише праведним людям, котрі були почислені за праведних Господом і велика громада, котра переживе Армагедон, буде єдиним родом людським на землі і ці з великої громади будуть почислені за праведних Господом внаслідок їх віри і послушенства. Чи не є це розумним і згідно з святим Писанням прийти до заключення, що члени великої громади сповнять Божественний приказ згідно волі Бога Єгови під безпосереднім керівництвом Христа? І тут виринає питання. Так як Господь збирає зараз “інших овець”, котрі становитимуть велику громаду, чи мали б вони тепер женитися і приводити дітей щоб сповнити Божественний приказ? Відповідь є ні; і святе Писання повністю підтри

ПРИВІЛЕЙ

мує це. Сини Ноя і їх жінки не приводили ніяких дітей перед потопом. Нема жадного доказу, що якісь діти були взяті в ковчег.

Тільки вісім осіб вийшли з ковчегу і це є ясним доказом, що сини Ноя не приводили дітей ні перед потопом ні під час потопу (1Мойс.7:13; 8:16). Пророча драма показує, що сини Ноя і їх жінки не мали ніяких дітей аж два роки по потопі (1Мойс. 11:10). Апостол Петро під натхненням святого духа підтверджує це, коли він говорить: “Ковчег ... в котрий мало, то єсть вісім душ, спаслося від води”. З цього мусимо прийти до заключення, що початок сповнення Божественного приказу буде після Армагедону. На підтвердження цього заключення тут цитуються слідуючі слова Ісуса відносно Армагедону, а саме: “Горе ж важким і году ючим під той час!” (Мат.24:19). Ісус остеріг тих, котрі хочуть бути схоронені від знищення в Армагедоні, щоб вони втікали тепер до царства тому, що коли Армагедоні зачнеться, буде надто пізно; і Він також їх остеріг, щоб се тікання не було їм тягарем – Мат.24:16-21.

Господь Ісус Христос є великий Виконавчий Чиновник Бога Єгови і все, що має бути зроблено в царстві, має бути зроблено через Нього, або під Його безпосереднім керівництвом. І причина сього повністю є записана в святім Писанні. Совершений чоловік Адам втратив все. Ісус став нас

СПАСЕННЯ

лідником всього, що втратив Адам. Ісус Христос є “Наслідник усього”(Жид.1:2;Рим.8:17). Він є “причиною вічного спасення” і той, хто дарує життя (Жид.5:9; Рим.6:23). Сповнення Божественного приказу має бути виконане під прямим управлінням Ісуса Христа. Його “інші вівці”, велика громада, будуть вжиті відповідно до волі Його Отця.

Божественний приказ мусить сповнитися через людей на землі, котрі є в повній гармонії з Ісусом Христом. Велика громада буде єдина на землі після Армагедону, котра могла б це виконати. Той факт що Ісус відновить людство через своїх земних післанців стає зрозумілим з Його слів:“Ісус же рече до них:Істино глаголю вам:Що ви, пійшовши слідом за мною, у новонастанню, як сяде син чоловічий на престолі слави своєї, сядете також на дванайцяти престолах, судячи дванайцять родів ізрайлевих” Мат.19:28.

Велика громада так як показують святі Писання служить“перед престолом Божим” (Одкр.7:15); що означає, що вона служить під прямим розпорядженням Господа Ісуса Христа. Ця пророча драма ясно показує, що Носєва родина, його сини і їх жінки, представляли велику громаду з тих пір, як приказ був даний їм в типі множитися і наповнювати землю, то можемо заключити, що велика громада під управління Христа буде вжита для цієї цілі.

ПРИВІЛЕЇ

Члени тіла Христового є післанцями Єгови, щоб виконати замір Єгови, оскільки Він поручає їм певні річі до виконання. Велика громада є “співтоваришами” членів тіла Христового і представників Христа, для виконання роботи призначеної їм. Пророча драма, а також інші Біблійні тексти показують, що велика громада буде вжита Господом щоб виконати Божественний приказ множитися і сповнити землю. Це буде великим привілеєм для Його “інших овець”, який Господь дасть їм.

НОВА ЗЕМЛЯ

Починаючи з бунту в Едемі земля була під прокляттям (1Мойс.3:17). Сатана управляв землею в лукавстві і безбожні люди були активними агентами в цьому правлінні. Але вічно так не буде, тому що Бог дав своє слово, що беззаконник буде знищений і “нова земля” прийде. Бог обіцяв через своє незмінне слово, що створить “нове небо” і “нову землю”: “Ось бо я творю нове небо і нову землю, а попередущі підуть в непамять, і не приходитимуть на думку” (Іса.65:17, Роттердам). Апостол Петро, маючи сильну віру, вірно служив Богу і Христу. Він був натхненний свідок Господа і під натхненням святого духа Божого і даною йому властю, писав: “Нових же небес і землі нової по

СПАСЕННЯ

обітниці дожидаємось, в котрих правда домує” (2 Петра 3:13). “Небеса”означають невидиме для людського ока правління.

Протягом довгого часу Сатана був невидимим правителем цього світу (2 Кор.4:4). Нові небеса складаються з Ісуса Христа голови і членів тіла, котрим служать святі ангели Божі. Зіпсута земля була під управлінням несправедливих людей. “Нова земля” буде складатися з праведних мужів, котрі в старинних часах доказали свою невинність до Бога, будуть воскресені як совершенні люди і будуть князями по цілій землі, щоб володіти в справедливості (Пс.45:16; Іса.32:1). З тими князями буде злучена велика громада. Всяке сотворіння, котре отримає вічне життя на землі, мусить бути праведне, а праведні ніколи не помруть (Мат.25:46). Нові небеса і нова земля разом складають справедливий світ котрий, натхненний автор, після слів святого Писання називає:“грядущий світ” (Жид. 2:5; 6:5; Ефес.3:21). У сповненні своєї обітниці Бог сотворив “нові небеса”, що складаються з Христа, як це було повище сказано і посадив Христа на престолі, щоб царювати. Святі Писання ясно показують, що після битви Армагедон нова земля прийде під управління Христа.

І буде тоді, що велика громада почне сповняти пророчий Божественний приказ множитися і наповнювати землю праведними людьми. Бог напов

ПРИВІЛЕЇ

нить землю лише праведними людьми, так як для цього Він буде вживати праведні сотворіння. Як здається, то крім великої громади не буде ніяких інших людей вжито для тієї цілі. Ясно є, що “інші вівці” Господні, що становитимуть велику громаду, будуть приведені до життя і вжиті Господом.

Всі Біблійні свідоцтва і фізичні факти указують на велику громаду, як на земний клас, котрий сповнить Божественний приказ наповнити землю. Як в типі потоп очистив землю від гріха, залишивши вісім душ, так само і битва великого дня Бога Вседержителя очистить землю від беззаконників і порівняно небагато хто переживе. “І будуть того часу побиті Господом від краю до краю землі; не будуть по них плакати, не будуть їх збирати ані ховати-гноєм лежатимуть поверх землі (Ерем.25:33). Армагедон очистить землю з усякої несправедливости, а потім хто буде жити, той мусить бути на стороні Бога і Христа Його царя.

Святі Писання ясно показують, що ті, що переживуть Армагедон, будуть Йонадаби, котрі шукають смирности і справедливости котрі становлять велику громаду (Одкр.7:9-15). Вони будуть жити вічно на землі разом із вірними слугами Божими, котрі дотримали своєї невинності до Бога перед першим приходом Ісуса Христа, і сі будуть жити вічно на землі. Всіх разом безсумніву буде

СПАСЕННЯ

лишень кілька мільйонів, отже мале число в порівнянні з масою людей тепер на землі. Не треба жатись великим всесвітнім знищенням яке принесе Армагедон. Певна річ, що день Єгового гніву закінчиться побідою Христа над Сатаною і тоді на землі буде далеко більше число людей чим по потопі Нойового дня. Але сей факт, що велика громада людей затримає свою невинність до Бога і перейде через Армагедон, безперечно доказує і уневажнює лукавий визов Сатани і що принесе оправдання Єгового ім'я й слова. Сила Божа є неограничена, і нема нічого, щоб перешкодило б Йому у виконанні його приказу “сповнюйте землю”. Коли земля буде очищена із лукавства, тоді настануть обставини для сповнення Божого приказу згідно з волею Всемогучого Бога.

Лишень вісім осіб пережили потоп, а тепер в короткім часі з точки Божого погляду, земля наповнена сотворіннями більшість з котрих звернулися до насильства. Єсли мільйони переживуть Армагедон і будуть цілком посвячені Богу і цареві, Ісусу Христу, то що ж ті мільйони будуть робити під правлінням Христа відносно сповнення землі в тих кількох століттях? Що до того, як довго потрібно наповнювати землю не є відкрито, але як здається є визначено, що треба буде повних тисячу років, щоб сповнити Божественний приказ.

ПРИВІЛЕЇ

НАРОДЖЕНІ В СПРАВЕДЛИВОСТІ

Після Армагедону всі zdeгpaдoвaні і лyкaві вимруть і ні вони, ні Диявол не зможуть спокусити або вплинути на дітей великої громади. Царство Господнє буде в повній силі і дасть життя вічне всім послушним. Тому діти великої громади будуть зачаті в справедливості і для життя. Ісус Христос виконає те, що Люцифер не доконав і справедливі чоловіки і жінки робитимуть те, що грішний чоловік не зміг доконати. Божественний приказ множитись і наповнювати землю буде сповнений в справедливості. Це буде оправданням слова і імені Єгови.

Була бо на то воля Божа, щоб совершенний Адам і Єва множилися і тому це повинно бути в гармонії з волею Божою, щоб чоловіки і жінки котрих Господь порахує за праведних і котрі становитимуть велику громаду женилися і народжували дітей. Порада дана в 1 Коринтян 7 не відноситься до совершенного Адама і до великої громади котра виконає приказ, який Адам не виконав через свій непослух. Також порада в 1 Тимофія 5:11–14 не відноситься до великої громади.

СПАСЕННЯ

ДІТИ НЕ ПОМИРАТИМУТЬ.

Привернення роду людського буде часом радості і задоволення. Це буде час повного миру і великої перемоги. Це буде дійсна радість для родичів рости дітей і вчити їх справедливості у справедливих умовах. Родичі мають велике бажання щоб їхні діти жили. Діти, народжені великою громадою не помиратимуть як діти. Якщо б вони помирали дітьми, то не було б ніякої цілі в їх народженні, але це буде час Божий, щоб наповнити землю праведними живими сотворіннями.

Оскільки отець людства (тобто Адам) згрішив, всі діти були народжені в беззаконні, успадкували недосконалість, були засуджені і тому багато з них померли із-за гріху Адама (Рим.5:12). Ісус відкупив чоловіка від смерті і ті з великої громади мають повну нагоду скористати з жертви викупу і їм буде поручено Господом наповнити землю і їх діти не успадкують смерті, як наслідок Адамового гріха. Діти великої громади будуть зачаті в праведності і народжені для життя, якщо вони будуть покірні Господу. Якщо хтось помре в тім часі, то се не з причини наслідженого гріха, але за свої особисті лихі діла, про це є написано: “Ні, кожне помирати буде за свій власний переступ...”, а не із-за наслідженого гріха. (Ерем.31:29,30; Езек.18:17). Звідси слідує, що немовлята не є в достатній мірі

ПРИВІЛЕЇ

відвічальні, поки вони не виростуть, тому не можуть померти як немовлята, але Господь дасть кожному розумну, повну і справедливу можливість доказати свою посвяту до Бога і справедливості.

Відносно великої громади є написано: “Агнець (Ісус Христос) бо, що на середині престола, пасти ме їх, і водитиме їх до живих жерел вод; і Бог отре всяку сльозину з очей їх” (Одкр.7:17). Якщо діти великої громади помирали б як немовлята, це принесло б великий смуток для родичів. Але тоді не буде ніякого смутку. Царство небесне символічно назване “святе місто, новий Єрусалим”, який управлятиме світом в справедливості і який є місцем пробування Бога, через який Він дасть благословення для людей, і відносно цього є написано: “І обітре Бог усяку сльозу з очей їх; і смерти більш не буде; ані смутку, ані крику, ані труду не буде вже; перве бо минуло” (Одкр.21:4). Причина, чому горе, плач і терпіння припиняться підтверджується словами святого Писання.

Ім’я “Єрусалим” відноситься до Єгової всесвітньої організації, а ім’я Сион відноситься до Його столичної організації, котра володіє над усіма з волі Божої. Отже “Єрусалим” включає всі “інші вівці” Господні, зібрані в кошару Господом (Йоана 10:16). “Нові небеса” вже є діяльні. Зауважте тепер пророчі слова Єгови: “Ось бо я творю нове не

СПАСЕННЯ

бо й нову землю, а попередуші пійдуть в непамять і не приходитимуть на думку. Ви ж будете веселитись і радуватись із-за того, що я творю, по віки; я бо обертаю Єрусалим у веселощі, а нарід його в радощі. Та й я буду веселитись Єрусалимом і втішатися людом моїм; і не почується вже там плачу, ні голосіння. Там не буде немовлятка ні старця, щоб не дожив повного віку свого; бо століток вміратиме молодиком; хиба грішник, хоч би й століток, вміратиме в проклоні” – Іса.65:17–20, Роттердам.

Це показує, що велика громада буде народжувати дітей і це буде радістю для них. Родичі будуть вміти властиво кормити і дбати про їх ум і тіло і провадити їх на дорогу праведності. Тоді вони будуть виростати до віку особистої відвічальності, не будуть хворіти і не будуть вмирати і про це про роцтво говорить: “Там не буде немовлятка ні старця, щоб не дожив повного віку свого”, це ясно значить, що діти виростатимуть аж до віку повної особистої відвічальності, про що далі говорять слова тексту: “бо й століток вміратиме молодиком; хиба грішник, хоч би й століток, вміратиме в проклоні”.

Число десять символічно представляє земну цілість. Десять разів по десять є сто і це показує, що кожний потомок великої громади буде мати повну особисту можливість доказати його невинність

ПРИВІЛЕЇ

до Господа. Сто років не значить, що кожна особа повинна мати буквальных сто пробних років, але значить, що кожна одиниця буде мати повну особисту нагоду доказати свою невинність до Господа. Ті, хто докаже їх невинність будуть пораховані за праведних і будуть жити вічно; а ті, що не докажуть їх невинності стануть свідомими грішниками і помруть в проклятті. Чи сто років або п'ятсот років не робить ніякої різниці щодо довжини віку, чоловік буде завжди молодий і ніколи не буде вмирати.

Отже “молодик”, що має повну нагоду доказати свою невинність, але стане свідомим переступником Божого закону мусить померти і помре із-за свого власного непослушенства, бо він є проклятий. Ніхто не буде сумувати із-за смерті свідомого грішника. Ані навіть родичі його не будуть сумувати, тому що сумувати значило б, що сумуючий не знаходиться в повній серцевій гармонії з Богом, Його царством і Його приказом. Бог приказав що ті, що посвятилися Богу не повинні сумувати з приводу смерті свідомих грішників (дивись Езек.24:16,17). Тому, в організації Бога “не почується вже там в (Єрусалимі) плачу, ні голосіння”.

Діти, народжені великою громадою, будуть родом благословенним Господом і всі послухні діти будуть благословенні. “Марно трудитись не будуть, ні діти роджати на горе; будуть бо родом бла

СПАСЕННЯ

гословенним од Господа, а з ними і їх потомки”. (Іса.65:23,Роттердам). Царство в повній силі принесе благословення всім послушним і нікому не буде дозволено шкодити або принести горе тим, що є посвячені Господу (Іса.65:25). Юда Іскаріотський, який зрадив Господа Ісуса був свідомим грішником і ніхто не повинен плакати з причини його смерті і це показує і робить наголос на правді, що ніхто не сумуватиме із-за смерті того, хто мав повну можливість знати і коритися Господу, а потім свідомо спротивився Богу і Його царству. Царство Боже є велика радість для всіх, хто любить те царство і поступає згідно його законів. Це царство оправдає ім'я Єгови і тому всі в організації Бога, або під нею, будуть радуватись.

Протягом всього часу Сатана править як бог цього лукавого світа і приносить людям горе, терпіння і смерть. Під царюванням Ісуса Христа плачу вже не буде, його місце займе радість і в назначеному часі смерть буде знищена (1Кор.15:26). Вірою помазаний останок тепер бачить і оціняє, що царство Боже означає для них і для всіх, хто є покірний йому; і вони радуються тому, що Господь Ісус засів на престолі, узяв свою власть і почав своє царювання – Одкр.12:12.

Господні “інші вівці” тепер збираються до Нього і вірою бачуть царство і благословення, яке буде дане їм із-за їх утечі і вони вітають Єгову і Гос

ПРИВІЛЕЇ

пода Ісуса з великою радістю (Одкр.7: 9, 10). Коли ті з великої громади виконають їх обов'язок і привілей під царством, їх радість буде повна. Тепер вони бачуть і оціняють велику правду, що їм буде дозволено народжувати дітей, що будуть жити вічно на землі для слави Бога і це приносить їм велику радість.

ОСОБИСТІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

Час, означений в святім Писанні, як “останні дні”, настав. Це є час критичного стану і неминучого горя. Велика маса людей на землі є лукава, що включає багато дітей “інших овець” Господніх, котрі зараз збираються до Нього і на них лежить велика відвічальність приділяти їм належну увагу. Є Йонадаби, що посвятилися цілковито Богу і Його царству і многі з них тепер мають діти; що ж вони повинні робити? Відвічальність на родичах лежить навчати своїх дітей правди про Єгови і Його царство під Христом і так провадити їх, щоб вони шукали справедливості і смирності і чинячи се, Божа обітниця належить до таких дітей, а іменно: “Шукайте справедливості, шукайте смирності; може хоч ви оцілієте в день гніву Господнього” Соф.2:3.

Діти народжені перед Армагедоном прийшли на світ, коли сатанська зловна і гноблюча орга

СПАСЕННЯ

нізація дотикає життя всіх людей на землі і є лише один спосіб знайти охорону і захисту для таких дітей, як і для інших, а се посвятитися Богу і Його царству і знайти притулок в організації Єгови під Христом. Вони мусять старатися знайти правду і пристосувати себе до Божої вираженої волі. Отже Йонадаби повинні постаратися щоби їх діти дістали відповідну науку і змогли поставити себе цілком під охорону Божого царства.

Отже як виглядає, то нема причини ані святі Писання не говорять, щоби се було б на місці приводити дітей на світ зараз перед Армагедоном, де ми тепер знаходимося. Єсли ж народяться діти, то родичі повинні постаратися щоби такі діти дістали відповідне поучення про Господа і Його царство аж покіль та дитина дійде до свого віку і тоді вона мусить свідомо уживати своєї власної волі й відповідати за свої учинки. Хоть се не є задача останка вишукувати чужих дітей і давати їм начення, однак всі діти, що співтоваришать з їх родичами або опікунами або з їх приятелями і котрі бажають участи на зібрання із старшими і шукати справедливости і смирности, таким треба дати поміч і заохоту.

Таку поміч і заохоту можна дати їм наказавши їм сидіти тихо і пильно слухати студії. У “свято збору” іншим ніж ізраїльтянам, було дозволено бути присутніми і приглядатися до даних Богом

ПРИВІЛЕЇ

заповідей, а іменно: “І веселитимешся перед Господом, Богом твоїм, ти і син твій і дочка твоя, і наймит твій і наймичка твоя, і Левіт, що в оселях твоїх, і приходень і сирота і вдова, що між твоїми людьми, на місце, котре вибере Господь, Бог твій, щоб сьвятилось там ім’я його” (3 Мойс.16:11). В часі празника кучок, коли Його люди зібрались у храмі, Бог приказав ось що: “Згромадь людей, чоловіків і жінок і малолітків, і пришляка твого, що в оселях твоїх, щоб слухали та навчались боятись Господа, Бога вашого і додержували усі слова закону сього, сповняючи його” – 5Мойс.31:12.

Віддільні зібрання, так звані “недільні школи” для молоді, не мають основи в святих Писаннях, але діти повинні співтоваришити з їх родичами до місця студіювання слова Божого, т. є. місця почитання; і если інші діти приходять щоби вчитися, так вони мусять сидіти спокійно і вчитися. Декотрі з помазаного останка на землі мають діти; і є такі, що народились потім, як Господь прийшов до храму. Який є стан таких дітей і яке буде їх споріднення до Божественного приказу відносно сповнення землі? Хоть святі Писання ясно показують, що Божественний приказ “сповнюйте землю” не відноситься до помазаного останка, то однак після природного ходу подій декотрі з них множаться і приводять дітей на світ. Урочиста задача таких родичей відносно їх дітей є доглянути, щоби їх діти були властиво навчені відносно Бога Єго

СПАСЕННЯ

ви і Його царства під Ісусом Христом. Навіть світський закон змушує родичів дати науку своїм потомкам. Закон Божий дав ще більшу відвічальність родичам.

Від часу, коли дитина є досить стара щоби розуміти і вчитися, від того часу посвячені родичі повинні постаратися, щоби кожного дня та дитина отримувала науку відносно Бога і Його царства. Сю задачу положив на них Господь. Діти що так навчені аж до відвічального віку, будуть могли служити Богу і Його царству, і єсли вони будуть безнастанно шукати смирности і справедливости, тоді напевно вони будуть належати до великої громади, т. є, “инших овец”, що будуть охоронені в часі Армагедону, як сини Ноеві були охоронені в часі потопу в ковчезі. Многі задля лихих часів і сили якої уживає лукавий і його пагонці, виростають в лукавстві, не хотять вчитися праведности, і перебувають у лихому. Який є стан таких дітей і яку охорону вони дістануть в часі Армагедону? І яку участь вони будуть мати в Божественнім приказі відносно наповнення землі?

Є лишень один спосіб спасення, а се через віру в пролиту кров Ісуса Христа і через послушенство до приказів Господніх. “Хто не вірує синові, не бачитиме життя, а гнів Божий пробуває на йому” (Йоана 3:36). Віра в Бога і Ісуса Христа - се особиста справа, і ті, що свідомо відмовляються вірувати і служити Богу і Ісусу Христу, не є увіль

ПРИВІЛЕЇ

нені від гніву Божого, який спочиває на всіх потомках Адама. Бог Єгова дав приказ своїм виконателям, котрий то приказ відноситься до часу Армагедону, а іменно: “І старого й молодика, дівицю, дитину й жіноцтво вбивайте на смерть; із тих же на кому (слово на кому ясно відноситься до обох полів) положено знак, не займайте нікого...”

Езек.9:6). Потоп був образом на Армагедон так і в позатипі, тобто в Армагедоні, Бог не робить ніякого виїмку і не укаже жадної ласки для тих, що не хочуть вірувати в Нього і сповняти Його заповіді. Чи потомки від Йонадабів прийдуть під жертву викупу Ісуса Христа?

Так, діти народжені від Йонадабів перед Армагедоном, як і всі ті, що пробудяться зі смерти, сконечности прийдуть під Божу провізію жертви викупу. Земні родичі, будучи несовиершенними, передають се несовиершенство своїм потомкам. Та кож всі діти народжені по Армагедоні будуть належати до Христа задля заплаченої викупної ціни Ним, і всі, що отримали життя, мусять отримати його від великого Життя-дателя, “Віковічного Отця”, Ісуса Христа, котрий буде роздавати такий дар (Іса.9:6; Рим.6:23). Отже жертва викупу мусить відноситися до всіх, що дістануть життя вічне. Чи виконання Божого приказу “сповнюйте

СПАСЕННЯ

землю” через велику громаду заступить воскресення з мертвих? Зовсім ні. Нема сумніву, що многі з Адамових потомків перед потопом і по потопі померли в незнанні о Божім викупі через жертву Ісуса Христа, і святі Писання безперечно доказують, що такі люди мусять вийти з гробів в назначенім Богом часі, щоби вони дістали нагоду скористати з жертви викупу і царства. Се однак не значить, що вони будуть мати що небудь до чинення з множенням і наповненням землі.

ВОСКРЕСЕННЯ

Воскресення вірних зі смерті почалося з приходом Господа Ісуса до храму і відбудовання Сиону. (Пс.102:16; 2Тим.4:1,7,8; 1Сол.4:14-17). Ті, хто має часть в “першому воскресенні” є члени тіла Христового (Одкр.20:6). Вірні старинні мужі, котрі будуть князями на землі, мають лучче воскресення ніж ті із загального воскресення і вони є слідуєчі в порядку після тіла Христового (Жид.11:15-39). Святі Писання не зазначають виразно часу, коли зачнеється загальне воскресення тих, хто помер і не мав можливості знати Господа. Розумний висновок є, що Божественний приказ, “наповнюйте землю” буде виконаний перед тим, ніж почнеється воскресення мертвих. Перш, ніж хто небудь буде порахований за праведного, він мусить показати

ПРИВІЛЕЇ

віру в Бога і Його царство і доказати свою невинність. Ті, що пробудяться зі смерті, покажуть віру в Бога і затримають їх невинність до Бога, але вони не будуть мати нічого до діла з виконанням Божественного приказу.

Чи всі мертві пробудяться в воскресенню? На це є переконуючі слова Ісуса (Йоана 5:28,29), тобто: “Не дивуйтесь сьому, бо прийде час, що в гробах почують голос Його, і повиходять:которі добро робили, в воскресеннє життя, а которі зло робили, в воскресеннє суду” (А.П.В.). Святе Писання не підтримує такого заключення. Нема ніякої причини або Біблійного доказу, що Бог воскресить свідомих грішників. Юда Іскаріюцький, фарисеї та письменники, і інші лукаві люди померли і безсумніву були похоронені, але чи сі люди є заключені між тими про котрих Ісус згадує “що в гробах”? Слово тут “гріб” є взате (з грецького) мнемейон і значить “пам'ятник у спомині по мерших” (Стронг).

Ті, що є заключені в тім слові знаходяться в пам'яті Божій. Чи Бог пам'ятає і тих лукавих одиниць, що добровільно прилучилися до Диявола і воювали проти праведности і котрі зрадили, противилися і переслідували слуг Божих за те, що ті слуги вірно виконували волю Божу? Відповідь на се питання знаходиться в сім тексті:“Пам'ять про праведника остане благословенна, ім'я же безбож

СПАСЕННЯ

них огидне (Прип.10:7). Певна річ, що Бог не буде пам'ятати сих сотворінь, як релігійоністів, котрі не лише відмовилися слухати Божого слова, але котрі противились Його слугам. Вони будуть заключені в класі, котрих ім'я є огидне. Хто ж се буде, що почує голос Господень і вийде? Лишень ті, що знаходяться “в гробах”, т. є в пам'яті Божій. Жиді вські релігійоністи зневажали ім'я Боже, так і сьогодні релігійоністи роблять те саме. Вдаючи за представителів Господа, вони богохулили проти світла, рівнаючи себе з Богом; однак вони цілком віддалися Дияволу, і Ісус сказав що за се їм не буде прощення – Мат.12:24-32; Марка 3:29,30.

В Діяннях апостолів 17:31 після Уповажненої Версії є написано: “Бог призначив день в котрий судитиме вселенну правдою через Чоловіка, котрого наперед постановив, подаючи певноту (в замітці звучить офіра віри) всім, воскресивши Його з мертвих. Після перекладу Ротердама, сей текст звучить: “Жертвуючи віру усім через піднесення Його (Ісуса) з між мертвих”. “Офіра віри” не значить, що всі приймуть ту жертву. Певно, що такі люди, як Юда Іскаріотський, письменники та фарисеї, котрі противилися і спричинили смерть Ісусові, і новочасні висші критики й інші релігійоністи, котрі сьогодні добровільно відмовляються вірити в Ісуса Христа і в Бога Єгова, сі не приймуть “офіри віри”. Если релігійні провідники не мали віри

ПРИВІЛЕЇ

по тім, як Бог воскресив Ісуса з мертвих, але гірко противилися правді підкупили сторожів щоби вони говорили лож про сю подію, то вони і не приймуть жертви віри єслиби їх збудити зі смерти.

Ісус сказав приповідь про сих людей, що відмовляються вірувати, сими словами: “Коли Мойсея і пророків не слухають, то, коли б хто й з мертвих воскрес, не піймуть віри”. (Луки 16:30,31). От же звідси муситься заключити, що Дії апостолів 17:31 не включає лукавих, що стали лукавими поза привернення, і котрі померли в такім стані. Від 1918 року ми знаходимося в суднім дні, коли Господь сів на престолі судища, розділює людей і відлучує “овець від козлів”, і єсли ті “козли” тепер відмовляються слухати слова Божого і стати по стороні Господа Ісуса Христа, і не хочять ніяк вірувати в Нього ані в Його царство, то що більше можна сподіватись від них коли б Господь збудив їх зі смерти і дав “другу нагоду”? Господь Ісус каже, що ті козли підуть на вічне знищення (Мат.25:46, Діаглот), і Його слова є безперечним доказом, що той клас отримає виконання того присуду і більше не буде пробуджений зі смерти.

Господь зазначив нинішних лукавих людей “козлами” і підчеркнув, що такі “козли” не воскреснуть вже із мертвих. Чи такому заключенню заперечують слова Ісуса: “Ниневяне встануть на

СПАСЕННЯ

суд із кодлом сим, та й осудять його, бо покаялись по проповіді Йониній; а ось тут більший від Йони?” (Мат. 12:41). Сі слова ясно указують, що сим Ісус не заперечив своїх слів відносно “козлів”. Контексти показують, що Ісус головно відносився до письменників та фарисеїв (верш 38), котрі то люди, понехавши заповіді Божі, практикували релігію і були головно відвічальні за тодішний рід, який був “грішним і перелюбним”, себто, не властиво лучився з диявольською організацією. Іншим разом Ісус сказав до сих письменників та фарисеїв: “Змії, кодло гадюче, як утічете від суду пекельного (гесни, знищення)?” – Мат.23:33.

Се не є правдоподібним, щоби той рід “гадючий” мав бути між тими, що пробудяться з Ниневіянами протягом тисячлітнього суду. Вони не пробудяться з мертвих як і новочасні “козли”. Завважте от сі слова Ісусові: “Ниневяне (що чули слово Боже з уст Йони пророка і покаялись) встануть на суд із кодлом сим”. Сі слова не мусять включати письменників та фарисеїв, котрі не лише знехтували словом Божим, але добровільно соґрішили проти світла його. Вони не лише самі відкинули слово Боже, але тримали і інших людей в несвідомости про нього. Про сей то осуджений клас письменників та фарисеїв Ісус сказав: “Хто ж хулити ме на Духа сьвятого, не має прощення во віки, а винен вічного осуду” – Марка 3:29.

ПРИВІЛЕЇ

Ті релігійністи мали слова Божого пророка, що предсказував о приході Христа, і їх відвічальність була читати те слово і повідомляти інших, а голов но про прихід Месії. Тепер же коли Ісус Христос, Месія, прийшов, вони бачили Його і чули Його слова, і добровільно відкинули Його і оскаржували Ісуса, що Він посідав злого духа. Ті релігійністи мали всяку нагоду і відкинули провізію Божу яку Він зробив для людства, і вони пішли навіть далше, і перешкаджали іншим прийняти вість спасення. Чому ж їх приводити назад до життя? Нинішні релігійні провідники є якраз в такому самому класі і в такому самім положенні. Вони називають себе слугами Божими, вони посідають Його слово і кажуть, що вони навчають його, а однак вони роблять всяке старання щоби перешкодити людям почути і розуміти слово Боже і пізнати Його царство під Ісусом Христом, що є єдиним средством спасення.

Для таких “козлів” як се виглядає з святого Писання, не буде будучого життя. Над слідуючими словами Ісуса також треба застановитися тут: “А хто вас не прийме й не слухати ме словес ваших, то, виходячи з того города, отрусіть і порох із ніг ваших. Істинно глаголю вам: Легше буде землі Содомській та Гоморській суднього дня, ніж городові тому (Мат.10:14, 15). Далше треба застановитися і над словами Ісуса які Він сказав до людей

СПАСЕННЯ

що жили в певних жидівських містах: “Горе тобі, Хоразині! горе тобі, Витсаїдо! Бо коли б чудеса, що сталися в вас, стались у Тирі та Содомі, давно були б вони покаялись у веретищі та попелі, “Тільки ж глаголю вам: Одрадніше буде Тирові та Сидонові суднього дня, ніж вам” (Мат.11:21, 22). Ісус тут не говорив про одиниці, але про загальне населення містів жидівських, що відкинули ту вість. Отже для сієї причини, для поганських народів буде лекше в день суду чим для жидів. Жидівське духовенство научало ложних наук сих людей в жидівських містах, і ті люди пішли за духовенством і сповняли перекази і научення людей, але ті, що з поганів, не мали такої нагоди чути і прийняти правду.

Певно, що такі одиниці, як Юда Іскаріотський, не можуть мати воскресення, але люди, того міста де Юда жив, будуть пробуджені з мертвих. Юда і духовенство провинились злими ділами проти них. Ті жиди, що піддалися впливові духовенства, знайдуть більші труднощі в часі суду чим поганські міста, позаяк добровільні злочинники, що грішать проти світла не будуть мати більше нагоди. Здається, що апостол відносився до того самого класу, коли він писав отсі слова до Тимотея: “В інших людей гріхи явні, попереджують на суд, а за іншими йдуть слідом. Так, само й добрі діла наперед явні, тай що інше, утайтись не може“ (1

ПРИВІЛЕЇ

Тим.5:24,25, Роттердам). Інакше сказати, на остаточне рішення не треба чекати аж до судного дня, але гріхи таких є явні і добровільні, і остаточний суд був даний наперед проти добровільних злочинців. В порівнянні з сим написано: “Так само й добрі діла наперед явні, тай що инше, утайтись не може” (Поправлена Версія); отже судьба таких є за печатана перед судним днем.

Ось так можна бачити, що остаточний суд може бути даний відносно злих як і добрих перед судним днем. Для сієї то причини, Павло властиво на писав про себе: “Боротьбою доброю я боровсь, дорогу скінчив, віри додержав. На останок готовиться мені вінець правди, котрий оддасть мені Господь того дня, праведний суддя, і не тільки мені, та і всім, хто полюбив явлення його (2Тим.4:7,8). Про те саме є написано в 2 Сол.1:4,5. Єсли остаточна судьба проти лукавих є рішена перед смертю, тоді нема причини думати чому вони мали б пробудитися зі смерті; і святі Писання доказують що такі люди не будуть пробуджені зі смерті.

Хтось може сказати, що Петрові слова заперечують се заключення, а іменно: “То й знає Господь побожних з покуси вибавляти, неправедних же хоронити про судний день на муки” (2 Петра 2:9). Однак сих слів не треба розуміти, що всі “неправедні” будуть пробуджені при кінці тисячліття. У четвертім і восьмім стиху він згадує про

СПАСЕННЯ

лукавих “ангелів”, що є “схоронені на суд”. У п'ятім і шестім вершику він розказує про грішну Содому і Гомору, що обернулися в попіл, т. є, були знищені, і котрі були взірцем для тих, що опісля житимуть безбожно, і се показує, як вони будуть знищені. У вершиках від 10 до 22 він описує клас, що буде цілком знищений в день суду, т. є, по 1918 році, що включає з духа народжений клас який ставсь лукавим, і також тих, що пізнали і відкинули Боже царство, всі котрі є несправедливі і будуть покарані в часі коли побожний “останок” і “інші вівці” утечуть. Сей добровільно лукавий клас іще існує і включає “козлів” які мають бути покарані в день суду вічним знищенням (Мат. 25:46, Діаглот.). Ті “неправедні” згадані у Діяннях апостолів 24:15 стались неправедні силою наслідженого гріха, і вони не є заключені в класі про котрий згадує Петро.

Про воскресення з мертвих є написано (Луки 20:37, 38): “А що встають мертві, то й Мойсей показав коло купини, як він (ангел, т. є, представитель Єгови) зве Господа Богом Авраама, й Богом Ісаака, й Богом Якова. Бог же не мертвих а живих, всі бо в Йому живуть” (Анг. перек.). Се попирає заключення, що остаточний вирок Господь дає декотрим перед смертю або в часі смерті. Тим що затримують їх невинність до Бога, є присуджено жити, і про них говориться наче вони є жи

ПРИВІЛЕЇ

ві (Рим 4:17). Що Авраам, Ісаак і Яків дотримали їх невинності до Бога і отримали Його признання, і що вони досягнуть совершенності і життя, то про це ясно говорить слово Господнє, як це подано в одинайцятій голові до Жидів. Те саме святе Писання говорить і про інших, що вони страдали щоб їм досягнути “лучше воскресення” (11:35), і всі вони отримали “свідчення вірою” (11:39); і для цієї причини це на місці говорити про них, що “вони живуть для Бога”. Бог поставив їх на суд і випробував їх і признав їх за гідних лучшего воскресення з мертвих. Вони знаходяться в Його пам'яті, і Він замірив збудити їх і дати їм життя; отже сказано є в листі до Римлян 4:17, що Він говорить про цей факт неначе він уже перейшов, і називає себе Богом Авраама, Ісаака і Якова.

Отже слова в тексті Луки 20:38 твердять, що “всі бо в Йому живуть”, відносячися лишень до тих, що отримали Боже признання під час, коли вони жили на землі. Сей текст ніяк не відноситься до добровільних злочинців, таких, як Юда, фарисеї і новочасні релігійні провідники, котрі воюють проти Бога і Його царства. Сим Ісус доказав, що ті люди, що доказали їх вірність і невинність до Бога, будуть мати воскресення з мертвих, котре дійсно буде. Садукеї не вірили в воскресення. Ісус доказав, що буде воскресення вірних. Ще инший текст, над котрим варто застановитись є сей:

СПАСЕННЯ

“Нехай повернуться безбожники в пекло, всі народи, що забувають Бога” (Пс.9:17). Дехто твердить, що сей текст в Псалмї значить, що беззаконники повернуть з гробу протягом тисячлітнього царювання Ісуса Христа, приймуть остаточний суд і тоді повернуть назад у пекло (Гл. Викалади св. Письма, Том 5, стор. 361).

Та контексти не попирають сього заключення, ані сей текст не говорить про се. Слово в сім тексті “повернуть” походить з єврейського слова “шувб”. Єврейський словар Стронга каже, що корінь того слова значить “відвернутися, буквально або символічно”. Отже те слово значить “відвернутися від Бога і Його ласки і благословенств”, в такий самий спосіб як “козли” відвертаються від Бога і за се є відослані на знищення. Таке заключення дальше попирають контексти Псалми 9: 17. Верш третій тієї Псалми відноситься до Армагедону, і каже: “Як вороги мої повернуть (з єврейського шувб) назад, і, спотикнувшись, погинули, (погибнуть, з англ.) перед лицем твоїм”.

В Армагедоні присутність Єгови покажеться через Його вірного Польового Маршалка, Ісуса Христа, і тоді вороги Божі у битві проти Господа будуть побіджені й погинути. Застановляючись дальше над сією Псалмою, завважте, що четвертий верш каже: “Ти бо судив мою правду і мою праведну справу: Ти сів на престолі, суддя спра

ПРИВІЛЕЇ

ведливий”. Слова ужиті в сім четвертім верші, “мою правду і мою праведну справу” відносяться до Ісуса Христа, правильного царя світа. У битві Армагедон Господь цілком побідить ворогів і Єго ва підтримає Його праведну справу і допоможе виконати Йому те діло. Верш пятий каже: “Ти погромив народи, знищив безбожника, ім’я їх затерси на віки вічні”.

Сі слова показують який кінець чекає безбожних і що пам’ять про них загине, бо написано є в шестім верші: “Ох вороже! Кінець руїнам на віки і городи понищив ти; ой пропала їх пам’ять”. Наступаючий верш каже, що Господь перебуває на віки і нім Він судитиме вселенну в праведності, то Він осує перше зі світа лукавих одиниць на віки, а се Він зробить в битві Армагедон. “Але Господь пробує на віки; він приготував на суд престол свій. І він судитиме увесь світ по правді, і зробить суд над народами по правоті” (Пс.9:7,8). Не всі знайдуть утечу в тім горю, але лише пригноблені, що шукають справедливості і смирності.

Дев’ятий і десятій тексти далі твердять, що гнобителі знайдуть свій кінець в Армагедоні: “Провалились народи в пропасть, що викопали її; зловила нога їх у сітах, що заставили їх тайно” (Верш 15). Вони наставили сіти на Божих людей і самі впали в них і будуть знищені в Армагедоні: “Пізнали Господа, Він звершив суд: безбож

СПАСЕННЯ

ник запутавсь в ділах рук своїх” (Верш 16). Аж те пер наступає текст: “Нехай повернуться безбожники (ті, що противляться Божій роботі і котрі будуть знищені через Його незвичайне діло) в пекло, всі народи, що забувають Бога” (Верш 17). Вони загинуть у битві у великім дні Бога Всемогучого за те, що вони нападають на Божих вірних людей. В їх планах є щоби заволодіти світом, які виробила Римо Католицька Гієрархія, в злуці з фашизмом, вони вилишили Бога, отже сим чином вони указують на себе, “що забувають Бога”.

Сьогодні політичні, торговельні й релігійні чинники гордо чваняться величністю своїх людей і виславляють діла їх і указують з гордостю на те, що чоловік доконав, і тоді з найбільшою зухвалістю вони кажуть: “Ми можемо запровадити обставини на землі, що будуть задовольняючими для всіх”. Тоталітарне правління або диктаторська власть тепер встає з великим гуком і шумом. Вона зуміла захопити многі краї і тепер виступає вперед щоби заволодіти цілим світом. Такий рух попирає могуча релігійна організація, Римо Католицька Гієрархія, і її помічники. Нужденних і бідних вони вербують, забирають від них свободу, і вони йдуть у забуття. Про таких гнобителів Бог устами свого пророка говорить: “Бо не буде завжди забутий вбогий і не пропаде на вік надія смирних” (Верш 18). Отже пророк Давид, представля

ПРИВІЛЕЇ

ючи Божих людей, молиться: “Встань, Господи, щоб не взяв верх чоловік; нехай перед лицем твоїм приймуть суд народи. Напусти, Господи, страх на них; нехай знають народи, що вони смертні люди” – верші 19,20.

В часі воскресення вже не буде “народів” котрі б мали повертати у пекло, тому що ті народи будуть знищені в часі Армагедону. Ось так можна бачити, що “повернення лукавих у пекло” значить знищення їх в Армагедоні, а не післання їх до гробу з котрого вони мали б вийти в часі тисяч літнього царювання Христа. Очевидно, се заключення подане в Викладах св. Письма, Том 5, стор. 361, відносно повернення беззаконних у пекло, є мильне.

ПОРЯДОК ВОСКРЕСЕННЯ

В святому Писанні є зазначено порядок воскресення з мертвих, це: Вірні апостоли та інші подібні до них, які померли у вірі, і чекали на прихід Господа “в явленні Його і в царстві Його” (2 Тим. 4:1,8; 1Сол.4:16); вони будуть “перемінені в миг ока” в другому приході Господа (1 Кор.15:51,52); вірні старинні мужі будуть мати “лучче воскресіння”(Жид.11:35) і серед яких можуть бути включені вірні Йонадаби, які померли перед або під час Армагеддону (так як Йонатан був убитий у битві коло Гібоа, який представляв їх). Потім бу

СПАСЕННЯ

де загальне воскресення, маючи на увазі всіх тих, які померли без можливості доказати їх невинність і такі пробудяться і отримають таку нагоду протягом царювання Христа.

Однак ті що пробудяться, не будуть мати нічого до виконання Божого приказу наповнення землі, тому що це буде зроблено праведними. Розбійник, який був розпятий з Ісусом на дереві, без сумніву, воскресне з мертвих і дістане можливість доказати його невинність. Відповідаючи на слова розбійника Ісус сказав: “Істино, глаголю тобі сьогодні, зо мною будеш у раю” (Луки 23:43). Сі слова Ісуса свідчать, що рай на землі буде існувати, нім той розбійник воскресне з мертвих і тоді буде мати можливість довести, чи він на стороні царя Ісуса Христа, чи ні. Бог насадив Едем, зробивши його раєм, а потім сотворив чоловіка і помістив його в Едемі – 1 Мойс. 2:8,15.

Так є показаний визначений порядок ділання відносно людей і раю. Це є правдою, що наповнення землі буде виконане і рай буде установлений на землі перед загальним воскресенням. Є на писано: “Має бути воскресення з мертвих, праведних і неправедних” (Дії ап.24:15). “Неправедний” тут згаданий не відноситься до лукавих людей на землі, але до тих, хто не мав ніякої можливості бути оправданий через віру і послушенство. Всі вони повинні доказати їх невинність перед тим, як вони отримають життя. Пробуджений зі смерті

ПРИВІЛЕЇ

протягом царювання Христа буде мати таку можливість. В Одкриттю 20:5 є написано: “А остальні мертві не ожили, доки не скінчиться тисяч років”. Різні думки були висказані про правдивість цього тексту. “А остальні мертві”, згадані тут, включає всіх тих, що не отримають життя, поки вони не стануть на пробу в кінці тисячолітнього царювання. Як видно з святого Писання, що в той час Божественний приказ буде цілком виконаний і рай повністю встановлений на землі. Цей Божественний приказ про наповнення землі вже буде виконаний праведними людьми, а ті, що воскреснуть в загальному воскресенні, не будуть мати ніякої часті у виконанні того Божественного приказу. Ті, що воскреснуть в загальному воскресенні і докажуть їх невинність і будуть признані за гідних будуть достойні увійти в “будучий світ” і “світ без кінця”.

ДРУЖЕННЯ У ВОСКРЕСЕННЮ

Чи ті, що пробудяться зі смерті протягом загального воскресення будуть женитися і мати часть у виконанні Божественного приказу? Святі Писання ясно показують, що так не буде, тому що цей приказ був даний тільки тим, хто є праведний на час початку виконання. Садукеї заперечували воскресення мертвих і задумавши зловити Ісуса висунули питання відносно друження левитів,

СПАСЕННЯ

якого вони не розуміли (дивись книжку Єгова, стор 296-299). Садукеї привели надумані здогади відносно жінки, яка була одружена за чоловіка який мав брати і коли її перший чоловік помер, вона по черзі була жінкою ще іншим шістьом і таким чином вона мала сім братів за чоловіків.

Їх питання до Ісуса було: “У воскресенню, кому з них буде жінкою? Сім бо мали її за жінку” (Луки 20:27–33). Вони не були успішні в ловленні Ісуса: “І відказуючи рече їм Ісус: Сини сьвіту сього женяться й видають заміж: Которі ж удостоюються дождати віку того й воскресення з мертвих, ті ні женяться ані віддають заміж: Бо ані вмерти не можуть, рівні бо ангелам і сини вони Божі, воскресення синами бувши” (Луки 20:34-36). Садукеї не мали віри в Ісуса, як Месію. Вони не розуміли святого Писання тому, що вони не вірили в нього.

Отже тут можна припускати, що їх питання обминає тих, що померли в часі дії закон угоди і в незнанню про Божий замір; отже Ісус сказав тим садукеям, що вони не розуміють сили Божої (Мат. 22:25–30). Отже Ісусова відповідь на те питання не відноситься і не включає класу великої громади, яка переживє Армагедон і котра буде мати при вілей сповнити Божественний приказ. Вони не будуть “дітьми воскресення”, тому що вони докажуть їх вірність і невинність на землі перед Армагедоном. Тим словам Ісуса, якими Він відповідав на те питання, треба дати належну силу. Між

ПРИВІЛЕЇ

іншими річами, Він говорячи з приводу тих, хто воскресне за даних обставин, сказав: “Которі ж удостоятся дождати віку того й воскресення з мертвих”. Який вік? Біблійна відповідь є “будучий світ”, в “котрім правда домує” (2Петра 3:13); “світ без кінця” (Ефес.3:21); “безконечний світ” (Іса.45:17); земля буде “славна” під час царювання Христа (Іса.60:13), “підніжок ніг” Єгови (Іса. 66:1), земля буде приведена до умов раю протягом тисячолітнього царювання Ісуса Христа. Ті, хто буде порахований гідними увійти в той світ “ні женитись, ні видаватись заміж не будуть”. Божественний приказ у той час буде повністю виконаний. Тоді не буде потреби женитись.

Всі ті, що отримають ласкаве оцінення і призначення Господа не будуть умирати, бо так Ісус заявив. Як вони можуть бути “рівними ангелам”? У тім, що вони не можуть умерти без Божого дозволу, але вони будуть вічно тішитись умовами життя, тому що вони доказали їх вірність і невинність. Кожен буде воскресати окремою особою і буде ділати особисто. Вони будуть воскресати як були раніше і їх напрям ділання буде рішати їх вірність і якщо вони далше будуть вірними, вони будуть жити вічно, як ангели, хоча не будуть безсмертними. Вони є піднесені з гробу і отримають життя від Бога через Ісуса Христа. Вони будуть окремими особами, подібно до ангелів, і не є вязані супружеством. Будь які шлюбні зв'язки

СПАСЕННЯ

вони мали живучи на землі до смерті. Божественний приказ про “наповнення землі” буде повністю виконаний і не буде потреби для кого небудь женитися. Разом з всіма іншими вони мусять бути випробувані.

ОСТАТОЧНА ПРОБА

Слово Єгови указує, що всі сотворіння будуть переходити остаточну пробу. “І коли скінчиться тисяч років, буде випущений сатана з темниці своєї, і вийде зводити народи на чотирьох краях світа, Гога і Магога, і збирати їх на війну, котрих число як пісок морський. І вийшли на ширину землі, і обступили табор святих, і город любий; і зійшов огонь від Бога з неба, і пожер їх” Одкр.20: 7–9. Як виглядає, то ця проба буде приложена до кожної людини на землі і відокриє хто є вірний і правдивий, себто, “святий”, і хто буде жити вічно, і також відокриє тих, що дадуться звести Дияволу і підуть на знищення.

Тоді Диявол побачить, що земля стала наповнена праведними людьми в послушенстві до Божого приказу і се буде доказом, що Диявол є брехуном. Ті “святі”, що затримують їх невинність до Бога і дістануть життя вічне, будуть оправданням для Божого ім’я й слова. Спевністю, що потомки великої громади будуть також поставлені на пробу, і до котрого то класу відносяться слідуючі

ПРИВІЛЕЇ

слова: “Гледіть, щоб хто не пожакував вас философією і марним підступом, по переказу людському, по первотинам сьвіта, а не по Христу” (Кол. 2:8). Чи хто будь з потомків тієї праведної великої громади упаде в сій пробі?

Така річ є дуже можлива. Малі діти і інші, що повмирили в незнанню о Божій ласці, котрі пробудяться з смерти, будуть суджені і мусять стати на ту пробу нім вони удостояться дождати “того віку” “безконечного”, і можна сподіватися, що многі з них будуть зведені; і про таких, що звернуться до Диявола є написано: “І зійшов огонь від Бога з неба і пожер їх (означає многих, котрі дадуться звести і всіх, що приєднаються до Диявола)” (Одкр.20:9). “Жителі Гога і Магога” (20:8), і самий Диявол, будуть знищені, і память про тих лукавих зникне на віки (Одкр.20:10,14).

ДОЛЯ

Яка була доля цього поїзда і його пасажирів, що кидаються з мосту, який горить? Чи врятував ся хто небудь з них? Ні, тому що не було можливості для втечі! Ті, хто залишив поїзд на попередній зупинці, втекли і були спасенні. Також тепер, всі народи і племена землі є лицем до лица перед найбільшим критичним станом. Вони попереджаються по приказу Божому, що горе Армагедону є попереду. Але тільки мала кількість в порівнан

СПАСЕННЯ

ні з тими що чули, приділяють цьому попередженню увагу. Ті, хто зважають на те попередження залишають організацію світу, керовану Сатаною, і шукають прибіжище під царством Божим. Такі особи, які будуть вірними надалі, будуть збережені в Армагедоні, знайдуть охорону і будуть спасенні. Коли Армагедон закінчиться, тоді справедливе правління буде встановлене всюди на землі, і поступово земля буде приводитися до умов раю, який був в Едемі, тому що так обіцяв Всемогучий Бог, який сотворив землю, щоб вона була заселена справедливими людьми. Поступово земля буде наповнена справедливими людьми, які будуть оправданням імені і слова Єгови, Всевишнього. Будучи попередженими, кожна попереджена одиниця повинна зараз вибрати напрям, який вона візьме, чи шлях до вічного знищення або шлях вічного спасення, забезпечений для послušних людей Єговою, Всемогучим Богом через Ісуса Христа, улюбленого сина

“ЦАРЯ ВІЧНОСТІ”.